

உ
சிவமயம்

கோணமலை அந்தாதி

பதிப்பாசிரியர்:
சைவப் புலவர் பண்டிதர்
இ. வடிவேல்

வெளியீடு:

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

அன்பளிப்பு
இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள்
திணைக்களம்

கோணமலை அந்தாதி

ஆக்கியோன்:

சுப்பிரமணியம் - ஆறுமுகப்புவர்

உரையாசிரியர்:

கரவை. க. கணபதிப்பிள்ளை

பதிப்பாசிரியர்:

சைவப்புவர் - பண்டிதர்

இ. வடிவேல்

வெளியீடு:

இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

“காப்புறுதி இல்லம்” 9 வது மாடி.

21, பொக்ஷோல் வீதி,

கொழும்பு - 2.

மறுபதிப்பு: நவம்பர் 1990 .

இலங்கை அரசாங்கம்

இலங்கை

அரசாங்கப் பதிப்பு - கல்வி, இலங்கை

இலங்கை

அரசாங்கப் பதிப்பு - கல்வி, இலங்கை

இலங்கை

அரசாங்கப் பதிப்பு - கல்வி, இலங்கை

இலங்கை

இலங்கை

இலங்கை அரசாங்கப் பதிப்பு - கல்வி, இலங்கை

அரசாங்கப் பதிப்பு - கல்வி, இலங்கை

இலங்கை

அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனம் இலங்கை.

வெளியீட்டுரை

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானாலும் அருணகிரிநாதராலும் பாடல் பெற்ற ஸ்தலமும் குளக்கோட்ட மன்னன் திருப்பணிகள் செய்ததுமான திருகோணமலைத் திருப்பதி இராவணன் காலத்துக்கும் முற்பட்ட ஒரு சிவபூமி என்பது ஐதீகம்.

இச்சிவ பூமியின்பால் பாடப் பெற்ற பதிகங்கள்யாவும் நம் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தி சிவதரிசனம் காணும் பாங்குடையவை. இந்த வகையில் திருகோணமலை சைவ சந்தானத்தைச் சேர்ந்த வரும் ஆறுமுக முதலியார் என அழைக்கப்பட்டவருமான புலவர் சு. ஆறுமுகம் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட “திருகோணமலை அந்தாதி” அந்தாதி வரிசையில் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்த தொன்றாக மிளிர்கின்றது. 1856ம் ஆண்டு இவ்வந்தாதி நிறைவு பெற்றுள்ளதாக ஏட்டுக் குறிப்பிலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது.

ஏட்டிலிருந்து மறைந்து போகும் நிலையில் இருந்த இவ் அந்தாதியை தேடிப்பிடித்து பிரதி செய்து புதிய வெளியீட்டுக்கு கொண்டு வந்த பெருமை திருகோணமலையைச் சார்ந்த பண்டிதர் சைவப் புலவர். இ. வடிவேல் அவர்களையே சாரும். அவரது அரிய முயற்சியை நான் மனதாரப் பாராட்டுகின்றேன். இதற்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியர்கள் வரிசையில் முன்னிற்பவரும் தச்சை சிலேடை வெண்பா ஆசிரியருமான கரவை திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மிக அழகாகவும் சுருக்கமாக உரை செய்திருப்பதை காணும் போது கோணமாமலை அந்தாதியின் பெருமை கூடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது.

அந்தாதியில் உள்ள நூறு பாடல்களும் எத்தனை தரம் படித்தாலும் சலிக்காது, கோணாமலை நாதரை எம்மனதில் தியானிக்க வைத்து அவர் நினைவில் எம்மை ஆழ்த்தி விடுகின்றன. இலகு தமிழில் இனிமையாகபாடி இதை சுவைத்து மகிழ் சைவ உலகிற்கு தந்த திரு. சுப்பிரமணியனார் ஆறுமுகப் புலவர் அவர்களுக்கு தமிழ் மக்கள் என்றென்றும் நன்றிகூறவும் கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தகைய பணி வருங்கால சந்ததியினருக்கு ஆன்மீக துறையில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் என எண்ணுகின்றேன். எமது அமைச்சு கோணாமலை அந்தாதியை பதிப்புச் செய்து வெளியிடுவதில் மிகவும் மனநிறைவு பெறுகின்றது. சிவ பூமியின் கண் பாடப்பட்ட சிறந்த அந்தாதி மறையாமல் காக்கப்படுவதில் எம்மால் உதவமுடிந்தது மகிழ்ச்சி தரும் விடயமாகும். இத்தகைய முயற்சிக்கு உறுதுணையாகவும் தூண்டுதலாகவும் இருந்த வித்துவான் இ. வடிவேல் அவர்கள் பாராட்டுக்குரியவராவர்.

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கோணாமலை அந்தாதிக்கு அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார் என்றால் இதன் சிறப்பை யாவரும் நன்குணர்வர்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூலை உலகில் உள்ள அத்தனை சைவதமிழ் மக்களும் ஏற்று பயன்பெற கோணாமலை அமர்ந்தார் திருவருளை சிர ம் தாழ்த்தி வேண்டுகின்றேன்.

கௌரவ.பி.பி. தேவராஜ்

இந்துசமய, இந்து கலாசார தமிழ் அலுவல்கள்
இராஜாங்க அமைச்சர்.

இலங்கை காப்புறுதிக்கூட்டுத்தாபனம்
"காப்புறுதி இல்லம்"

9 வது மாடி,

21, வோக்ஷோல் வீதி,

கொழும்பு-02.

பதிப்புரை

பஞ்ச ஈஸ்வரங்களுள் ஒன்றாகியதும், பாடல் பெற்ற தலமும் ஆகிய திருக்கோணேஸ்வரம் ஈழத்திரு நாட்டில் மட்டுமன்றி உலக ளாவிய ரீதியிலும் பிரசித்தி பெற்ற சிவதலம் ஆகும். இப்புனித திருத்தலத்தின் மீது பாடல்பெற்ற இலக்கியங்கள் பல உள. அவற்றுள் ஒன்றாகிய "கோணமலை அந்தாதி" மறு பதிப்பாக இப்போது வெளியிடப்படுகிறது.

இந்துசமய, இந்துகலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் அவ்வப்போது அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்ற அரிய பல நூல்களில் இதுவும் ஒன்று. திரு. ச. ஆறுமுகம் புலவர் அவர்களால் கோண மாமலை மீது பாடல்பெற்ற அந்தாதி இலக்கியம் இதுவாகும்.

புராண - இதிகாச - சமய - இலக்கிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்நூலை எமது திணைக்களம் அச்சவாகனமேற்றி மறுபதிப்புச் செய்திட மூலகர்த்தாவாகவும் தூண்டுகோலாகவும் விளங்கியவர் சைவப்பெரியார், திருக்கோணமலையைச் சேர்ந்த சைவப்புலவர் இ. வடிவேல் அவர்கள் ஆவர். திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றி பல்வேறு வரலாற்று ஆராய்ச்சி நூல்களைப் படைத்த இப்பெரு மகனார் எழுதிய "திருக்கோணமலை மாவட்டத்திருத்தலங்கள்" என்னும் நூல் எமது திணைக்களத்தால் முன்னர் வெளியிடப் பெற்றதொன்றாகும். திரு.வடிவேல் அவர்களது கடின உழைப்புக் கும் பெரு முயற்சிக்கும் சான்று பகரும் வண்ணம் அந்நூல் விரிவான சிறப்பான பல சரித்திர - சமயபூர்வமான தகவல்களைத் தாங்கி மிளிர்கின்றது; இந்துசமய உலகின்பாராட்டைப் பெற்றது.

இப்போது வெளிவரும் "கோணமலை அந்தாதி" அறிஞர்க்கும் இந்து சமயப் பெருமக்களுக்கும் பெரிதும் பயன்தரும் என்பது என் திடமான நம்பிக்கை.

இதனை அச்சவாகனமேற்ற மூலகர்த்தாவாக இருந்த பெரியார் உயர்திரு. வடிவேல் அவர்கட்கும் இதுபோன்ற ஆன்மீகப் பணிக ளில் எம்மை ஊக்குவித்துவரும் இந்துசமய இந்துகலாசார அலுவல்

கள் இராஜாங்க அமைச்சர் மாண்புமிகு பி.பி.தேவராஜ் அவர்கட்
கும் அமைச்சின் செயலாளர் திரு.சிவா.எஸ். மாணிக்கவாசகர்
அவர்கட்கும் அழகிய முறையில் உரை தந்து சிறப்பித்த பெரியார்
திரு.க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கட்கும் அச்சிட்டுதவிய இலங்கை
அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனத்தார்க்கும் இந்நூல் வெளியீட்
டில் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த என் அலுவலர்கள் அனைவர்க்
கும் மனமார்ந்த நன்றிகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

ஆ.பாஸ்கரதாஸ்
பணிப்பாளர்

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

ஓம்
ஆசியுரை

சுவாமி கெங்காதரானந்தா சிவயோகசமாஜம்

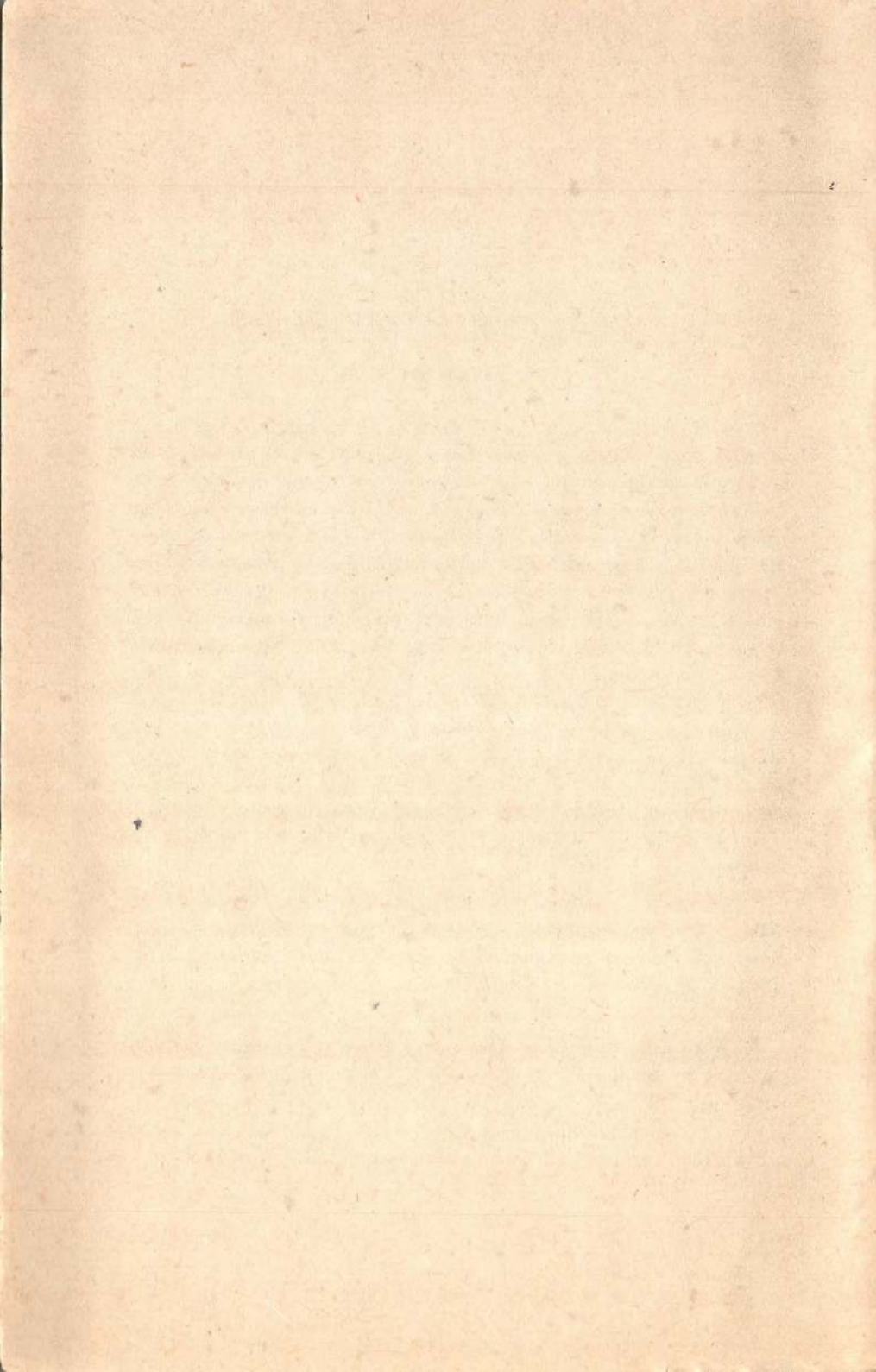
திருக்கோணமலை

திருக்கோணமலை மாவட்டத்திலிருக்கும் புராதனமும், நூதனமுமாகிய ஆலயங்களின் வரலாற்றை முழுமையாக உள்ளடக்கித் "திருக்கோணமலை மாவட்டத் திருத்தலங்கள்" என்ற அரிய நூலினைச் சைவப் பெருங்குடி மக்களுக்கும், சரித்திர ஆராய்வாளருக்கும் நன்கு பயன்படும் வண்ணம் ஆக்கிக்கொடுத்த சைவப்புலவர் பண்டிதர். இ. வடிவேல் அவர்கள் "கோணமலை அந்தாதி" என்ற பிரபந்தத்தை இரண்டாவதொரு பெரும் பயன்தரும் நூலாகச் சைவசமயத்துக்குச் சமர்ப்பணம் பண்ணியிருக்கிறார். புராதன காலத்திலிருந்து சமீபகாலம் வரையிலுள்ள திருக்கோணமலை ஆலய உண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் இவ்விரண்டு நூல்களும் திருக்கோணமலைச் சரித்திரத்தைப் பற்றித் தெளிவில்லாமலும், சர்ச்சைக்குரியதுமாய் இருந்துவந்த அனேக விஷயங்களைத் தெளிவுபடுத்தித் தந்திருக்கின்றதென்பதில் சந்தேகமில்லை. மறைபொருளாய்க் கிடந்த இவ்விஷயங்களைப் பகிரதப் பிரயத்தனம் செய்து வெளிப்படுத்திய சைவசிகாமணி-புலவர் அவர்களுக்குச் சைவசமயமும், ஆலயம் தொழுவோரும் என்றென்றும் நன்றியுடையவர்களாய் இருக்கவேண்டும்.

"கோணமலை அந்தாதி" என்ற இந்த நூலுக்கு பொருள்நயம் குன்றாமல் உரை எழுதிய தமிழ் அறிஞரும், சைவசமய ஒழுக்க முடையவருமாகிய கரவை க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களுடைய இந்தப் பெருங் கைங்கரியத்தால் அவர் போற்றுதற்குரியவராகின்றார்.

பக்திநெறியிற் குழைந்து சைவசமயத்திற்கு இருகண்களாக விளங்கும் இந்தச் சைவசமய அறிஞர்கள் இருவரும் மேலும் இப்பேர்ப்பட்ட அரும்பெரும் பணிகள் ஆற்றுவதற்கு நல்ல தேக்கத்துடன் தீர்க்காயுளோடு வாழ்வதற்குச் சர்வசக்திப் பூரிதமான தெட்டிணை மூர்த்தியின் அனுக்கிரகம் அவர்களில் என்றும் பொழிவதாக.

சிவஸ்மரணம்

கோணமலை அந்தாதி

முகவுரை

தெட்சணகயிலாயம் என்று போற்றப்படுவது திருக்கோணேஸ்வரம். திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராலும், அருணகிரிநாதசுவாமிகளாலும் பாடப் பெற்ற தலம். இயல்பாகவே தெய்வீக சாந்தித்தியம் நிறைந்த தலம் இது. வரலாற்றுப் பின்னணிகள் பலவற்றைக் கொண்ட இத்தலம் ஈழநாட்டில் திருக்கோணமலையில் இருக்கின்றது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்த விசேடங்களையுடைய இந்தத் தலத்தின் மகிமையினாலும், லிங்க விசேஷத்தினாலும், திருக்கோணமலை லிங்கபூமி என்று போற்றப்படுகிறது. மூன்று மலைகளை உடைய தாய்த் திரிகோணவடிவில் இவ்வூர் அமைந்திருப்பதால் திரிகோணமலையென்றும். தெய்வீகச் சிறப்பு மிகுந்து விளங்குவதால் திருக்கோணமலை என்றும், உத்தரகயிலையிலிருந்து பெயர்த்து வீசப்பட்ட மூன்று குன்றுகளிலொன்று எனத் தெட்சண கயிலாயபுராணம் கூறுவதால் தெட்சணகயிலாயமென்றும் இவ்வூர் பெயர் பெறுகின்றது.

இராவணன் வழிபட்ட தலம் என்று புராணங்களிலும், தேவாரத்திலும் கூறப்படுவதால் கி.மு. 6000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்புக்களையுடையது கோணேஸ்வரம். கடல்கோள் முதலிய இயற்கை அழிவுகளால் பண்டைக் காலத்திலிருந்த கோயில்கள் கடலுள் மூழ்கிய பின் திருக்கோணமலைக் குன்றில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கற்கோயிலை சோழவம்ச வரராமதேவனுடைய மகன் குளக்கோட்டு மன்னன் புனருத்தாரணத் திருப்பணிகள் செய்தா னென்று கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. குளக்கோட்டு மன்னனுடைய காலத்திற்குப்பின் கோணேஸ்வரத்தின் சிறப்புக்களை அனுபவித்த சான்றோர்கள் தெட்சணகயிலாய புராணம், திருக்கோணசலபுராணம், கோணேசர் கல்வெட்டு, திருக்கோணசலவைபவமலை முதலிய நூல்களை எழுதியுள்ளார்கள். அச்சுக்கலை ஆரம்பிப்பதற்குமுன் சாஸ்திரங்கள், தோத்திரங்கள், வரலாறுகள் என்பன ஏடுகளில் எழுதப்பட்டு வந்தன. ஆக்கங்களை அச்சிடும் வாய்ப்பு மிக அருமையாகக்கிடைத்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலும் ஏட்டில் எழுதி வைப்பதை இந்துக்கள் மிகப் புனிதமான செயலாகக் கருதினார்கள். இதனால் திருக்கோணேஸ்வரத்தைக் கருவாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஆக்கங்கள் பலவற்றை ஏட்டில் எழுதி வைத்திருந்தார்கள். அவ்வாறு எழுதப்பட்ட ஆக்கங்களில் ஒன்று தான் கோணமலை அந்தாதி.

சுமார் நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு முன் திருக்கோணமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட சைவப் பெருமகனாகிய திரு. வே. அகிலேச பிள்ளையவர்கள் திருக்கோணமலையிலுள்ள கொட்டியா புரப் பற்று, கட்டுக்குளப்பற்று, தம்பலகம்பற்று முதலிய இடங்களில் மிகச் சிரமப்பட்டு ஏடுகளைத் தேடியெடுத்துப் பாதுகாத்து வைத் திருந்தார். அவ்வேடுகளில் கிடைத்த வரலாறுகளைத் தொகுத்து “திருக்கோணசல வைபவமலை” என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்டார். அவர் சிவபதமடைந்த பின் அன்றைய மகன் திரு. அ. அழகைக்கோன் என்பவர் தந்தையாருடைய பணியைத் தொடர்ந்தார். அரும்பெரும் நூல்களும், ஏட்டுச் சுவடிகளும் அவரிடமிருந்தன. திருக்கோணமலை வரலாறுகளைத் திரட்டுவதில் ஈடுபட்டிருந்த நான் அவருடைய நூல் நிலையத்தைப் பயன்படுத்தி னேன். அங்கிருந்து கிடைத்ததுதான் இந்தக் கோணமலை அந்தாதி. சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குமுன் இவ்வந்தாதியேடு கிடைத்தது. இதனைப் பிரதிசெய்துகொண்டு பலமுறை படித்து ஆராய்ந்தேன். மூல ஏட்டின் இறுதியில் ஆக்கியோன் சுப்பிரமணியர்—ஆறுமுகப்புலவர் என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்தப் புலவர் யார்? எந்த ஊரைச் சேர்ந்தவர்? எங்கிருந்து, எக்காலத்தில் இதனை எழுதினார்? என்ற கேள்விகள் என்மனத்திலெழுந்தன. “மில்க்கவைற் செய்தி” என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் திரு. க. சி. குலரத்தினம் அவர்கள் மிகப்பழைய நூல்கள் சிலவற்றையும், அவற்றை ஆக்கியோர்களுடைய பெயர்களையும், வெளியிட்டிருந்தார். அதில் கோணமலை அந்தாதி, ஆக்கியோன் சு. ஆறுமுகம் என்று காணப்பட்டது.

கலாநிதி திரு. ஆ. சதாசிவம் அவர்கள் தொகுத்து வெளியிட்ட “ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக் களஞ்சியம்” என்ற நூலில் சு. ஆறுமுகம் (1806) இவரது ஊர் திருக்கோணமலை, தந்தையார் பெயர் சுப்பிரமணியர், திருக்கோணசல சைவ ஆதினத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் பெரும் புலமையுடன் திகழ்ந்தார். இவரையற்றிய நூல் கோணமலை அந்தாதியாகும். என்று எழுதியுள்ளார்.

பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சர் திரு. செல்லையா இராசதுரை அவர்களின் பணிப்புரையின்படி “திருக்கோணமலை மாவட்டத் திருத்தலங்கள்” என்ற நூலை எழுதுவதற்கு 1981 ஆம் ஆண்டு ஈடுபட்டேன். இந்நூலை எழுதுவதற்குக் கொட்டியாரப்பற்று, கட்டுக்குளப்பற்று, தம்பலகம்பம், கந்தளாய் முதலிய இடங்களுக்குச் சென்றிருந்தபோது, அங்கங்கே கோணமலை அந்தாதி பற்றியும் விசாரணை செய்தேன். கட்டுக்குளப்பற்று—தென்ன மரவாடிப் பிள்ளையார் கோவிலில் பூசகராயிருந்த திரு. மா. சிற்றம்பலம் ஐயர் அவர்கள் தமது பரம்பரையைச் சேர்ந்த முன்னோர்கள் புலமை

மிக்கவர்களாயிருந்ததாகவும், அவர்களிலொருவர் பிரதிசெய்த கந்தபுராண ஏடு இப்போதும் தன்னிடமிருப்பதாகவும், அந்தப் பரம்பரையினர் திருக்கோணமலையில் இருந்ததாகவும் கூறினார். திருக்கோணமலையில் ஒரு சைவஆதினம் இருந்ததாகவும், அந்த ஆதினத்தில் கோணமலை அந்தாதி எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்ற செய்தியை திரு. அ. அழகைக்கோன் அவர்களும் என்னிடம் கூறியிருந்தார்.

திருக்கோணமலைப் பட்டணத்துக்கு அயலிலுள்ள உப்புலெளி என்ற இடத்துக்கு, சின்னத்தொடுவாய்ச் சித்திவிநாயகர் கோவில் வரலாறுகளை அறிவதற்காகச் சென்றிருந்தேன். கோவில் வரலாறுகளைத் திரு. வி. சின்னப்பு ஐயர் அவர்கள் தந்தார்கள். அவருடைய பரம்பரையினரின் பட்டியலொன்றைத் தந்து, தமது முன்னோர்களில் புலவர்களும், பண்டிதர்களும் இருந்ததாகவும், அவர்கள் இந்தக் கோவில் மடத்திலிருந்து நூல்களை எழுதியதாகவும், புராணபடனம் செய்ததாகவும் தமது முன்னோர்கள் கூறுவதுண்டு என்றார். பட்டியலை உன்னிப்போடு பார்த்தேன். நான் தேடிய விஷயங்கள் யாவும் அங்கு கிடைத்தன. சின்னத்தொடுவாய்ச் சித்திவிநாயகர் கோவிலுக்கருகில் இப்போதிருக்கின்ற திருமடமானது சுமார் நானூற்று வருடங்களுக்கு முன்னர் சைவஆதினமாக இருந்ததாகவும், அவருடைய முன்னோர்களில் ஆறு தலைமுறைக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர் சிதம்பரநாதபண்டாரம் - சுப்பிரமணியர் - ஆறுமுகப்புலவர் என்பது அறியக் கிடைத்தது. இவர் இந்த ஆதினத்திலிருந்துதான் கோணமலை அந்தாதியைப்பாடி ஏட்டில் எழுதிவைத்துள்ளார். இப்புலவர் "கோணமலை வண்ணம்" என்று மற்றுமொரு பிரபந்தத்தையும் பாடியுள்ளார். இந்த வரலாறுகளைத் "திருக்கோணமலை மாவட்டத் திருத்தலங்கள்" என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். (சின்னத்தொடுவாய்ச் சித்திவிநாயகர் கோவில், பக்கம் 170 பார்க்கவும்)

1624 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கீசர் கோணேசர் கோவிலை இடித்து அழிப்பதற்கு முன்னர் இந்த ஆதினம் இருந்திருக்கிறது. இந்த ஆதினத்திலிருந்து பார்த்தால் நேரே கோணேசர் கோவில் தெரியும். கோணேசப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு அவ்வந்தாதி பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அகப்பொருள் துறைகளைக் கொண்டதாயும், அருந்தமிழ்ச் சொற்களைச் சந்திசேர்த்துச் சிலைடைகள் பொலியச் சொற்சித்திரச் செறிவோடு கட்டளைக் கலிப்பாக்களாலாக்கப்பட்ட நூறு செய்யுட்களைக் கொண்டது இப்பிரபந்தம். 1963 ஆம் ஆண்டு கோணேசப் பெருமானுக்கு நடைபெற்ற முதற்கும்பாபிஷேக ஞாபகார்த்த மலரில் இவ்வந்தாதிப் பாடல்கள் சிலவற்றை சிறு குறிப்புகளோடு வெளியிட்டிருந்

தேன். 1981 ஆம் ஆண்டு நிறைவேறிய இரண்டாவது கும்பாபி ஷேக ஞாபகார்த்த மலரில் அரசினர் மொழிபெயர்ப்புத் திணைக் களத்தில் பணிபுரியும் திரு. வ. சிவராசசிங்கமவர்களிடமிருந்து “கோணமலை அந்தாதி என்ற தலைப்பில் மிக அருமையான ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றைப் பெற்று வெளியிட்டிருக்கின்றோம். அதனைப் படித்து இவ்வந்தாதியின் சிறப்பைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

1981 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற கோணைச் பெருமானுடைய கும்பாபிஷேக ஞாபகார்த்தமாக இவ்வந்தாதியை வெளியிட எண்ணியிருந்தோம். ஆலயப் புனருத்தாரணத் திருப்பணி வேலைகளால் அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. எனது அருமை நண்பரும் புலமை மிக்க அறிஞரும், உரைவளம் காண்பதில் உரையாசிரியர்கள் வரிசையில் முன்னிற்பவரும், தச்சைச் சிலேடைவெண்பா ஆசிரியருமான கரவை திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அடியேனுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கோணமலை அந்தாதிக்கு அரியதோர் உரை எழுதித் தந்தார். அன்றாடைய அளப்பரிய இப்பணியைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் என்றென்றும் போற்றக் கடப்பாடுடையது.

மூலஏட்டுச்சுவடியை மீண்டும் ஆராய்ந்ததில் கோணமலை அந்தாதியைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தவர் அவ்வேட்டின் மேலட்டையில் “திரிகோணமலை அந்தாதி” என்று எழுதி வைத்திருந்தார். அதனைப் பிரதிசெய்த நானும், எனது பிரதியை வைத்துக் கட்டுரைகள் எழுதியவர்களும் திருக்கோணமலை அந்தாதியென்றே வழங்கி வந்தார்கள். அந்தாதியின் ஆசிரியர் திரு. சு. ஆறுமுகப்பலவர் அவர்கள் “கோணமலை அந்தாதி” என்றே தமது கைப்பட எழுதியுள்ளார் என்பதை அறியத் தருகின்றேன்.

தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்திற்கு அரும்பெருந் தொண்டாற்றிய டாக்டர், உ.வே. சாமிநாதஐயர் அவர்களும் சைவமும், தமிழும் தழைத்தினிதோங்க அரும்பணிபுரிந்த ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களும், வேறுபல சான்றோரும் பல ஏட்டுச் சுவடிகளை நூல் வடிவிற்ப்பிப்பித்துச் சைவத்துக்கும், தமிழுக்கும் அளப்பரிய சேவை செய்தார்கள். அவர்களின் வழிநின்று பிரதேச அபிவிருத்தி இந்து கலாச்சார தமிழ் அலுவல்களின் கௌரவ அமைச்சர் திரு. செல்லையா இராசதுரை அவர்கள் “கோணமலை அந்தாதி” என்ற இவ்வேட்டுச் சுவடியை தமது அமைச்சினால் பதிப்பித்து, அதற்கு அரியதோர் முன்னுரையும் வழங்கி சைவ இலக்கியமாகிய இப்பிரபந்தத்தைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகிற்கு நல்கும் பெருஞ்செயல் கண்டு பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

கலை, கலாசாரப் பண்பாட்டு வரலாறுகளில் ஆழ்ந்த அறிவும், அனுபவமும் வாய்க்கப் பெற்றவரும், பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சியில் இந்து கலாசார அலுவல்களின் பணிப்பாளருமாகிய திரு. ஆறுமுகம் பாஸ்கரதாஸ் அவர்கள் இந்நூல் வெளிவருவதற்குச் சூத்திரதாரியாயிருந்து அயராதுழைத்ததோடு, அவர் பிறந்த நாட்டிற் பிறந்த அந்தாதிக்கு அணிசெய்ய அழகிய அணிந்துரையும் தந்த அருள்செயலுக்கு நன்றிகூறி அகமகிழ்கின்றேன்.

திருவருள்சேரக் குருவருள்புரிந்து, மருளறுஞான வஜ்ஜமிர்தத் தால் எம்மை வாழ்த்தி, ஆசியுரையும் வழங்கிய என்குருநாதரும், கோணேஸ்வரத்தின் திருவருட் பொழிவிற் குழைந்து திளைத்த சிவயோகசமாஜ யோகாச்சிரமத் தவமுனிவர், சுவாமி கெங்காத ரானந்தா அவர்களின் பொன்னடிபோற்றி என் புன்மொழியை நிறைவு செய்கின்றேன். குற்றங்களைந்து குணங்கொள்ளும் எல்லோரும் எல்லா நலன்களும் பெற்று இனிதுவாழக் கோணேசப் பெருமான் திருவருள் பாலிப்பாராக.

சைவப்புலவர் — பண்டிதர்
இ. வடிவேல்.

“பாக்கியபதி”

15 வித்தியாலயம் ஒழுங்கை,
திருக்கோணமலை.

உரையாசிரியர் முன்னுரை

கோணமலை அந்தாதி என்னும் தொடர்மொழி கோணமலையில் எழுந்தருளி இருக்கும் சிவபெருமான்மீது அந்தாதி யாப்பில் பாடப் பெற்ற நூல் என விரியும். கோணமலை தணைகயிலை, திரிகூடம், தென்கயிலை, மச்சேஸ்வரம் என்பன கோணமலையின் வேறு நாமங்கள். இத்தலம் பற்றிய தொன்மை ஆய்வுக்குள் அடங்காதது. ஆனால் தலத்தின் பழம் பெருமைகளைப் பலரும் பாடியுள்ளனர். அவருள் தேவியின் திருமுலைப்பால் பருகிய ஞானக் குழந்தையாகிய சம்பந்தப்பிள்ளையார். அப்பர், சுந்தரர், திருமுறைப்பட்டினத்தார், சேக்கிழார், அருணகிரிநாதர் என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவ்வருளாளர்கள் தமிழ்நாட்டினர். இவர்களன்றி ஈழத்திருநாட்டில் வாழ்ந்த அருளாளர்களும், புலவர்களும் கோணமாலையைப் பாடியுள்ளனர், அவர்கள் பாடிய நூல்களுள் கோணமலை அந்தாதியும் ஒன்று.

நூலாசிரியர் சுப்பிரமணியர்—ஆறுமுகம் என்பதும் சைவத் தேசிக மரபினர் என்பதும் ஆய்விற் கிடைத்த முடிவுகள். ஆனால், அவர் வாழ்ந்த காலம் தெளிவாக அமையவில்லை. இவர் வழித்தோன்றல் ஒருவர் வழங்கிய சந்தான பரம்பரை நிரலை உற்று நோக்குங்கால் இவ்வாசிரியர் ஐரோப்பியர் வருகைக்குப் பின்னர் வாழ்ந்தவர் என்பது முடிவாகிறது. ஆனால் திருக்கோணமலைக் கோயில் கி.பி. 1624 இல் போத்துக்கல் நாட்டுத் தளபதியால் அழிக்கப்பட்டது என்பது வரலாற்றுண்மை. ஆலயம் இடிக்கப்பட்ட பின்னர் பெருமான் மீது பக்திப் பிரபந்தமொன்றை ஒருவர் பாடினாரோ என்னும் ஆட்சேப வினாவுக்கு இடமுண்டாகிறது. ஆனால் இவர் பாடிய கோணமலை அந்தாதியிலேயே இவர் வாய்மொழியாக வரும் 29 ஆம் பாடலில் உள்ள “வைத்தாய் சிலம்பில் நம் நூல் இட” என்னும் கூற்றும், 52 ஆம் பாட்டில் வரும் “கலையா அரசு முகவினுக்கீந்த கயிலையர் முன்னிலையா மதிமலி என்பாடல் ஈந்தனர்” என்பதும், 68 ஆம் பாடல் கருத்தான “இதழ்தார் உறு தின்புயர் சார் நுண் மதியிலி சாற்றும் இந்நூற் சீர் உறு கண்ணியும் கொள்வர் கைலாயர் சிலம்பியொத்தே” என்பதும், 82 ஆஞ் செய்யுட் பகுதியான “அணிகயிலை அத்தன் அந்தாதியும் குடுவர்” என்பதும், திருமலை அப்பரின் திருவருள் துணை கொண்டு இந்நூல் ஆக்கப் பெற்றமையையும், ஆலய முன்னிலையில் அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்தது என்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. எனவே, இவர் வாய்மொழி கொண்டு நோக்கும் போது ஆலயம் சிதைவுக்குட்படாத காலத்தேதான் நூலாசிரியர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பது அடியேன் கருத்து. மேல் ஆய்வுகளை அறிஞர்கள் இடம் ஒப்படைக்கின்றேன்.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலுள்ள நூல் வடிவங்களைத் தொண்ணூறுகவகுத்துள்ளனர் தமிழ்ப்புலவர்கள். அத்தகைய நூல்கள் சொற்றொடர் நிலைவகையன என்றும், பொருள் தொடர் நிலைவகையன இருபாற்படும். அவற்றுள் அந்தாதிப் பிரபந்தம் சொற்றொடர் நிலைவகையது. அந்தாதி என்னும் தொடர்மொழி அந்தத்தால் ஆகிய ஆதியை உடையது என்னும் பொருள்தரும். அஃதாவது ஒரு செய்யுளின் இறுதிக் கண்ணுள்ள சீரோ, அசையோ, எழுத்தோ சொல்லோ அடுத்த செய்யுளுக்குத் தோற்றுவாயாக வந்து பிரபந்தத்தின் முதற்பாடலின் முதற் சொல்லும் இறுதிப்பாடலின் இறுதிச் சொல்லும் ஒன்றாக அமையப் பாடுவதாம்.

இத்தகைய அந்தாதிகள் வெண்பா யாப்பில் அருகியும், கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் பெருகியும் அமைந்து வந்துள்ளன. பிரபந்த வடிவில் அந்தாதி மலர்ந்த காலம் பிந்தியகாலமாகும். ஆனால் சங்க காலத்தில் இத்தகைய அந்தாதி வடிவம் புறநானூற்றில் முரஞ்சியூர் முடிநாகனார் பாடிய

“மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவரு வளியும்
வளித் தலைஇய் தீயும்
திமுரணிய நீருமென்றங்கு”

அடிதோறும் அந்தாதி அரும்புவதைக் காண முடிகிறது. நூல் வடிவில் அமைந்த அந்தாதிகளில் காலத்தால் முற்பட்டவை காரைக்கால் அம்மையார் வழங்கிய அற்புதத் திருவந்தாதியும் முதலாழ்வார்கள் பாடிய முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் திருவந்தாதிகளுமே எனலாம். இவை வெண்பா யாப்பில் தோன்றியவை. பின்னர் வெண்பா யாப்பின் திரிந்தவடிவமான கட்டளைக்கலித்துறையே அந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்குப் பெரிதும் பயின்று வந்துள்ளது. காரைக்கால் அம்மையே தாம் பாடிய திருவிரட்டை மணிமாலை யில் வெண்பா, கட்டளைக் கலித்துறை என்னும் இருவகை மணிகளைக் கோர்த்துள்ளார். பிற்காலத்து அந்தாதிகள் பெரிதும் கட்டளைக் கலித்துறையால் மலர்ந்திருப்ப, நாலாயிரத்திவ்யப் பிரபந்தத்தில் நம்மாழ்வார் எனப் போற்றப்படும் சடகோபர் பாடிய திருவாய் மொழிப் பாடல்கள் ஆயிரமும் கலிப்பா இனங்களையும் ஆசிரியப் பாவினங்களையும் கொண்டு பொலிகின்றன.

அந்தாதிப் பிரபந்தத்தில் பெரிதும் பயின்றுவரும் கட்டளைக் கலித்துறை ஐந்துசீர் அடிநான்காய் ஒவ்வோர் அடியினும் முதற்சீர் நான்கும் வெண்பாவுக்குரிய வெண்டழை பிழையாதிருப்ப, இறுதிச்சீர் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய் என்பவற்றுள் ஒன்றைப் பெற்று முதற்சீரின் முதலசை நேராயின் ஓர் அடிக்கு எழுத்துப் பதினானும், நிரையாயின் பதினேழும் பெற்று வருவதாகும். இத்தகைய கட்டளைக் கலித்துறைக்கு கோவைக்கலித்துறை, திலகக்கலித்துறை என்னும் மறுபெயர்களும் உள. ஆனால் அப்பர் திருவிருத்தங்களும் நம்மாழ்வார் திருவிருத்தங்களும் கட்டளைக் கலித்துறையால் மலர்ந்திருத்தலால் அவர்காலத்தில் கட்டளைக் கலித்துறைக்கு விருத்தம் என்னும் பெயர் வழங்கியது போலும்.

அந்தாதிப் பிரபந்தம் கட்டளைக் கலித்துறையால் யாக்கப்படினும் அவற்றின் சொற்றோடர்நிலை நோக்கிப் பலதிறப்படும். யமகம், திரிவு, நிரோட்டம், நிரோட்டயமகம் என்பன அவற்றின் வேறு வடிவங்கள், சமுத்தில் நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் வழங்கிய கல்வளை அந்தாதியும், தெல்லிப்பளை பொன்னம்பலப்பிள்ளை தந்த மாவை யகை அந்தாதியும் யமக இனத்தவை, முதலடியில் முதற்சீரையோ முதலிரண்டு சீர்களையோ ஏனைய மூன்று அடிகளும் தாங்கிப் பொலிவது யமகமாகும். அடிதோறும் முதலெழுத்து மாறுபட்டு நிற்ப ஏனைய ஒத்திருத்தல் திரிவு எனப்படும். படிக்கும்போது வாய் இதழ்கள் ஒன்றை ஒன்று ஒட்டாதவாறு பதங்களை அமைத்துப் பாடுவது நிரோட்டம் ஆகும். நயினை நாகமணிப்புலவர் யாத்த நிரோட்ட யமக அந்தாதி இவ்வகையது. சம்பந்தர் திருவாய் மலர்ந்த ஏகபாதம் யமகத்தினும் சிறப்புடையதென்பர். தகர வருக்க எழுத்துகளால் அருணகிரிநாதர் படைத்த "நிதத்தத்த" எனத் தொடங்கும் பாடல் எல்லோராலும் சிந்திக்கத்தக்கதே.

மேலே கூறிய கட்டளைக் கலித்துறை வடிவங்களுள் யமகம், திரிவு என்பனவற்றை அதிகமாகப் பெய்து நிறைவு செய்துள்ளார் இந்நூலாசிரியர். ஆசிரியரின் அந்தாதி சிறந்த சொல்லாட்சியும், பொருள் நுட்பமும் ஆற்றெழுக்கன்ன ஓசை அமைதியும் கொண்டு சிறந்த அந்தாதிகளுடன் ஒருங்கு வைத்து எண்ணத்தக்கதாய் மலர்ந்திருப்பதைத் தமிழுலகம் கண்டு கொள்ளும், மேலும் தன்மை, உருவகம், உவமை, தற்குறிப்பேற்றம், வேற்றுமைப்பொருள்வைப்பு, சொற்பின்வருநிலை, என்னும் அணிகளையும் தாப்பிசை, நிரல்நிறை, பட்டுவில், அடிமறிமண்டலம் என்னும் பொருள் தோள்களையும், கண்டமுரண்யாப்பு, சிலேடைத்தொடர்மொழிகள் என்பவற்றையும் தாங்கி வருதல் ஆசிரியரின் ஆழமான இலக்கண வளத்தையும், பன்னூற்பயிற்சியையும் புலப்படுத்துவதாகும். ஆசிரியர்குத் தமிழ் வளமன்றிச் சைவசித்தாந்த வளமும் செழித்தோங்கியிருந்தமைக்கு

ஆங்காங்கு காணப்படும் அவரது படைப்புக்களே சான்று பகர் கின்றன. மேலும் மருத்துவத் தொடர்பும் ஆசிரியருக்கு உண்டு என்பதை அந்தாதியின் இறுதிக்கண் அமைந்த பாடல்கள் புலப்படுத்துவதைக் காண முடிகிறது. இவை எல்லாவற்றுள்ளும் திருமலைப் பெருமான் மீது ஆராக் காதல் கொண்டிருந்தார் என்பதும் இவ்வுலகவாழ்வில் பற்றற்று வாழ்ந்தார் என்பதும் பிறவி அறுக்க இறைவனிடம் நெறி வேண்டினார் என்பதும் அதிகமான பாடல்கள் வெளிப்படுத்தும் உண்மைகள் ஆகும்.

ஏறக்குறையப் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருமலையில் அடியேன் கல்விச் சேவை புரிந்த போது அந்தாதிப் படிவம் என்கைக்கெட்டியது. அக்காலத்தில் எங்களுக்குத் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தவர் பண்டிதர் சைவப்புவவர் திரு. இ. வடிவேலனார். அவர் கர்மயோகி. கோணமலை அந்தாதி மூலஏட்டினை மிகச் சிரமப்பட்டுப் பிரதி செய்து வைத்திருந்தார். அவரே அந்தாதிப் படிவத்தை என்னிடம் தந்து, தமக்கு அவகாசம் இன்மையால் அந்தாதிக்கு உரை எழுத வேண்டுமென எனக்குப் பணித்தார். தமிழ்க்கவிதை தடம்புரண்டு நலிந்து நிற்கும் இந்நாளில் இலக்கிய, இலக்கணப் பாரம்பரியம் என்பது யாது என்பதை உணர்த்தும் படைப்பான இவ் அந்தாதிப் பொருளை எளிதில் அறிந்து கொள்ளாதல் எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததன்று. எனவே உரை எழுத வேண்டும் என்னும் எண்ணம் முகிழ்ந்தது. திருமலைப் பெருமானதுணை கொண்டு, என் தமிழ்க்கருநாதர் சிற்றம்பலனாரின் திருவடிகளைச் சிரமேற்றுகி ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து என்பதில் உரை எழுதினேன். இவ்வுரைக்கு என்னையும் ஆளாக்கி வைத்த பண்டிதர் வடிவேலனாருக்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன். விரிவுரை எழுதப்புகின் நூலின் விலையும் விரியும் என்றஞ்சிச் சுருக்கியுள்ளேன். உரை, பதவுரையையும், சில விவக்கக் குறிப்புகளையும், அகப்பொருள்துறை விளக்கங்களையும் உடையது. புராண வரலாறுகளை வேண்டியவிடத்தில் செய்துள்ளேன். மாணவர்க்குப் பயன்படும் நோக்கில் இலக்கணக் குறிப்புக்களையும் ஆங்காங்கு தந்துள்ளேன்.

யான் முன்னர் எழுதிய செய்யுள் நூலுக்கும், உரைநூலுக்கும் அணிந்துரை வழங்கிய இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் மனமுவந்து இந் நூலுக்கும் அணிந்துரை வழங்கிச் சிறப்பித்தமைக்கு யான் பெரிதும் கடப்பாடுடையேன். கலைவளர்க்கும் தமிழுலகம் காணும் குணம் கண்டு போற்றுவதாக.

க. கணபதிப்பிள்ளை

சாமியன் அரசடி வீதி,

மத்திய கரவை.

1986.04.19.

ஓம்

அணிந்துரை

இலக்கிய கலாநிதி

பண்டிதமணி, சி. கணபதிப்பிள்ளை, அவர்கள்

திருக்கோணமலை தஷண் கைலாயம்.

“கோணமாமலை யமர்ந்தாரே” என்பது தேவியின் திருமுலைப் பால் கமழும் மழலைப் பிள்ளையாரின் திருவாய் மலர்ந்தேன்.

வீடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் “கோணமாமலையமர்ந்தார்” பற்றி எழுந்த நூலுரைகள் பல. சரித்திரத்துக்கெட்டாத பழம் பெருமைகளைப் பாராட்டுபவை அவை.

பழமையாகிய பெருமைகளைப் பாராட்டும் நெறியில், பிற்காலத்தில் எழுந்த பிரபந்தங்கள் தனிப்பாடல்கள் அநேகம்.

“கோணமலை அந்தாதி” நாவலர் பெருமான் காலத்துக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஆறுமுகப் புலவர் என்பவரால் பாடப்பட்டது. அந்தாதி, அந்தாதிகளின் சிரோரத்தினமான மறைசை அந்தாதி, கல்வளை யமக அந்தாதிகளின் அடிச்சுவட்டில் நடப்பது. நல்ல கருத்துக்களும், அகப்பொருட்டுறைகளும் நிறைந்தது.

அருமையான இந்த அந்தாதி ஒரே ஒரு பிரதியாய் மறையும் நிலையில் “கோணமாமலையமர்ந்தார்” திருவருளால் சைவப்புலவர்-பண்டிதர். இ. வடிவேல் அவர்கள் கைக்கெட்டியது. அவர் பிரதி செய்துவைத்திருந்த மூல ஏட்டின் பிரதி, ஆசிரியர். திரு. க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் கைக்கெட்டியது. பிள்ளை அவர்கள் திருக்கோணமலையில் நீண்ட காலம் ஆசிரியர் தொழில் நடத்தியவர்.

பிள்ளை, பாடல்களைப் பேணி நல்ல உரையும் கண்டிருக்கின்றார். அகப்பொருள் துறைவிளக்கங்களும், விசேட உரைக்குறிப்புக்களும் பரிமேலழகரை நினைவுகூரச் செய்பவை.

பிள்ளை, தச்சைச்சிலேடை வெண்பா பாடியவர், நாகபூஷணி யம்மை பிள்ளைத் தமிழுக்கு உரை எழுதியவர்.

“பிள்ளைத்தமிழ்” சகோதர முறையினரான திரு. வ. சிவராச சிங்கம் அவர்களால் பாடப்பட்டது. திரு. வ. சிவராசசிங்கம் தச்சைச்சிலேடைக்கு உரை எழுதியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உணர்ச்சியால் ஒன்றுபட்ட இந்த இருவரையும் காணும்போது, இரட்டைப் புலவர்களின் நினைவு வருவதுண்டு.

கோணமலை அந்தாதியையும், உரையையும் தமிழுலகு பயன் செய்வதாக.

“கோணமாமலை அமர்ந்தாரை” நினைவுகூர்வோமாக.

வணக்கம்.

அணிந்துரை

செ. குணரெத்தினம்
செயலாளர்

பிரதேச அபிவிருத்தி, இந்துசமய, இந்துகலாசார, தமிழ்மொழி
அமுலாக்கல் அமைச்சு

கோணமலை அந்தாதி என்னும் இவ் அரிய நூல் புதுப்பதிப்பு பெறுகிறது. இப்பதிப்பினை எமது அமைச்சு பொறுப்பேற்று செய்வதில் யான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இவ்வமைச்சு எடுத்த பல அரிய கைங்கரியங்களுள் அரிதாகிப் போன ஒரு சில தமிழ், சைவ நூல்களை புதுப்பதிப்பு செய்து வெளியிட்டமையே ஆகச் சிறந்த தென நான் கருதுகிறேன். இவ்வரிய பணியினை தொடக்கிவைத்து இக்கைங்கரியங்களை நிறைவேற்ற உதவிய இவ்வமைச்சின் அமைச்சர் செல்வையா இராசதுரை அவர்களுக்கு தமிழ் உலகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது. இக்கைங்கரியங்களுக்கு ஒரு சிறிதாவது உதவ கிடைத்தபெறு எனது வாழ்க்கையில் கிடைத்த பெரும்பெருகும்.

“கோணமலை அந்தாதி” என வழங்கும் ஒரு அந்தாதி இருந்தது என்று யான் இற்றைக்கு 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருகோணமலை மாவட்டத்தில் காணி அதிகாரியாகயிருந்த காலத்திலே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் ஏட்டுப் பிரதியையோ, நூலினையோ பார்க்க முடியவில்லை. “தென் கயிலாயம்” என வழங்கும் திருகோணமலை மிகவும் எழில் வாய்ந்த நகரமாகும். அப்பிரதேசத்தில் ஒருபுறம் கடல் அலைகள் சப்தமிட ஓங்கி நிற்கும் ஒரு குன்றில் கோணேசப் பெருமான் குடிகொண்டுள்ளார். ஒரு காலத்தில் கோயிலும், சுளையும், சோலையும் சூழக்கோணநாதன் கோணமலையில் வீற்றிருந்தார் என தேவாரப் பாடல்களில் இருந்து அறிகிறோம். இத்தலத்தினைப் பற்றி அப்பரும், சுந்தரரும், சம்பந்தரும் அழகுற பாடியுள்ளார்கள்.

சுப்பிரமணியர் ஆறுமுகம் என்னும் புலவரால் பாடப்பட்ட “கோணமலை அந்தாதி” க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களால் உரை காணப்பெற்று புதுப்பதிப்பு பெறுகிறது. இப்பதிப்பிற்கு இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார்கள்.

இத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூற் பதிப்பினை இலங்கை வாழ் சைவ தமிழ் மக்களே மாத்திரம் அன்றி உலகு வாழ் சைவ தமிழ் மக்களும் ஏற்றுப் போற்றுவார்களாக.

வணக்கம்.

கோணமலை அந்தாதி

காப்பு

பூமா தருணிறை பொற்கோண வெற்பிறை பூத்தபுகழ்
நாமா தருளிய வந்தாதி கூற நகவிமயக்
கோமா தருளொரு கொம்பிரு காதொளி கூருமுக்கண்
தேமா முகவைங் கரதரன் பூங்கழல் சேர்துணையே.

பதவுரை: பூமாது அருள் நிறை - திருமகளது அருள் பொலி
கின்ற, பொன்கோணம் வெற்பு இறை-பொன்மயமான திரிகூட
மலை இறைவரது, பூத்த புகழ்-மலர்ந்த புகழை உடைய, நாமாது
அருள் இயல்-கலைமகள் அருளுகின்ற இயற்றமிழ் என்னும், அந்
தாதி கூற-கோணமலை அந்தாதியைச் செவ்வனே சொல்ல, இமயம்
நகம் மாது அருள்-இமயமலைத் தலைவியாகிய மாதுமைப் பிராட்
டியார் நமக்குத் தந்தருளிய, ஒரு கொம்பு-ஒப்பற்ற கொம்பினே
யும், இருகாது-இரண்டு திருச்செவிகளையும், தேமா முகம்-தெய்
வத்தன்மை பொருந்திய யானை முகத்தினையும், ஐங்கரம் தரன்-
ஐந்து திருக்கரங்களையும் தரித்தவரான விநாயகப் பெருமானது,
பூங்களல்-மலர்ந்த திருவடிகள், சேர் துணையே-பொருந்தும் துணை
யாகும்-என்பதாம்.

விளக்கம்: காப்பு-காத்தல், அது ஆகுபெயராய் முதற்கண்
வணக்கத்தையும், பின்னர் செய்யுளையும் குறித்தது. அவ்வணக்கம்
இரண்டு வகைப்படும். அவற்றுள் ஒன்று வழிபடு தெய்வ வணக்
கம், மற்றொன்று ஏற்புடைத் தெய்வ வணக்கம் நூலோடு இயை
வது ஏற்புடைத் தெய்வ வணக்கம். சைவநெறியினர் யாதா யினும்
ஒரு நூலைத் தொடங்குங்கால் அது முட்டின்றி இனிது நிறைவேறு
வதற்கு முதலில் விநாயகப் பெருமானை வணங்குதல் மரபாதலின்
இச்செய்யுள் வழிபடு கடவுள் வணக்கமாகும். திரிகூடமலையாகிய
கோணமலை, பொற்கிரி என வழங்கும் மேருமலையின் கூறு என்ப
தனை உணர்த்தப் பொற்கோணம் எனப்பட்டது. பொன்-அழகு
மாம். விநாயக வடிவமும் சிவவடிவமே என்பது புலப்பட முக்
கண்களும் பிரணவஞ்சுட்டும் யானைமுகமும் குறித்துள்ளார் ஆசிரி
யர். முக்கண்கள் - ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்பன.

பூமாது அருள்நிறை-என்பதற்கு, பூமிதேவியின் அருளாகிய
வளங்கள் நிறைந்த எனவும் பொருள் கொள்க. ஒரு நாமாது அருள்
புரிகின்றாள். எனவே எப்பிழையும் தோன்றாதென்பது ஆசிரியர்
கருத்து. ஒரு கொம்பு, இருசெவி, முக்கண் என்பன எண்ணலங்
காரங்கள். இறை அந்தாதி கூற கழல் துணை என வினைமுடிபு
கொள்க.

உ நூல்

திருமா லயனருந் தேவர்பொன் னைகந் திகழ்முடியாந்
திருமா லயமணி சேர்கயி லாயர் சிருங்கநுதற்
றிருமா லயமனத் தன்புள சித்தரைச் சிந்தையில்வைத்
திருமா லயவினை யீர்த்தின் புறவுனி யெண்ணெயும்.

ப ரை: திருமால் அயன் அருந்தேவர்—விஷ்ணு, பிரமன், அரிய தேவர்கள் முதலாயினோர், பொன் நாகம் திகழ்—பொன்மயமான திரிகூடமலையின் கண் விளங்குகின்ற, முடி ஆம் திரும் ஆலயம் அணிசேர்—சிகரமாகிய அழகிய கோயிலின்கண் அணியாக வந்து சேருகின்ற, கயிலாயர்—தென்கயிலைக்கிறைவரும், சிருங்கம் நுதல்—கொம்பு போலும் வளைந்த நெற்றியினைபுடைய மாதுமைப் பிராட்டியாரது, திருமால் அயம் மனத்து—அழகும் மாண்பும் பொருந்திய நிலமாகிய மனத்தின் கண், அன்பு உள சித்திரை—அன்பினைக் கொண்டுள்ள எல்லாம் வல்ல சித்தருமாகிய கோணமலைப் பெருமானை, மால் அயம் இரு வினை சர்ந்து இன்புற உனி—பெரிதாகிய இரும்பு கோலும் இரண்டு வினைகளை அறுத்து மகிழ்ந்நீனத்து, சிந்தையில் வைத்து என் செய்யும்—உள்ளத்தின்கண் இருத்தி இடையறாது நினைபுங்கள். எம்.

விளக்கம்: திருமால், பிரமன் தேவர்கள் வந்து வணங்குகின்றார்கள். அதனால், திரிகூடத்தின் சிறப்புப் பெரிதாயிற்று, மாதுமையாளிடம் அன்புளசித்தர் என்பது சிவசத்தி, நாதவிந்துத் தொடர்பு குறித்தது. சித்தர்—மதுரையில் கல்லாளைக்குக் கரும்பு தீற்றிய சித்தருமாம், கயிலை இறைவர் எல்லாம் வல்ல சித்தர் அதனால், அவருக்கு எங்களது இருவினையை அறுப்பது சிரமமன்று என்பது ஆசிரியரின் மறைவான கருத்து.

அயம்—நிலம், இரும்பு என்னும் பொருள்கள் தந்தது. சிருங்கம்—கொம்பு, சிருங்கநுதல், உவமையில் தோன்றிய அன்மொழித் தொகை, எண்ணெயும்—ஒரு சொல்வடிவு பெற்ற முன்னிலைப்பன்மை ஏவல்வினை, சர்ந்து என்பது வலித்தல் விகாரம் பெற்றது.

செய்யனை மத்த மதிவே ணியனைத் திரிமழுமான்
கையனை மத்தகங் காணம் பகனைக் கருதரிய
மெய்யனை மத்த மிலானை யெவரும் விளம்பருவன்
மையனை மத்த கயிலா யனைத்தொழும் வந்துவந்தே.

ப ரை: செய்யனை—செவ்வண்ணம் உள்ளவனை, மத்தம் மதிவேணியனை—ஊமத்தமலரும் பிறையும் பொருந்துகின்ற சடா முடியனை, திரி மழு மான் கையனை—முத்தலைச் சூலத்தையும் மான்

மறியினையும் தரித்ததிருக்கரத்தனை, மத்தகம்காண் அம்பகனை—
நெற்றியில் காணப்படும் திருவிழி உள்ளவனை, கருத அரிய மெய்
யனை—எம்மால் சிந்தித்தற்கரிய திருமேனி கொண்டுள்ளவனை, மத்
தம் இலானை—பிரபஞ்சமயக்கம் இல்லாதவனை, எவரும் விளம்ப
அரும் வனமையனை—எவராலும் இத்தனமைத் தென்று சொல்லு
தற்கரிய ஆற்றல் உள்ளவனை, மத்தம் கயிலாயனை—ஆனந்தக் களிப்
புள்ள தென்கயிலைப் பெருமானை, வந்து வந்து தொழும்—நீவிர்
தினமும் வந்துவந்தே வணங்குங்கள். எம்.

விளக்கம்: இச்செய்யுள் உலகத்தவரை முன்னிலைப்படுத்தியது.
செய்யன் பவளத் திருமேனியன்; திரி என்னும் தழுவு சொல்லால்
மழு குலத்தைக் குறித்தது. அன்றி, திரிமழு வினைத்தொகையு
மாம், அழித்தற் கண் திரிமழு என்பது பொருள். மத்தகம்—
நெற்றி; அம்பகம்—கண்; ஈண்டு அக்கினிக்கண்ணாயிற்று; மெய்
யன்—உண்மைப் பொருளாயுள்ளவனுமாம். அது சத்திய மூர்த்
தம், விளம்பரும் வன்மை—முடிவிடாற்றலுடைமை; மத்தம்—
களிப்பு. அது பிரபஞ்சமயக்க மில்லாமையால் தோன்றிய களிப்பு;
வந்து உவந்தே தொழும் எனவும் பிரித்துப் பொருள் கொள்க.

வந்தப்பு வன்னிவிண் மண்ணுல இன்னுயிர் மற்றெவையு
முந்தப்ப னாவருண முத்தனை யைந்தொழில் முன்னவனைச்
சிந்தப் புரங்க ணகைபுரி தேவனைச் சேர்கயிலை
யிந்தப்பு தோய்முடி யீசனைச் சூழ்க விருகழலை.

ப ரை: வந்து—உலகத்தீரே; நீவிர் தென்கயிலைப் பதிக்கு வந்து,
அப்பு, வன்னி விண் மண் உலகு இன் உயிர்—நீர், தீ, வான், பூமி,
இனிய ஆன்மா என்பவற்றுக்கும், மற்று எவையும்—மற்றைய
யாவற்றிற்கும், முந்து அப்பன் ஆக—முந்திநிற்கும் பிரபஞ்சத்
தந்தையாக நின்று, அருள் முத்தனை—அருளுகின்ற வீடுபடைத்
தவனை, ஐந்தொழில் முன்னவனை—ஐந்தொழில்களை இயற்றும் பழ
மையனை, புரங்கள் சிந்த நகைபுரிதேவனை — முப்புரங்கள் அழியும்
படியாகச் சிரித்த கடவுளை, சேர்கயிலை — அருள் கூடும் தென்கயிலை
யில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, இந்து அப்பு தோய்முடி ஈசனை — சந்தி
ரன் கங்கா நதி என்பன பொருந்தியிருக்கும் கோணைசப்பிரானை,
சூழ்க — வலம்வந்து வணங்குங்கள். இரு கழலை சூழ்க — அவர் திரு
வடிகளையே எப்போதும் சிந்தியுங்கள். எம்.

விளக்கம்: இச்செய்யுளிலும் உலகத்தவரை விளக்கின்றார் ஆசிரி
யர். மற்று எவையும் என்றமையால் வளியும் பிறவும் அடங்கின.
சேர்கயிலை என்பதற்கு, தேவரும் வந்து சேரும் கயிலை எனவும்
பொருள் கொள்க. அப்பு—நீர், சார்பினால் கங்கையைக் குறித்தது.
சூழ்க என்பது வலம் வருதலையும் சிந்தித்தலையும் குறித்து. நடு

நின்று தாப்பிசைப் பொருள் கோளாயிற்று. 'அரன் நாமமே சூழ்க' என்பர் சீர்காழிப்பிள்ளையார்.

இருக்கு மரிக்கு மெனவரு மீசரெல் லாமுதவுங்
கருக்கு மரிக்கொரு பங்கரு ணைத் கருமலமுத்
திருக்கு மரிக்கு மலைக்கயி லாயரைச் சிந்தை செய்வோர்
பருக்கு மரிக்குரு வேண்டலர் மற்றோர் பரிசுதென்னே.

ப ரை: இருக்கும் மரிக்கும் எனவரும் ஈசர் எல்லாம் உதவும் — இருப்பவர் எனவும் இறப்பவர் எனவும் தோன்றும் க்டவுளர் யாவரையும் படைக்கின்ற, கருகுமரிக்கு — கருப்பத்தையுடைய கன்னியாகிய மாதுமைப் பிராட்டியாருக்கு, ஒரு பங்கு அருள்நாதர் — ஒப்பில்லாத வாமபாகத்தைக் கொடுத்தருளிய நாயகராகிய, கரு மலம் முத்திருக்கும் அரிக்கும் கயிலாயரை — கரிய மும்மலங்களாகிய வஞ்சகங்களை அழிக்கின்ற தென்கயிலைப் பெருமானே, சிந்தை செய்வோர் — எப்போதும் தியானிப்பவர்கள். பருக்கும் அரிக்கு உரு வேண்டலர். பெருகிவரும் குற்றங்களுக்குரிய மனித வடிவத்தை விரும்பாதவராவர். மற்று ஓர் பரிசுது என்னே—வேறு எந்த ஒரு வகையும் எதற்காகும். எ.ம்.

விளக்கம்: புவனமெல்லாம் ஈன்றும் கன்னிமை யோடிருப்பவள் என்பது தோன்ற 'குமரி' என்றார். பருக்கும் அரி—பருத்துவரும் கூற்றுவனுமாம். கயிலாயரைச் சிந்தை செய்வோர்க்கு மேல்வரும் பிறப் பொழிதலால், யமன் எடுத்துச் செல்ல இருக்கும் வடிவமும் இல்லை என்பது தோன்ற, பருக்கும் அரிக்கு உரு வேண்டலர் என்றார் போலும் பிறப்பை நீக்கக் கயிலாயரைச் சிந்தை செய்தலாகிய வழி ஒன்றுமே இருக்க, வேறு வழி வகைகள் எதற்கு என்கிறார் ஆசிரியர். பரிசு—வகை. ஒரு பங்கு அருள்நாதர்—அம்மை அப்பர் வடிவம்; திருக்கு—வஞ்சகம், அன்றி மயக்கமுமாம்.

எம்மிறை யம்புய நேமுத லாமுயி ரெவ்வகைக்குந்
தம்மிறை யண்டத் தனியிறை சாற்று தனதுருவச்
செம்பிறை யெப்பொருளுஞ்சே ரிறையுமைத் தேவிதனக்
கும்மிறை கோண மலைக்கிறை யுட்சம யத்திறையே.

ப ரை: கோணமலைக்கு இறை—கோணமலைக் கடவுளாகிய கோணைசுவரப் பெருமானே, எம் இறை—எமக்குத் தலைவருமாவர்; அம்புயனே முதலாம் உயிர் எவ்வகைக்கும் தம் இறை — பிரம தேவரே முதலாகவுள்ள ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் தாமே கடவுளுமாவர்; அண்டம் தனி இறை—பிரபஞ்சம் எல்லாவற்றிற்கும் ஒப்பற்ற தலைவருமாவர், சாற்றும் தனது உருவம் செம்மை இறை—யாவராலும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் தம் வடிவத்திற்குரிய செவ்வண்ணம் பொருந்தும் கடவுளுமாவர்; எப் பொருளும் சேர்

இறை—எல்லாத் தத்துவங்களும் கலந்திருக்கின்ற நாயகருமாவர்; உமை தேவி தனக்கும் இறை—மாதுமைப் பிராட்டியாருக்கும் நாயகருமாவர்; உள் சமயத்து இறை—அகச்சமயங்கள் ஆறிலும் இடம்பெறும் தலைவருமாவர். எ.ம்.

விளக்கம்: அம்புயனுக்குமே இறை என்றமையால் ஏனைய தேவர்களுக்கும் இறை என்பது பெறப்பட்டது; பல்வேறு சமயக் கடவுள் தத்துவங்களையும் அடக்க எப்பொருளும் சேர் இறை என்றார். அகச்சமயங்கள் ஆரூவன பாடாணவாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சிவசங்கிராந்தவாதம், ஈசுவரவலிகாரவாதம், சிவாத்துவிதம் என்பன. உயிர்வகை மக்கள், தேவர், நரகர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன. நீர் வாழ்வன என ஏழாம். இச்செய்யுள் கோணமலையரது தடத்தம் கூறியது காண்க.

இறைக்கா லமும்பிரிந் துய்யா ணளினத் தெழினலஞ்சே
ரறைக்கா லருஞ்சிறை யாற்றி யணையு மகனதிவாய்க்
குறைக்கா லனவயற் கோணு சலத்துக் குடிலமிசை
பிறைக்கால முண்டதொத் தானுணர் பேதைப் பெருஞ்சுடரே.

புரை: உணர் பேதை பெரும் சுடரே—தலைவன் பிரிவை மிக உணர்கின்ற மிகுந்த ஒளிபோலும் எங்கள் தலைவியானவள். இறை காலமும் பிரிந்து உய்யாள்—சிறு பொழுதேனும் தலைவனைப் பிரிந்து உயிர் வாழ மாட்டாள்; எழில் நலம் சேர் அறு ஐ காலரும்—இளமையும் அழகும் சேர்கின்ற நுண்ணிய அறுகாலனவாகிய வண்டுகளும். அரும்சிறை ஆற்றி—அரிய சிறகுகளை உலர்த்தி; நளினத்து அணையும்—தாமரை மலர்களில் வந்து கூடும், அகன் நதி வாய்—அகன்ற நதிகளில் வாழும், குறை கால் அனம்—குறுகிய பாதங்களையுடைய அன்னங்களும், வயல்—வயல்களும் சூழ்ந்த, கோணசலத்து — கோணமலையில் வந்து தோன்றும், குடிலம் இசை பிறைக்கும் — வெள்ளீயம் போலும் இளநிலவுக்கு, ஆலம் உண்டது ஒத்தாள் — நஞ்சினை உண்டது போலாயினள். எ.ம்.

விளக்கம்: கிழவோன் பிரிந்துழி, கிழத்தி மாலையம் பொழுது கண்டு இரங்குகின்றான். அது கண்ட பாங்கி அதற்கு ஆற்றாது தானும் புலம்புகின்றான். எனவே, இச்செய்யுள் 'பாங்கி புலம்பல்' என்னும் அகத்துறையாயிற்று. தலைவி இரங்கியதற்கு பிறைமட்டு மன்று; அவளது மென்மையுடன் கூடிய அறியாமையும் காரண மாதலால் தலைவியை 'பேதை' என்றார். வண்டுகள் சிறை ஆற்று கின்றன. காரணம் நளினத்துத் தோன்றும் தேன்மிகுதியாம். தலைவியின் கற்பொளி தோன்றப் பெருஞ்சுடரே என்றார். ஆசிரியர். பிறை தலைவனை நினைவூட்டுகின்றது. அதனால் தலைவி விரகத்தால் வருந்துகின்றான் என்க. இங்கு தலைவன் கோணநாய

கர். தலைவி, ஆன்மா: இறை - சிறுபொழுது. எழில் - இளமை, நலம் அழகு: குடிவம் - வெள்ளீயம், ஐ - நுண்மை.

சுடர்மூன் நெனும்விழி சூலம் சிலைவசி தொல்படையூன் விடமூ ணுடையுரி வெண்டலை யம்புலி வெள்ளெருக்குப் படமூன் நரவம் பணிபிடி யன்னமின் பாரியுறை யிடமூன்று கோண மலையூர்தி யேறெறம தீசனுக்கே.

ப ரை: எமது ஈசனுக்கு-எங்கள் இறைவராகிய கோணேசப் பெருமானுக்கு, சுடர் மூன்று எனும் விழி-ஒளிப் பொருள்கள் மூன்று என்று சொல்லப்படும் திருக் கண்களாகும். தொல்படை- பழமையான படைக்கலங்கள், சூலம் சிலை வசி-சூலம், வில், மழு என்பன, ஊண்-நிவேதனம், ஊன் விடம்-இறைச்சியும் நஞ்சு மாம். உடை-திரு ஆடை, உரி-புலித்தோல் ஆகும், பணி - ஆபரணங்கள், வெண்தலை அம்புலி வெள்ளெருக்கு படம் ஊன்று அரவம் வம் - வெண்ணிறக் கபாலம், இளம்பிறை, வெள்ளெருக்கு, படம் தோன்றும் பாம்பு என்பன, பாரி-தேவி, பிடி அன்ன மின் - பெண் யானை போன்ற மாதுமைப் பிராட்டியார், உறை இடம் - அவர் எழுந்தருளியதலம், மூன்று கோணமலை - திரிகூடமலை; ஊர்தி - இவரந்து வரும் வாகனம், ஏறு - இடபமாகும். எம்.

விளக்கம்: சிலை-வில்; அது மேருமலை, ஊன்-கண்ணப்பர் நிவே தித்த இறைச்சி; பாரி-மனையாள், பிடி அன்ன மின் எனப்பகுத்து பெண்யானைபோலும் உமையாள் எனப் பொருள் கொள்க; நடையழகினால் பிடிபும், அன்னமும் மாதுமை யாருக்கு உவமையாரின. இறைவனின் உருவ இயல்புகளை உள்ளவாறே சொல்லுதலின் இச்செய்யுள் தன்மை அணியாயிற்று.

ஈசான மாதிய வெண்முக மைந்த னிடைதலைகால் பேசாந மாதிப் பராபரன் சங்கரன் பின்முனிலாத் தேசான மாதியல் சோதியன் றில்லை திகண்டன வாசான மாதிய வக்கர கோண மலையரனே.

ப ரை: அம் மா திவ்ய வக்கர கோண மலை அரனே - அழகு, மாண்பு. தெய்வத்தன்மை என்பவற்றோடு வளைவும் பொருந்திய திரிகூடமலைப் பெருமானே, ஈசானம் ஆதிய ஒள் முகமைந்தன் - ஈசானம் முதலாகவுள்ள ஒளிரும் முகங்கள் ஐந்துள்ள பேராற்றல ராவர், இடைதலைகால் பேசாநம் ஆதி பராபரன் - நடுவும் முடிவும் தொடக்கமும் பேசப்படாத எங்கள் மேலாகிய முதல்வரு மாவர்; சங்கரன்-உயிர்களுக்குச் சுகத்தைப் செய்பவருமாவர், பின் முன் இல்லா-முடிபும் தொடக்கமும் இல்லாத, தேச ஆன மாது இயல் சோதியன்-ஒளிவண்ணத்தினளான மாதுமையாளொ டும் கூடி இயங்குகின்ற பிரபையருமாவர், தில்லை திகழ் நடன

ஆசான்—சிற்றம்பலத்து விளங்குகின்ற தெய்வக் கூத்துக்குரிய ஆசிரியருமாவர். எ.ம்.

விளக்கம்: ஈசனுக்கு முகங்கள் ஐந்து; அவை ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்பன. இடைதலைகால் பேசப்படாமையின் அவர் என்றும் உள்ளவர் என்பது பெறப்பட்டது. சிவம் இன்றிச் சக்தியில்லை; சக்தியின்றிச் சிவமும் இல்லை, அதனால் சிவத்தின் பண்பு சக்திக்கும் உண்டு என்பது தோன்ற பின்முன் இல்லாத் தேசானமாதா என்றார். தில்லை திகழ் நடன வாசான் எனப் பிரித்து தில்லையில் விளங்கும் கூத்தோடு கூடி வாழ்பவன் எனவும் பொருள் கொள்க.

வக்கரம் — வளைவு; பராபரன் — யாவற்றிற்கும் மேலானவர்:

மலையுங் கயிலை வரதப் பிரானடி வாழ்த்தியென்றும்
நிலையா மடியவர் நெஞ்சமொ டேழ்பில நீள்விசம்பு
துலையா மவனி தவறினுங் கற்பிறை யுஞ்சுருங்காக்
கலையா மதிமுகங் கண்டகன் றுனுளங் கன்னகமே.

ப ரை: மலை ஆம் கயிலை வரதன் பிரான் அடி வாழ்த்தி — தென் கயிலை மலையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற அருள்வரதராகிய கோணை சுவரப் பெருமானது திருவடிகளை வாழ்த்திய வண்ணம், என்றும் நிலையாம் அடியவர் நெஞ்சமொடு — எக்காலத்தும் நிலைத்திருக்கின்ற தொழும்பரது உள்ளத்தோடு, ஏழ்பிலம் — ஏழு பாதல உலகங்களும், நீள் விசம்பு—உயர்ந்ததேவருலகமும், துலையாம் அவனி—நிறை கோல் ஓத்த மண்ணுலகும், தவறினும்—தத்தம் நிலைகளினின்றும் விலகினாலும், கற்பு இறையும் சுருங்கா — நிறையாகிய ஒழுக்கம் ஒரு சிறிதேனும் குறையாத, கலையாம் மதி முகம் கண்டு — ஒளி பொருந்திய சந்திரன் போலும் முகத்தினையுடைய எங்கள் தலைவியைப் பார்த்த பின்னரும், அகன்றான் உளம கல் நகம் — அவளை விட்டு நீங்கத் தம்மூர்க்குச் சென்ற தலைவனது நெஞ்சம் கல்மலையே ஆகும். எ.ம்.

விளக்கம்: இச் செய்யுள் அகத்துறையாகும். தலைவியின் அழகிலும் கண்வலையிலும் அகப்பட்டு அந்தத் தடையோடும் தலைவன் நம்மிடத்து வந்தது வியப்பென்று பாங்கன் அதிசயித்துக் கூறுதலால் இச் செய்யுள் 'தலைவனை வியத்தல்' என்னும் துறையாகும். அகன்றதற்குக் காரணம் அவனது நெஞ்சம் கல்லாகியிருந்தமையே என்கிறான் பாங்கன். வரதன்—வரம் அளிப்பவன்; பிலம்—சீழ் உலகம்; அவை அதலம், விதலம் சுதலம், தராதலம், மகாதலம், இராசாதலம், பாதலம் என ஏழாய். ஏழ் என்பதனை நீள்விசம்போடும் ஓட்டுக. விசம்பு — மேல் உலகம்; அவையும் பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர் லோகம், சணலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம்,

சத்தியலோகம் என ஏழாம். துலை - நிறை கோலாகியதராசு, பிலத்துக்கும் விசம்புக்கும் நடுவில் நின்று அவ்வுலகங்களை அளப்பது புவியாதலின் அதனை விளக்கத்துலையாம் அவனி என்றார். தலைவியின் சுற்புச் சுருங்குவதில்லை அதுபோல, கயிலைவரதப்பிரான் அடியவர் நெஞ்சமும் பக்தியில் சுருங்குவதில்லை என்கிறார் ஆசிரியர்.

கன்னங்கை பங்கி கலைசூடி மாதவர் காணுயர்துங்
கன்னங் கடவு ளலைவலை வீசி கடுங்கதிரோன்
கன்னங்கை சாத்தி கதிப்பரி காட்டி கடுவுணி சோக்
கன்னங் கயிலை மலைவாசி காசி கலைச்சங்கரே .

ப ரை: சோ கல் நம் கயிலை மலைவாசி-கல்மதிலாக அமைந்த எங்கள் திரிகூட மலையராகிய கோணைசுவரப் பெருமான், கல் நங்கை பங்கி - மலை மகளாகியமாமதுமையானைப் பாகத்தில் உள்ளவரும், கலைசூடி - சந்திரனைத் தரித்தவரும், மாதவர் காண் உயர் துங்கள் - பெருந்தவத்தினர் காணுகின்ற உயர்ந்த மாண்பினரும், அம் கடவுள் - அழகுக் கோலத்தினரான கடவுளும், அலை வலைவீசி - கடலையின் கண் வலையினை வீசியவரும், கடும் கதிரோன் கன்னம் கைசாத்தி - வெவ்விய ஞாயிற்றினைக் கதுப்பின் கண்ணே ஓளியாகத் தரித்தவரும், கதி பரிகாட்டி - வேகம் பொருந்திய குதிரையை மதுரை வீதியில் நடத்திக்காட்டியவரும், கடு உணி - நஞ்சினை உண்டருளியவரும், காசு இகல் ஐசங்கர் - குற்றமற்ற அழகிய அடியார் கூட்டத்தினருமாவர். எ.ம்.

விளக்கம்: கலைசூடி, அலைவலைவீசி, கதிப்பரிகாட்டி, கடுவுணி என்பன இறைவனது திருவிளையாடல்களுடன் இணைந்த காரணப் பெயர்கள். கல் நங்கை என்பதில் கல், இமயம் குறித்தது. கன்னம் - கதுப்பு. அது முகத்தையும் குறித்து நின்றலின் இலக்கணையாயிற்று. சோ - மதிள், சங்கம் - அடியார் கூட்டம்:

சங்கரிக் குந்திரை சார்கயி லாயர் தமிழ் முனிமுச்
சங்கரிக் குந்தனு வான்றனு நீத்தர்தண் டித்தகராச்
சங்கரிக் கட்டவர் தம்விழித் தாளர்சயிலமகட்
சங்கரிக் குப்பல் றறமீந் தவர்புகழ் சாற்றரிதே.

ப ரை: சங்கு அரிக்கும் திரைசார் கயிலாயர் - சங்கினங்களைத் தேய்க்கின்ற அலைகள் வந்து சேரும் தென்கயிலைப் பெருமானும், தமிழ்முனி முச்சங்கர் - அகத்திய முனிவர் இணைந்த முத்தமிழ்ச் சங்கத்தோடும் பொருந்தியிருந்தவரும், இக்கு தனுவான் - கருப்பம் வில்லையுடைய மன்மதனது, தனுநீத்தர் - உடம்பினை வெறுத்தவரும், தண்டித்தகரா - கஜேந்திரன் என்னும் யானையை வருத்திய முதலையை, சம்கரிக்கு அட்டவர்தம் - சரணடைந்த அந்த யானைக் காக அழித்த திருமாலினது, விழி தாளர் - திருவிழிகள் என்னும்

மலர் சேர்ந்த திருப்பாதத்தினரும், சயிலம் மகள் சங்கரிக்கு — மலை மகளாகிய உமாதேவியாருக்கு, பல அறம் ஈந்தவர் — பல்வகைத் தருமங்களை வழங்கிய வருமான கோணேசப் பெருமானது, புகழ் சாற்றரிது — கீர்த்திகளைச் சொல்லுதலோ மிகவும் அரியதாகும். எ.ம்.

விளக்கம்: முச்சங்கர் — தலை இடை கடைச்சங்கங்களோடு தொடர்புடையவர். அத் தொடர்பு இறையனார் களவியல் தந்தமையாலும், தருமிக்காகச் சங்கம் நின்று தருக்கஞ் செய்தமையாலும் பிறவற்றாலும் பெறப்படும். இக்குத்தனு என்பது இக்குந்தனு என மெலிந்தது. தனு இரண்டனுள் முன்னையது வில்லையும் பின்னையது உடலையும் குறித்தன. தனுந்தமை — காமதகனம்; சம்கரி — சரணடைந்தயானை; சம் என்னும் வட மொழி கூட்டம் என்னும் பொருள்தரும். ஆயிரம் தாமரைமலர்களுள் ஒன்று குறைந்தபோது தமது விழியினையே சிவனது பாதங்களில் மலராக இட்டுவணங்கியவர் திருமால். அவ்வரலாறு கராஅட்டவர்தம் விழித்தாளர், என்னுந் தொடராற் குறிக்கப்பட்டது. சயிலம் — மலை, பல அறம் என்பது காஞ்சிக். காமாட்சிசெய்த முப்பத்திரண்டு அறங்களாகும். அரிது — இன்மைப் பொருள்தந்தது.

அரிதார மன்னவ ளார முலைநகை யந்திமலர்
வரிதா ரளக மிதழ்முகங் காட்டு மறைப்பொருளா
விரிதா ரகவிறை வெற்பாங் கயிலைவிண்டனுமுத்தம்
பெரிதா ரமைத்த வெழிவிசெவ் வாம்பல் பெருமதியே.

ப ரை: அரிதாரம் அன்னவள்—அரிதாரம் என்னும் மருந்து போல்பவளாகிய எங்கள் தலைவியது, ஆரம்முலை—முத்துமாலையைத் தாங்கும் கொங்கைகளோ, மறை பொருளா விரி—வேதத்தின் பொருளாக மலர்கின்ற, தாரகம் இறை—பிரணவத் தலைவராகிய கோணேசுவரப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும், வெற்பு ஆம்க யிலை—தென்கயிலை மலையையும், நகை—அவளது புன்சிரிப்போ, விண்டு ஈனும் முத்தம்—மூங்கில் தரும் முத்தினையும், அந்திமலர் வரிதார் அளகம் — செவ்வந்தி மலருகின்ற நிறம் விளங்கும் மாலே சூட்டப்பெற்ற கூந்தலோ, பெரிது ஆரமைத்த எழிலி — மிகக் கறுத்த மழைமுகினினையும், இதழ்—அதரமானது, செவ்வாம்பல்— செவ்வாம் பல்மலரையும், முகம்—முகமோ, பெருமதி காட்டும்— முழுநிலவினையும் ஒப்பாகக் காட்டும். எ.ம்.

விளக்கம்: இது பாங்கற் கூட்டத்து, அவளஃது இவ்விடத்து இவ் வியல்பிற்று எனல் என்னுந்துறையாகும். இயற்கைப் புணர்ச்சி யில், தலைவியை முன்னர்க்கடிய தலைவன் அவளை மீண்டும் கூட விரும்பியும் அவளை அடைதல் அருமையாக, அவனது களவொழுக்

கத்தை அறிந்த பாங்கன், 'நின்றாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்தது எவ்வியல்புடையது எனவினவ, அவன் அஃது இவ்விடத்தில் உள்ளது. இத்தன்மையானது என்று கூறிப் பாங்கன் துணையுடன் தலைவியைக் கூட நினைத்தலே இத்துறையின் விளக்கமாகும்.

முலை, நகை, அளகம், இதழ், முகம் என்பன முறையே கயிலை மலை, முத்து, எழிலி, ஆம்பல், மதி என்பவற்றோடு இயைந்தமையால் இச்செய்யுள் நிரல் நிறைப்பொருள் கோளாயிற்று. அரி தாரம்—மருந்துவகை, அன்றி, அரியின் தாரம் எனப் பிரிந்து திருமகனையும் குறித்தது. தலைவனது காம நோய் தீர்த்தலின் தலைவியும் மருந்தாயினாள் போலும்.

அந்தி—அழகு, செவ்வந்தி—செவ்வழகுடையது. அது மலாராயிற்று, வரி—நிறம் வரிதார்—வினைத்தொகையுமாம்; விண்டு—மூங்கில், மைத்த—கறுத்த.

பெருமலர் தூவிப் பிறப்பற வீச பிடுகதர
நிருமல சங்கர நித்திய சுத்த நிராமயலிற்
பொருமல தென்கயி லாயவெ னுவடி பூண்டகலாக்
கருமல நீறிக் கதியின்ப மேறக் கடிதருளே.

ப ரை: பிறப்பு அற பெரும் மலர் தூவி—அடியேனது பிறப்பானது அழியும் வண்ணம் மாண்பு மலர்களைச் சொரிந்தும், வீச பிடுகதர—ஒளி வீசுகின்ற பிடுகம் என்னும் வில்லைத் தரித்திருப்பவரே' நிருமல—மலபந்தம் இல்லாதவரே! சங்கர—ஆன்மாக்களுக்குச் சுகம் செய்பவரே, நித்திய—என்றும் உள்ளவரே சுத்த—தூய உடம்பினரே, நிராமய—ஆன்ம வடிவமில்லாதவரே, வில் பொரும மல்ல—மேரு வாகிய வில்லினாற் சமர் செய்த போர் வீரரே; தென் கயிலாய என—தென்கயிலைப் பெருமானே என்று துதித்தும், அடிபூண்டு—சிறியேன் தேவரீருக்கே தொழுப்பு பூண்டும், அகலா கருமலம் நீறி—நீங்காத கரிய ஆணவமலத்தையும் நாசஞ் செய்தும், கதி இன்பம் ஏற—சிவகதியர்கிய முத்தியின்பம் வந்துசேர, கடிது அருள்—விரைந்து அருளுக. எ.ம்.

விளக்கம்: இது முன்னிலைப்பராவல்; நிராமயம்—நோயின்மையுமாம், நோய்—பிறப்பென்னும் நோய்; மல்ல என்பது மல என நின்றது. அகலா என்பதனை, கதியின்பத்தோடும் ஒட்டுக.

கடிதரு ளந்தக னந்த முளவலி காட்டிவிகம்
பிடிதரு மோதை யெரிவிழி சூல மிசைபெற்றுநாண்
பிடிதரு மங்கை யொடுமேதி யிற்பிறழ் காலிபெற்றக்
கொடிதரு கோண மலையமுன் னுகியெங் கோளறவே.

ப ரை: பெற்றம் கொடிதரும் கோண்மலையு—இடபக் கொடியினை உடைய கோண மலைப் பெருமானே, அந்தகன்—கூற்று வனவன், அந்தம் உளவலி காட்டி—தனது முடிந்த வல்லமையைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு, விசம்பு இடிதரும் ஓதை—வானத்தில் தோன்றும் இடியோசையோடும், எரிவிழி—தீக்கண்களோடும், சூலம்—சூலத்துடனும், இசைபெறும் நாண் பிடி தரும் அம் கையொடும்—பொருந்திய பாசத்தைப் பிடித்துவரும் கைகளோடும், மேதியில் பிறழ்காலை—எருமைக் கடாமீது தோன்றிவரும் போது முன் ஆகி—அடியேனுக்கு முன்பாகக் காட்சிதந்து, எம் கோள் அறகடிது அருள்—எமது தீக்கோள்கள் அறும் வண்ணம் விரைந்து அருளுக. எ.ம்.

விளக்கம்: தீக்கோட் சார்பு கண்டு கூற்றுவன் அணுகுதலின் அவற்றை அழிக்க வேண்டும் என்கிறார் ஆசிரியர். பெற்றம் என்னும் பொதுச் சொல் சார்பினால் எருதாகிய இடபத்தைக் குறித்தது. இசைபெறும், இடிதரும், பிடிதரும் என்பன துணைவினை பெற்ற ஒரு சொல் வடிவங்கள், செய்யுளின் முதலும் இறுதியும் இணைந்து வாக்கியவடிவம் பெற்றமையால் பொருள்கோள், பூட்டு வில்லாயிற்று.

அறவே தனைபுரி யந்தக னுனை யரிபுலிமாய்ந்த
தறவே தனைமுத லையர்க னாய் வடல்வழுதிக்க
கறவே தவறில னச்சுர ரீந்திர னங்கையதொன்
றறவே தவாதி யமர்ந்தான் கயிலையி லாமுவனே.

ப ரை: கயிலையில் ஆழுவன்—தென்கயிலைமலையில் உறைபவராகிய கோணப்பிரான், வேதனை அறபுரி அந்தகன்—துன்பத்தை முற்றாகச் செய்கின்ற இயமனும், இணை—யானை வடிவினனாகிய கயாசுரனும், அரி—நரசிங்கவடிவினராகிய திருமாலும் புலி—தாருகாவனத்து முனிவர்கள் ஏவிய புலியும், மாய்ந்து அற—அறிந்து அற்றுப் போகவும், வேதனை முதல் ஐயர்கள் உய்ய—பிரமனை முதலாகவுள்ள தலைவர்கள் கடைத்தேறவும், அடல்வழுதிக்கு அறவே தவறு இலன்—வெற்றியினை உடைய மலையத்துவச பாண்டியனுக்குச் சிறிதும் தவறு புரியாதவராய், அசுரர் இந்திரன்—அழிந்து தேவர்க்கு அரசனாகிய இந்திரனது. அம் கையது ஒன்று அற—அழகிய ஒரு தோளானது வலிமை அற்றுப்போக, வேதம் ஆதி அமர்ந்தான் — வேதமுதல்வராக எருந்தருளினார். எ.ம்.

விளக்கம்: ஆழுவன் மாய்ந்து அற, உய்ய, தவறிலனாய், ஒன்றுஅற, ஆதியாய் அமர்ந்தான் எனக் கூட்டுக, மார்க்கண்டேயருக்காக அந்தகனையும், மூவுலகங்களையும் வருத்தியமையால் கயாசுரனையும், நரசிங்கமாகத் தோன்றி உலகங்களை வருத்தியமையால்

அரியையும், தாருகாவனத்து முனிர்வகன் சிவனை அழிக்க ஏவியமையால் புலியையும் மாய்த்த செயல்கள் இறைவனது திருவினையாடல் களுட் சிலவாகும். அரி என்பது சூரியன், பன்றி என்னும் சொற்களையும் குறித்தலால், தக்கன் வேள்வியில் சூரியன் பல்லைத் தகர்த்த மையையும், அருச்சுனனைக்காக்க, பன்றியைக் கொன்றமையையும் கொள்க.

வழுதி—மலயத்துவசபாண்டியன் பாண்டியன் மகளாகத் தோன்றிய தடாதகைப் பிராட்டியாரை மணந்த பெருமான் அந்தப் பாண்டியனுக்கு வீடு பேறும் அளித்தமையால் வழுதிக்குத் தவறிலன் ஆயினான். இந்திரன் தோள் நெரித்தது தக்கன் வேள்வியிலாகும்.

அற—அற்றுப்போக, முழுவதும் என்னும் பொருள்களில் வந்தது. தவறிலன்—குறிப்பு வினைமுற்று எச்சமாகியது.

ஆழுவர் சூழ மருவினை வாரி யரிக்குலங்க்
 டாமுயர் பூவரு செந்தே னுகர்த்தடை தங்குசந்தக்
 கோமுயர் காவளர் கோண மலையரைக் கூறினடி
 வாழுவ ரின்கதி மாமுவர் வல்வினை வஞ்சகரே.

பரை: அரிசுலங்கள்—வுண்டினங்கள், ஆழ் உவர் சூழும் மருவினைவாரி—ஆழ்கடலைச் சூழ்ந்துள்ள நறுமணத்தை வாரி அள்ளிக் கொண்டு, தாழ் உயர் பூவரும் செந்தேன் நுகர்ந்து—கீழும் மேலும் உள்ள மலர்களில் முகிழ்க்கும் செந்நிறத்தேனைப் பருகி, அடைதங்கும்—தேன் கூடுகள் பொருந்தியிருக்கும், சந்தம் கோழ் உயர் காவளர்—அழகும் செழிப்பும் மேம்பட்டு நிற்கும் சோலைகளில் துயில் கொள்ளும், கோணம் மலையரை கூறின—கோணமலைப் பெருமனை அடியார்கள் எப்போதும் இடையறாது தியானிப்பின். அடி இன்கதி வாழுவர்—திருவடிப் பேராகிய இனிய பேரின்ப நிலையில் சீவன் முத்தராக வாழுவார்கள், வல்வினைவஞ்சகர் மாமுவர்—கொடுவினைபுரியும் ஏனைய வஞ்சகர்கள் துன்பத்தில் மயங்குவார்கள்.

விளக்கம்: கோணமலையானது தெய்வத்தலமாதலால் மலைச் சூரிய நறுமணம் அதனைச் சூழ்ந்த கடலுக்கும் உளதாயிற்று. மரு—காற்றுமாம்; வாழுவர் என்னும் பயனிலை மெய்யடியார்கள் என்னும் தோன்றா எழுவாய் பெற்றது. கோழ்—செழிப்பு; உவர்—கடல் வினைமுதற் பொருள் இகரவிசுதி கெட்டது. மாமுதல்—மயங்குதல்.

வஞ்சப் பிறவுரு வையா வழதம் வழங்குபத
 கஞ்சப் பிரபையிற் காண்மல நீத்துக் கலைவதன
 பஞ்சப் பிரம னடிசூழ் கயிலையம் பள்ளிவளர்
 தஞ்சப் பிரணவஞ் சார்பொரு ளாய தனிமுதலே.

பரை: கலை வதனம் பஞ்சம் பிரமன் அடிகுழ்—வேதங்களாகிய கலைகள் பொலியும் ஐம்முகங்களையுடைய பிரமதேவரது பாதங்கள் வலம் வருகின்ற. கயிலை அம்பள்ளி வளர்—தென்கயிலையில் அழகிய அறிதியில் கொள்ளும், தஞ்சம் பிரணவம் சார் பொருளாய தனி முதலே— அடியவர்குச் சரணமைந்த பிரணவம் சார்ந்துள்ள மெய்ப்பொருளாகும் ஒப்பற்ற முதல்வரே, பதம் கஞ்சம் பிரபையில் காண்மலம் நீத்து—தேவரீரது திருவடிகளாகிய தாமரை மலர்களின் தெய்வ ஒளியினால் அடியேனிடத்துத் தோன்றியுள்ள மும் மலங்களையும் போக்கி, வஞ்சம் பிற உரு வையா அமுதம் வழங்கு—வஞ்சனை முதலாகவுள்ள பிறதீய தோற்றங்கள் இடம் பெருத நினைந்தனையாகிய தேவாமிர்த்தத்தை அடியேனுக்கு அருளுக. எ.ம்.

விளக்கம் பத கஞ்சப் பிரபையிற் காண்மலம் நீத்து என்பதனைப் பிரமனோடும் ஒட்டுக, பிரமனுக்கு முன்னொருகால் தலைகள் ஐந்து இருந்தமையின் அவனை வதன பஞ்சப்பிரமன், என்றார் ஆசிரியர். கலை—அறுபத்து நான்குமாம். வஞ்சப் பிற உருவங்கள் காமம், குரோதம், உலோபம். மோகம், மதம், மாற்சரியம் என்னும் அகப்பைகள் ஆறும், கொலை, பொய், களவு, கள், குரு நிந்தை என்னும் பஞ்சமா பாதகங்களுமாம். பள்ளி வளர்பொருள் எனக் கூட்டுக.

தனிவாழ் நாதர் தருதந்தை தாயிலர் தண்கயிலை யுனிவாழ் மீச ருளமுறை யொண்டொடி யோங்குடலில் வனிவாழ் நின்விழி மாலம்பு பாய மனமருளின் புனிவாழ் மாறேர் கயம்புக்க தாகிற் புகன்றிடுமே.

பரை: தனி வாழும் நாதர்—ஒப்பின்றி வாழும் நாயகரும், தரும் தந்தை தாய் இலர்—தோற்றுவிக்கும் தந்தையும் தாயும் இல்லாதவருமாகிய, தண்கயிலை உன்னி வாழும் ஈசர்—குளிர்ந்த தென்கயிலை மலையையே எப்போதும் நினைந்து எழுந்தருளியிருக்கும் கோணேசப் பெருமானது; உளம் உறை ஒள் தொடி—திருவுள்ளத்தில் அமர்ந்திருக்கும் ஒள்ளியவளையலை அணிந்தவளே, ஒங்கு உடலில்—உயர்வுடைய நினைது மேனியில் அமையும், வன்னி வாழும் நின் விழி மால் அம்புபாய — அக்கினி குடிகொள்ளும் உனது கண்களென்னும் மயக்கமாகிய அம்பானது பாய, மனம் மருள் இன்பு உன்னி வாழுமாறு—மனமானது மயக்கத்தினால் தோன்றும் இன்பத் தினை நினைந்து உயர்வாழும்படியாக, ஓர் கயம்புக்கது ஆகில் புகன்றிடும்—ஒரு யானை உங்களது தினைப்புனத்தின்சண் வந்ததாகில் அதனைச் சொல்லுக. எ.ம்.

விளக்கம்: பாங்கி மதியுடம்பாடு பெற விரும்புகின்றான் தலைவன். அதனால் பாங்கியுடன் அவன் உரையாட எண்ணுகின்றான். எண்ணியவன் நுமது புனப்பக்கமாக யான் எய்த யானை ஒன்று வந்ததோ எனப் பாங்கியிடம் வினவுகின்றான். இவ்வாறு வினவுதல் 'வேழம் விதை' என்னும் அகத்துறையாகும்.

மருள்இன்பு—மயக்கத்தால் வரும் இன்பம். தனி . . ஒப்பின்மை; உனி, வனி என்பன இடைக்குறைந்தன.

புகலு மிராவஞ் சுகமெனுங் கோண மலையர்புறத்
திகலு மிராவஞ் சுகமேசந் தேகெனு மேந்துசெங்கை
யகலு மிராகஞ் சுகவீணை கூட லறவிழிநீ
ருக்லு மிராக முளமுன்னி வாடு மொளிரன்னமே.

ப ரை: ஒளிர் அன்னம்—பிரபைகாலும், அன்ன மொத்த எங்கள் தலைவியானவள், புகலும் இரா அஞ்சகம் என்னும்—சொல்லப்படும் இரவு வேளையில் யாம் பயப்படுகின்றோம் என்பார். கோண மலையர் புறத்து இகலும் இரா—கோண மலைநாதர் புறத்தேயுள்ள பகைக்கும் இராக்காலத்தே, அஞ்சுகமே சந்து ஏகு எனும்—கிள்ளையே நீ அவரிடத்துத் தூது செல்வாயாக என்பாள், செம்கை ஏந்தும் சுகம் வீணை இராகம் அகலும்—சிவந்த கைகளில் தாங்கும் இனிய வீணையும் இசைக்கின்ற இராகமும் அகல்கின்றன என்பாள், கூடல் அற—கூடல பொருந்தாதபோது, விழிநீர் உகலும்—கண்களிலிருந்தும் நீரைச் சொரிவாள், இராகம் உளம் உன்னி வாடும்—ஆசையினை நெஞ்சத்தில் நினைந்து வாடுவாள். ஏ.ம்.

விளக்கம்: இது கவினழிபுரைத்தல் என்னுந் துறையாகும், தலைவியின் அழகு அழிந்த நிலையினைத் தலைவனுக்குக் கூறி, அவனைத் திருமணத்திற்கு உடன்படச் செய்தல் பாங்கியின் பணியாம். புகலும் இரா—தலைவன் பிரிவிஞல் தலைவியிடத்துத் தோன்றிய கனவு நலிவு, கவினழிபு என்பன காணப்பட்ட இரவு. அது, தலைவன் தலைவியைக் கண்ட நாளிலிருந்து பதினான்காம் நாள் ஆகும். கூடல்—ஒருவகைக் குறிப்பார்த்தல். தலைவி தனிமையில் இருந்து கண்களை மூடியவண்ணம் வெண்மணற் பரப்பில் தன் மென்விரலால் வட்டமாகச் சுழித்துவருகையில் தொடக்கமும் முடிபும் இணைந்தால் தலைவனைத்தான் கூடுவேன் என்பதையும் இணையா விடில் காலம் நீடிக்கும் என்பதையும் காட்டுவது கூடற்குறி.....

கூடற் பெருமானைக் கூடலார் கோமானைக்
கூடப் பெறுவேனேற் கூடென்று—கூடல்
இழைப்பாள்போற் புக்கங் கிழையா திருக்கும்
பிழைப்பிற் பிழைப்பாக்கறிந்து.

என்பது முத்தொள்ளாயிரப் பேச்சு. இராகம்—ஆசை, இசை: அஞ்
ககம்—கிளி; தன்மைப்பன்மை வினைமுற்றுமாம். சந்து— தூது;

அன்னந் திரிந்தனந் தம்பக னுட வருமுடியார்
வன்னந் திரியுமை, மாதொரு பாகர் மறையெவைக்கு
முன்னந் திரிந்திரை யார்கலிக் கோண மலையமுதே
பொன்னந்திலங்கு கலைவந்த தோரும் புனத்திசையே.

ப ரை: அன்னம்—பிரமாவாகிய அன்னம், அனந்தம் பகல்
திரிந்து நாட அரும் முடியார்—முடிவில்லாத நாள்களாக அலைந்து
தேடுதற்கும் அரிய திருமுடியினை உள்ளவரும். வன்னம் திரி உமை
மாது ஒருபசுக்—அழகு உலவுகின்ற மாதுமைப்பிராட்டியை ஒப்
பற்ற வாமபாகத்துக் கொண்ட வருமாகிய இறைவரது, மறை
எவைக்கும் முன்னம் திரிந்து இரை ஆர்கலி கோணம் மலை அமுதே—
வேதங்கள் யாவற்றிற்கும் முன்னரே அலைந்து முழங்கும் கடல்
குழந்த திரிகூடமலையில் தோன்றிய அமுதம் போன்றவளே, பொன்
ந்து இலங்கும் கலை—பொன்னும் சங்கும் ஒளிருகின்ற கலைமான்
ஒன்று, நும்புனம் திசைவந்ததோ—உங்கள் தினைப்புனப்பக்கமாக
வந்ததோ? எ.ம்.

விளக்கம்: இது 'கலைவிதைல்' என்னும் அகத்துறைச் செய்யுள்.
பாங்கிமதியுடம்பாடு பெறவிரும்பிய தலைவனது கெடுதிவிதைலா
கிய வேழம் விதைல் பன்றி விதைல், நாய் விதைல் முதலாய
பலவற்றுள் கலைவிதைலும் ஒன்று பாகர் கோணமலை அமுதே
எனக்கூட்டுக. 'மறை எவைக்கும் முன்னந்திரி ஆர்கலிக் கோணம்
என்றமையால் கோணமலையின் பழமை புலனாயிற்று. ஆர்கலி—
சமுத்திரம்; அமுதம்—உண்டாரை நெடுநாள் வாழவைப்பது.
ஈண்டு தலைவனை நெடுநாள் வாழவைப்பவள் பாங்கி; எனவே,
அவளும் தலைவனுக்கு அமுதமாயினுள்போலும்; உடல்வண்ணமும்
அதன் சுண் தோன்றும் வெண்புள்ளிகளும் தோன்ற, பொன்னும்
வெண்சங்கும் கலைக்கு அடையாயின. நும்புனத்து கலைவந்ததோ
இசையே எனவும் பிரித்துப் பொருள் கொள்க.

இப்போ தருளு மினவனைச் சங்க மெறிதிரைநீ
ரப்போ தருந்தும் வளமலை யத்தென்ற லாகமுறச்
செப்போ தருமுலைத் தேன்வாணி மாலைச் செழுங்கமல
மொப்போத வைகின டென்கயி லாயத்தி லுத்தமனே.

ப ரை: தென் கயிலாயத்தில் உத்தமனே—தக்கிணகயிலை மலை
யில் தோன்றிய முதல்வனே. இனம் வளை சங்கம் எறி திரை நீர் —
வளைகளாகிய சங்கினங்களை வீசும் திரைநீரானது. அ போது அருந்
தும்—அழகிய மலர்களையும் உட்கொள்ளுகின்ற, வளம் மலையம்
தென்றல்—செழிப்பினையுடைய கோணமலையில் தோன்றும் இளங்

காற்றானது, ஆகம் உற-மேனியில் வந்து பொருந்தித் தீண்ட, செப்பு ஓத அரும் முலை தேன்வாணி சிமிழை நேர் சொல்லுதற்கரிய கொங்கைகளையும் தேன்போலும் வாக்கினையும் உடைய எங்கள் தலைவியானவள், மாலை செழும் கமலம் ஒப்பு ஓத வைகினள்-அந்திப் பொழுதில் தோன்றும் செழித்த தாமரைமலர் என்னும்படியாக இல்லத்தில் தங்கியுள்ளாள், இப்போது அருளும்-எனவே, அவள் உயிர்பிழைத்தற்கு விரைந்து அருளுக. எம்..

விளக்கம்: இச்செய்யுள் ஆற்றாத தன்மை ஆற்றக்கூறல்' என்னுந் துறையாகும்' தலைவியின் களவொழுக்கத்தை நற்றாய், செவிலி, ஊர்மக்கள் என்போர் அறிந்தமையைப் பாங்கி தலைவனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றாள். அவள் அத்துடன் நின்றவிடவில்லை. விரகத்திசுட அதனை ஆற்றாத தலைவியின் நிலையையும் கூறுகின்றாள். காரணம், தலைவியின் ஆற்றாத தன்மையை ஆற்றுதற்கு வரைதலாகிய திருமணமே சிறந்த வழி என்பதனைக் குறிப்பால் உணரவைப்பது தான். தலைவியின் தளர்ச்சி மாலைச் செழுங்கமலத்தால் காட்டப்பட்டது. சோர்வுக்குக் காரணம் தென்றலாயிற்று.

அ, போது-அழகியமலர்; அப்போது-அந்த நேரமுமாம்; செப்போதரும் எனப்பிரித்து செப்பினையே உவமையாகத் தரும் எனவும் பொருள் கொள்க. அருளுதல் வரைதற்கு உடன்படுதல். வளைச்சங்கம்-இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை, அ போது அருந்தும் நீர் எனவும் அ போது அருந்தும் தென்றல் எனவும் கூட்டுக.

உத்த மனத்த னுகமனந் தம்பல வுள்ளவனோர்
மத்த மனத்த னரசுசெய் மாறன் மலிந்தவுயிர்ச்
சித்த மனத்த மிலானட தேசிகள் றென்கயிலை
நித்த மனத்த னுருவெண் குணதீத னீள்பரனே.

ப ரை: தென்கயிலை நித்தம் மனத்தன்-தக்கின்கயிலையை எந்நாளும் திருவுள்ளத்தில் சிந்திப்பவராகிய கோணைசப்பிரான், உத்தமன் - முதன்மையானவரும், அத்தன் - பிரபஞ்சத்தந்தையும், அனந்தம் உகம்பல உள்ளவன்-முடிவில்லாத ஊழிக்காலங்கள் பல வற்றை உடையவரும், ஓர் மத்தம் மனத்தன்-ஓப்பில்லாத பித்த மனத்தினையுள்ளவரும். அரசு செய்மாறன்-நாட்டினை ஆளுகின்ற பாண்டியரும், மலிந்த உயிர் சித்தம் மன்-மிகுந்த ஆன்மாக்களது உள்ளத்திறைவரும், நத்தம் இலான்-கேடில்லாதவரும், நடம் தேசிகள்-நடனம் புரிகின்ற ஞான தேசிகரும், உரு எண் குண அதீதன்-மூர்த்தங்கனோடியைந்த எண் குணங்களைக் கடந்த வரும், நீள்பரன்-எல்லாவற்றிற்கும் மிக மேலானவனுமாவான். எ. ம்.

விளக்கம்: உத்தமம்—முதன்மை; மத்தம்—பைத்தியம்; இப்படியன் இந்நிறத்தன் என ஒரு தன்மையின்றிப் பலகுணந்தழுவலால் இறைவன் பித்தனாயினான் போலும். பித்தா பிறை சூடி என்பர். சுந்தரர். 'பின்னைப் பிறவியறுக்க நெறித்த பித்தன் என்பர் சேந்தனார்.

மத்தம்—களிப்புமாம்; அஃது ஆனந்தக் களிப்பு. அரசு செய் மாறன்—சௌந்தரபாண்டியர்; தடாதகைப் பிராட்டியைத் திருக் கல்யாணஞ் செய்து நாடாண்டவர் மதுரைச் சொக்கேசர்; குண தீதர்—குணங்களைக் கடந்தவர்.

பரமரம் பானெயிற் பற்றூர்வெண் காடரைந் தானபைம் பெரற் பரமரம் பாரி சதங்கந் பகத்த பதிதொழுமும்
பரமரம் பாலரி செற்றவில் வீரர் பதிகயிலைப்
பரமரம் பார வினைக்கெண் ணடக்கும் பகையஞ்சமே.

பரை: பரமர்—யாவரினும் மேலான கடவுளும், அம்பு ஆன் எயில் பற்றூர்—அம்பினிலே முப்புர மதிள்களைக் கைப்பற்றுவரும், வெண்காடர்—திருவெண்காடென்னும் தலத்திறைவரும், ஐந்து ஆன பைம்பொன்பரம் மரம்—ஐந்து வகையான பசிய பொன்போலும் வானுலகத்துத் தருக்களாகிய, பாரிசதம் கற்பகத்த பதி தொழும் உம்பர்—பாரிசாதம், கற்பகம் என்பவற்றை உடைய தேவலோகமும் வணங்குகின்ற வானவரும், அமர் அம்பால் அரி செற்ற வில் வீரர்—போருக்குரிய அம்பினால் பன்றியை அழித்த பினாகம் என்னும் வில்லைத் தாங்கிய வீரரும், கயிலை பதி பரமர்—தென்கயிலைத் தலத்து மேலான கடவுளுமாகிய கோணேசரது, அம்பாரம் வினைக்கு—பெருங்குவியலாகிய செயல்களுக்கு, எண் அடக்கும் பகை அஞ்சும்—அளவில்லாத பகைகள் யாவும் பயந்து நிற்கும்—எ.ம்.

விளக்கம்: இறைவனது பேராற்றல் பொருந்திய செயல்களுக்கு முன் எப்பகையும் அஞ்சிநிற்கும் என்பது ஆசிரியர் கருத்து. எண் அடக்கும்—இரண்டாம் வேற்றுமை தொக்கது; அம்பு ஆன்—ஆன் மூன்றாம் வேற்றுமைக்கருவிப் பொருள் தந்தது. பற்றூர்—படர்க்கை எதிர்மறைவினைமுற்று, அமர் அம்பு—திருக்கரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அம்புமாம்; வெண்காட்டிறைவர்—சுவேதவனர்; அரி—அர்ச்சனைக், கொல்லவந்தபன்றி, அம்பாரம்—பெருங்குவியல். ஐவகைத் தருக்கள்—பாரிசாதகம், கற்பகம், அரிசந்தானம், சந்தானம், மந்தாரம் என்பன.

அஞ்சக் கரத்த ரகமா றுளவத்த ரந்தகனெஞ்
சஞ்சக் கரத்த கமலசெம் பாதரல் லஞ்சவுண

ரஞ்சக் கரத்தி னடுமற வீர ரருள்கருணை
யஞ்சக் கரத்தன் பணிகயி லாய ரகங்கொள் பொன்னே.

பரை: அஞ்ச அக்கரத்தர்—திருவைந்தெழுத்தினை உள்ளவரும், அகம் ஆறு உள்ள அத்தர்—அறுவகை அகச்சமயங்களைக் கொண்டுள்ள தந்தையாரும், அந்தகன் நெஞ்ச அஞ்ச—யமனது உள்ளமானது பயங்கொள்ளுமாறு, கரந்த கமலம் செம்பாதர்—அவனது உயிரைக் கவர்ந்துகொண்ட தாமரையொத்த சிவந்த திருவடிகளை யுள்ளவரும், அல் அஞ்ச அவுணர் அஞ்ச—இருளும் அஞ்சுகின்ற அசுரர்கள் பயமுற, கரத்தின் அடும் மறம் வீரர்—தமது திருக்கரத்தினால் கொன்றழித்த போர் வீரருமாகிய, கருணை அருள் அம் சக்கரத்தன் பணிகயிலாயர்—கிருபையை அருளுகின்ற அழகிய சக்கராயுதராகிய திருமாலும் வணங்குகின்றதென்கயிலைப் பெருமான், அகம் கொள்பொன்னே—யாவரும் உள்ளத்தில் நிறைத்துக் கொள்ளும் செல்வமுமாகும். எ.ம்.

விளக்கம்: அஞ்ச அக்கரம்—ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம், அது தூலம் சூக்கும் என இருவகையது. அகம் ஆறு உள அத்தர் என்பதற்கு, உள்ளத்தின் கண் உயர் ஒழுக்கம் கொண்டுள்ள தந்தை என்றும், உள்ளத்தில் சைவநெறியுள்ள தந்தையென்றும் பொருள் கொள்க. அகம் மாறு உள அத்தர் எனப் பிரித்து அதனை ஆந்தகனுக்கு விசேடணமாக்கினும் அமையும், உள்ளம் மாறுபட்ட தலைவனாகிய அந்தகன் என்பது பொருள். பொன்னே! என்பதனை மகடு உ முன்னிலையாக்கி அகம் கொள என்பதனை வினைமுடியாகவும் கொள்க. கரந்த என்பது கரத்த என வலியாயது. கரத்தல்—கவர்தல்; உயிர்—சொல்லெச்சமாயது.

இருளும் அஞ்சதலால் அவுணரின் கருமை மிகுதி புலனாயிற்று. அன்றி, கேடு செய்வதில் இருளினும் கொடியர் அவுணர் என்பது மாம். அவுணர்—கயாசுரன், சலந்தரன் சம்பரன் ஆதியோர்.

பொன்னகை முண்டம் புணர்கயி லாயர் புகழ்ச்சரித
நன்னாவி னேதி வணங்குமெய் யன்பரை நான்முகன்மால்
பன்னகை ரெண்பதிக்கப் பால் தாய பரம்பதம்
மன்னகை வைப்ப ரெனவோது மிக்க மறைமுதலே.

பரை: பொன் நாகம் முண்டம் புணர் கயிலாயர்—மேருமலையின் உடற்குறைபொருந்தப் பெற்ற தட்சிணகயிலாயரது, புகழ் சரிதம்—கீர்த்தி சேர்ந்தவரலாறுகளை, நல் நாவின் ஓதி வணங்கும் மெய் அன்பரை—நல்ல நாவினால் துதித்துப் பணிகின்ற மெய்யடியார்களை, நான்முகன் மால் பன்நாகர் எண்பதிக்கு அபாலது ஆய—அப்பெருமான் ஆனவர் பிரமன், திருமால், சிறப்பித்துச்

சொல்லப்படும் தேவர்கள் என்பவர்களது மதிப்புமிக்க உலகங்களுக்கும் அப்பால் உள்ளதாகிய, பரமபதம்—மேலாம் சிவபதத்தை, மன் ஆகவைப்பர் என—நிலைபேரூக வைத்தருளுவார் என்று, மிக்க மறைமுதல் ஓதும்—உயர்ந்த உபநிடதங்களும் கூறும். எ.ம்.

விளக்கம்: நாகம்—மலை, பொன்நாகம்—பொன்னிறமான மேரு மலை, முண்டம்—உடற்குறை: இங்குமலைச் சிகரத்தைக் குறித்தது. வாயுவுக்கும் ஆதி சேடனுக்கும் நிகழ்ந்த பலப்பரீட்சையில் வாயு தேவனால் பறித்து வீசப்பட்ட மூன்று சிகரங்களுள் ஒன்றே கோணமலை என்பது தட்சிணகயிலாய புராணவரலாறு. புகழ்—மெய்யம்மை சேர்ந்த புகழ், நாவிற்கு நன்மை—கயிலாயர் புகழைக் கூறுவதற்கென்றே அமைந்த நன்மை. நான் முகன் மால் பதங்கள் பதமுத்திகள் எனப்படும், அவை ஆறு, அவை மீண்டும் உலகியலில் சேர்ப்பன வாதலால் சிவபதத்தை அப்பாலதாயபரமபதம் என்றார் ஆசிரியர். பன்—சொல்லுதல் நாகர்—நாகலோகத்தினருமாம். மறைமுதல்—வேதசிரசு, அஃது உபநிடதம், உபநிடதத்தை 'முந்தும் மறை நூல் முடி' என்பர் புகழேந்தியார். முதல் ஓதும் என்பதில் சிறப்புமமை தொக்கது.

மறைமுதலாமரன் வைகிய கோணமலையிலே நிறைமுதலாவொளிர் நின்முக நேரு நிறைமதியங்குறைமுதலாயின கொண்டுள நாணிக் குலவமுதமுறைமுதலாமில் வரைவல மென்று முலாவியதே.

பரை: மறைமுதல் ஆம் அரன் வைகிய—வேதங்களுக்கு முதற் பொருளாம் கோணேசுவரர் எழுந்தருளிய, கோணம் மலை மயிலே—திரிகூடமலையில் உலவும் மயில் ஒத்தவளே!, நிறைமுதல் ஆ ஒளிர்—கற்பு என்னும் பண்பே முதன்மையாகப் பிரகாசிக்கின்ற, நின்முகம் நேரும் நிறைமதியம்—நினது முகத்தையே ஒக்கும் முழுநிலவானது, குறைமுதலாயின கொண்டு—குறைதல் முதலாகிய தொழிற் பண்புகளையும் தன்னுட் கொண்டு, உளம் நாணி—அதனால் மனமானது வெட்கி அதனைத் தீர்த்தற் பெர்ருட்டாக, குலவு அமுதம் உறை—விளங்கும் அமிர்தமானது தங்கியிருக்கின்ற முதல் ஆம் இவரை—சிறந்ததாகிய இந்தக் கோணமலையினை, என்றும் வலம் உலாவியதே—எக்காலத்தும் வலமாக உலாவியருவதாகும். எ.ம்.

விளக்கம்: இது பொய்பாராட்டல் என்னுந்துறை, மெய் தொட்டுப் பயின்ற தலைவன் தலைமகளிடத்து உள்ளதும் இல்லதும் கூறிக் கொண்டாடுதல் பொய் பாராட்டலாம். நின்முகம் நேரும் நிறைமதியம் என்பது உள்ளது கூறல்; கலைகுறைதலும் அதனால் நாணிக் கோணமலையினை வலம் வருதலும் இல்லது கூறல் அகத்தின் அழகு

முகத்தில் தெரியும் என்னும் வாய்பாட்டால் தலைவியின் முகத்தில் முதன்மையாகப் புலப்படுவது கற்பியல் என்க. இதனால் தலைவியின் கற்பியலை முகநோக்கி அறியும் உளவியல் அறிஞனுமாகின்றான் தலைவன் எனபதும் பெறப்பட்டது.

குறை—முதனிலைத் தொழிற்பெயர், குறைமுதலாயின என்ற மையால் களங்கமும், ஞாயிற்றினிடம் இரந்து பெறும் ஒளியுங்கொள்க. மதியம். அம்முச்சாரியை பெற்றது. அமுதம் உறை இவ்வரை எனக்கூட்டுக. அமுதம்—கோணமலைப் பெருமானின் திரு வருளாம் அமுதம், அதனைப்பெற மதியம் வலம் வருமென்கிறார் ஆசிரியர்.

இயமான நேமுத லெண்வகை யான விறைகழற்கண் ணியமா தவவியல் பீரிசை மின்னிளங் காலியொன்று வியமா வருவி யிழிகயி லாய மலையிடைப்பின் வியமா மயலுழந் தின்றொரு காளைபி நேகுதலே.

பரை: இயமானனே முதல் எண்வகை ஆன இறை கழல் கண்ணிய—உயிர் முதலாம் அட்டமூர்த்தங்களாகி நிற்கும் சிவ பெருமானது திருவடிகளைச் சிந்தித்த, மாதவம் இயல்பீர்—பெருந்தவப்பண்பினையுடையீர், வியம் மா அருவி இழிகயிலாய மலை இடை—விரிவும் பெருமையும் கொண்ட பாபநாசச்சுக்ளை பாயும் திரிகூட மலையின்கண்ணே இளம் காலி ஒன்று—இளம் மங்மையாகிய ஒரு நாகு, பின்னியமாமயல் உழந்து—இணைந்த பெரும் காதல் மயக்கினால் வருந்தி, இன்று ஒரு காளை பின் ஏகுதல்—இற்றைத் தினம் தலைவனாகிய ஒரு காளைக்குப் பின்னே போதலைக் கண்ட ராயின், இசைமின்—அதனைச் சொல்லுங்கள். எ.ம்.

விளக்கம்: தலைவியை இல்லின்கண் காணாத செவிவி, அவளைத் தேடிச் செல்லுங்கால் வழியில் வரும் தவமுதியவர்களிடம் தலைவியின் உடன்போக்குப் பற்றிக்கேட்டலால் இச்செய்யுள் 'மாவிர தியரை வழியிடைவிதைல்' என்னுந் துறையாகும். அட்டமூர்த்த தங்கள்—மண், நீர், தீ, வளி, வான், ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் என்பன. கண்ணுதல்—கருதுதல்: காலி—நாகு; காலி, காளை என்பன உவமையாகு பெயர்கள். அருவி—பாபநாசச்சுக்ளை; கண்டராயின்—அவாய் நிலை; மெய்ம்மை கூறுவர் என்பதுகருதி செவிவி தவமுதியவரிடம் கேட்டாள் போலும்.

தலைவா யினற்பயஞ் சார்பய நீக்கனத் தன்மையுற்றோர்
தலைவா யுறைபவ நாச நதிபாற் றழைத்தவரைத்
தலைவா யெனுந்திரி கூடா சலவினை தாக்குமுருத்
தலைவா யலையறுத் தானந்த மாதி வைத்தருளே.

ப ரை: தலைவாயின்—முதன்மைபொருந்திய வாயினாலே, நல் பயம் சார் பயம் நீக்கும் அனம் தன்மை உற்றோர்—நல்லபாலையும் அதனைச் சார்ந்த நீரையும் பிரிக்கும் அன்னப் பறவையின் இயல் பினைப் பொருந்தியவர்களது, தலைவாய் உறை—சிரசிலும் வாயிலும் எப்போதும் தங்கியிருக்கும், பவநாசம் நதி பால் தழைத்த—பாப நாசச்சுனையானது பக்கத்திலே செழித்துப் பாய்கின்ற, வரை தலை வாய் எனும் திரிகூடம் அசல—மலைகளுள் முதலிடம் என்று கூறப் படும் கோணமலைப் பெருமானே; வினை உருத்து அலைவு ஆய் தாக்கும்—எனது பழவினையானது சினந்து வருத்தி என்னைத் தாக்கும்; அலை அறுத்து—அப்பொழுது அடியேனது வருத்தத்தினைப் போக்கி, ஆனந்தம் மாகதி வைத்தருள்—பேரானந்தமரகிய பெருமையினையுடைய சிவப்பேற்றினை அடியேனுக்கு வைத்தருள்க. எ.ம்.

விளக்கம்: வாயின் நீக்கும்—மூன்றும் வேற்றுமை ஆல் உருபு தொக்கது. பயம்—பால், நீர்; அன்னத்தின் தன்மையுற்றோர்—மெய்யடியார்கள். அவர்கள் உலகியலையும் ஆத்மீக நெறியையும் பிரித்து அறிபவர்கள். அன்றி, நல்வினை தீவினை களைப்பகுத்து அறிபவர்களுமாம். தலைவாய்—தலையிலும் வாயிலும்; தலையிற் புரோட்சித்தலாலும் வாயில் ஆசமனம் பண்ணுதலாலும் பாப நாசம் பொருந்துமென்க. தீவினை அறுத்தலால் சுனை பாபநாச மாயிற்று.

வைத்தாய் சிலம்பினந் நூலிட மன்னிலை வான்முதலா
வைத்தாய் பலபல வண்டத் தினுமிறை மன்றினைந்தும்
வைத்தாய் திருநட மாவனக் கண்ணர் வழங்கிடுமூன்
வைத்தாய் வினைவு மலைக்கயி லாயத்து வாழ்சுடரே.

ப ரை: வினைவு மலை கயிலாயத்து வாழ் சுடரே—திருவருட் பயன் மலரும் தென்கயிலாய மலையின் கண் வாழுகின்ற ஓளிப்பொருளே, பலபல அண்டத்திலும்—மிகுதியான அண்டங்கள் தோறும், மன் நிலை வான்முதலாக வைத்தாய்—அதிக நிலைத்தலையுடைய ஆகாயம் முதலாகவுள்ள ஐந்து பூதங்களையும் வைத்தருளினீர், இறைமன்றின்—இறைவராகிய கூத்தப்பிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் கனக சபையின் கண்ணே, திருநடம் ஆக ஐந்தும் வைத்தாய்—தெய்வக் கூத்தாக ஐந்தொழில்களையும் வைத்தருளினீர், வனம் கண்ணர் வழங்கிடும் ஊன் வைத்தாய்—அழகிய கண்ணராகிய திண்ணனார் படைத்த இறைச்சியினையும் நிவேதனமாக வைத்தருளினீர், அது போல, சிலம்பில் நம்நூல் இடவைத்தாய்—திரிகூடமலையினிடமாக நமது பிரபந்தத்தையும் சமர்ப்பணம் செய்ய நம்மிடத்தில் திருவருளை வைத்தருளினீர். எ.ம்.

விளக்கம்: நம் நூல் கோணமலையந்தாதி, இறைச்சியை வைத்தவர் எமது நூலையும் கருணையினால் வைத்தார் என்கிறார் ஆசிரியர். வினைவு-பயன்: அது திருவருட்பயன்; மன்நிலை-மிகுந்த நிலைப்பு; ஒரு பொருட்பன் மொழி வாண்முதலாவுள்ளன-பஞ்ச பூதங்கள்; கூத்து-கொடுகொட்டி, பண்டரங்கம் முதலாயின; ஐந்து-எண்ணவளவையாகுபெயர்; அது பஞ்சகிருத்தியம்; வனம்-காடுமாம்.

சுடர்கொடி தென்கயி லைக்கிறை தோய்கொடி தொல்விமயம்
படர்கொடி யண்ட சராசர மற்றும் பயந்தகொடி
யிடர்க்கொடி சாடு மெழிற் கொடி யின்குழ லேறரிகா
ளுடற்கொடிக்கூறு வரினுமக் கேபழி யுற்றிடுமே.

ப ரை: சுடர்கொடி-அருள் ஒளிரும் பூங்கொடியும், தென்கயிலைக்கு இறைதோய் கொடி-தக்கிண கயிலைக்கு நாயகராகிய கோணைசுவரப் பெருமான் தழுவும் மலர்க்கொடியும், தொல் இமயம் படர் கொடி-பழமையான இமயமலையின்கண்படருகின்ற பூங்கொடியும், அண்டம் சரம் அரசம் மற்றும் பயந்த கொடி-பல அண்டங்களையும் இயங்குதினை நிலைத்திணைகளையும் பிறவற்றையும் தோற்றுவித்த பூங்கொடியும், இடர் கொடிசாடும்-துன்பமென்னும் பாசங்களை அழிக்கின்ற, ஏழில் கொடியின் குழல் ஏறு அரிகாள்-அழகிய மலந்க் கொடியுமாகிய மாதுமைப் பிராட்டியாரின் கூந்தலின்கண்படிகின்றவண்டினங்களே, உடல் கொடிக்கு ஊறுவரின்-பொற்கொடியாகிய நந்தலைவிக்கு நுங்களால் இடையூறு தோன்றுமாயின், நுமக்கே பழி உற்றிடும்-உங்களுக்கே தீவினையாகிய பாவம் வந்து சேரும். எ.ம்.

விளக்கம்: தலைவியை விளித்துக் கூறியதலைவன், அவள் நாணத்தோடு நிற்ப அவள் மெய்யைத் தீண்ட விரும்புகின்றான். அதனால் அவள் பக்கமாகச் சென்று வண்டுகளை ஓட்டுகையில் எதிர்பாரது கைபட்டது போலத் தொட்டுக் கொள்ளுகின்றான் அவன்-எனவே இச்செய்யுள் 'மெய்தொட்டுப் பயிறல் என்னுந் துறையாகும். இடர்போக்கும் மாதுமைப் பிராட்டியாரோடு பழகும் வண்டுகள் தலைவிக்கு ஊறு செய்தல் பொருந்தாது என்பது தலைவன் கருத்து. சுடர்கொடி-வினைத்தொகை. சுடர்க்கொடி எனப்படாங்கொள்ளின் சுடராகிய கொடி எனப் பொருள் கொள்க. இமயம்படர் கொடி-மலையரசன் மகளாகிய உமையம்மையார்; உடற்பொடி, உடல்-பொன்; அன்றி உடம்பாகிய கொடி யெனலுமாம். கொடி என்னும் சொல் பலமுறை இடம் பெறலால் இச்செய்யுள் சொற்பின் வருநிலையணியாயிற்று.

இடப்பா லரியய னின்வலப் பாலினி யைந்தவரொண்
வடப்பா லருமறை யோதிய தேசிகர் வாழ்கயிலைத்
தடப்பால மீதெரி சார்ந்தார்க் குருவிலி சாயகப்பூத்
தொடப்பால கால மெனவோது மங்கைத் தொடியினரே .

ப ரை: அம் கை தொடியினரே—அழகிய கரங்களில் வளையல் அணிந்த பாங்கியே, இடம்பால் அரி — வாமபாகத்தில் திருமாலோடும், இன் வலம் பாலின் அயன் இயைந்தவர்—இனிய வலப் பக்கத்தில் பிரமாவுடனும் இயைந்தவரும், ஒள் வடம்பால்—விளக்க முறும் கல்லாலினிடமாக; அரும் மறை ஓதியதேசிகர் வாழ்—அரிய வேதங்களை உபதேசித்த ஞானசாரியராகிய கோணப்பிரான் எழுந்தருளியிருக்கும். கயிலை தடம் பாலம் மீது—தென்கயிலை என்னும் அகன்ற நிலத்தின் கண்ணே, எரிசார்ந்தார்க்கு—விரகத்தீயானது வந்து சேர்ந்த தலைவிக்கு, உருவிலி சாயகம் பூ தொடு அம்பு— அநங்கனாகிய மன்மதனது வாள்போலும் மலர்கள் இணைந்த அம்பானது, ஆலகாலம் என ஓதும்—ஆலகாலமாகிய நஞ்சாக அமைந்துள்ளது என்று சொல்லுவீராக.

விளக்கம்: தலைவி தன் துயரைத் தலைவனுக்கு அறிவிக்க வேண்டுமென்று பாங்கியோடு கூறலால் இச் செய்யுள் 'தலைமகள் தன்துயர் தலைமகற் குணர்த்தல் வேண்டல்' என்னும் துறையாகும். கயிலை இறைவரே அரியாகவும் அயனாகவும் உள்ளார் என்பது ஆசிரியர் கருத்து. இக் கருத்தினை.

“அரன் என்கோ நான்முகன் என்கோ அரிய
பரன் என்கோ பண்புணரமாட்டேன்” எனவும்

“ஒருபால் உலகளந்த மாலவனும் மற்றை
ஒருபால் உமையவளாம் என்றால்” எனவும்.

வரும் காரைக்காலம்மை பேச்சுக்கள் வலியுறுத்தும். வடம் — ஆலமரம்; அது சார்பினால் கல்லாலாயிற்று. அருமறை ஓதியவடிவம்—தட்சிண மூர்த்தம், தடம்—பெருமை, மலைப்பக்கம்; பாலம்—நிலம், எரி—நீ, அஃது ஈண்டு விரகத்தீயாயிற்று. சாயகம்—வாள்; அம்பு—அப்பு என வலித்தது.

தொடிவளை யங்கட கம்பயில் வாகினர் தொன்மதுரைப் படிவளை யஞ்சலி பத்தருக் காடல் பயின்றவர்மா வடிவளை யந்தரி யாவிரு மாவடு வைத்தவர்பொன் முடிவளை நாக முளார்புகழோதிடன் முற்றனமே.

ப ரை: தொடி வளையும் கடகம் பயில் வாகினர்—தோள் வளையும் கங்கணமும் வாகுவலயமும் தங்கும் சுந்தரவடிவினரும், தொல்

மதுரை படி—பழமையினை உடைய மதுரைப்பதியில், வளை அஞ்சலி பத்தருக்கு—தாழ்ந்து வணங்கும் தொழும்பர்களாகிய பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னும் இருவருக்குமாக; ஆடல் பயின்றவர்—திருக்கூத்தினை நிகழ்த்தியவரும், மா அடி—மாவடியாகிய காஞ்சியில், வளை அந்தரியால்—வளைந்து தழுவிய காமாட்சியம்மையாரால், இரு மாவடுவைத்தவர்—இரண்டு பெரிய தழும்புகளைத் தமது முதுகின்கண் தரித்துக் கொண்டவரும், பொன் முடிவனை நாகம் உளார்புகழ் ஓதிடல்—அழகிய சடா மகுடத்தின் கண்ணே வளைகின்ற பாம்பை உடையவருமாகிய கோணமலைப் பெருமானது சிறப்புக்களைச் சொல்லித் துதித்தல், முன் தனம் — யாம் பெற்ற செல்வமாகும்.

விளக்கம்: பத்தர்—பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவர்கள், தடாதகைப் பிராட்டியார் திருமணங்காணவந்த பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னும் இருவரும், தில்லை நடராசர் கூத்துத் தரிசித்தே உணவருந்தும் வழக்குடையர். எனவே, அவ்விருவரதும் நியதி பேண விரும்பிய சுந்தரபாண்டியராகிய சோம சுந்தரர், மதுரை வெள்ளியம்பலத்தில் பொன்னம்பலக்கூத்தினை ஆடினர் என்னும் வரலாறே 'வளையஞ்சலி பத்தருக்காடல் பயின்றவர்' எனப்பட்டது.

மாஅடி—சுண்டு காஞ்சி குறித்தது. தவஞ் செய்த காமாட்சியம்மையார் பெருகிவந்த கம்பை நதிக்கு அஞ்சித் தமது நாயகராகிய எகாம்பர நாதரைப் பின்புறமாக நின்று தமது தனங்கள் அவர் முதுகில் ஞெழுங்கத் தழுவினர். அதனால், அவர் திருமுதுகில் இரண்டு தழும்புகள் பதிந்தன. என்பது காஞ்சிப்புராண வரலாறு. செஞ்சடையாதலின் பொன்முடி எனப்பட்டது. முன் தனம்—யாம் முன்பு தேடிப்பெற்ற சிவவினையாகிய செல்வம்.

தனதனந் தாநிதித் தோழ ஞெளர்கயி லைத்தனிநா
தனதனந் தாநட னம்புரி பாதன் சயப்பணிக்கா
தனதனந் தாதல ரன்னமெய்ச் சோதியைச் சாற்றிடவே
தனதனந் தாதிபர் போன வமைத்திலன் நன்மையினே.

பரை: தனதன் நந்தா நிதி தோழன்—குபேரனுக்குக் குறைவு பட்டாத அருட் செல்வராகிய தோழரும், ஞெளர் கயிலை தனி நாதன்—ஞெளவீசுகின்ற தென்கயிலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஒப்பிலாத் தலைவரும், அதனம் தா நடனம் புரி பாதன் — மிகுந்த வலிமையுடைய கூத்தினைச் செய்கின்ற திருவடிகளை உள்ளவரும், சயம் பணி காதன்—வெற்றியைக் கொண்டுள்ள பாம்பினைத்தரித்த திருச் செவிகளையுள்ளவரும் அதனம் தாது அலர் அன்ன—மிகுந்த திருநீறே மலருவதை ஒத்த, மெய் சோதியை சாற்றிட—திருமேனி

படைத்த ஒளிப் பொருளாகும் கோண நாயகரைப் புகழ்ந்து துதிக்க, வேதன்—பிரமாவானவர். அனந்த ஆதிபர் போல் நா தன் மையில் அமைத்திலன்—ஆதிசேடன் என்னும் நாகத்தலைவரைப் போலநாவினை இயல்பாகவே நமக்குப் படைத்திலன். எ.ம்.

விளக்கம்: தனதன்—பெருஞ் செல்வமுடையவன்; நந்துதல்—குறைதல். தவப் பேற்றினால் கயிலை இறைவரைத் தனக்குத் தோழகைப் பெற்றவன் குபேரன் அதனம்—மிகுதி; நடனம்—ஞானக்கூத்து, குண்டலினி சக்தி யாகப் பாம்பினைத் திருச் செவியில் தரித்தமையால் இறைவன் பணிக்காதன் ஆயினார். தாது—நீறு; மெய்ச்சோதி—என்றும் உள்ள சோதியுமாம். மெய்—உண்மை; வேதன்—அஃது அனந்த ஆதிபர் எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளும்போது 'அது' அசையாயிற்று. அன்றி, சாற்றிடவே தனதன் நந்து ஆதிபர் போல் எனப்பிரித்து, இறைவர் புகழைச் சொல்லித் துதிக்க குபேரன், சங்கினைத்தரித்த திருமால் என்பவர்களைப் போல' எனப் பொருள் கொள்க. அவ்வாறு கொள்ளுகையில் அமைத்திலன் என்னும் பயனிலைக்கு 'பிரமன்' என்பதைத் தோன்றா எழுவாயாகக் கொள்க. ஆதிசேடன் ஆயிரம், நாவுடையவன் அவன் போல இறைவன் புகழ்சாற்ற அதிகம் நா வேண்டும் என்கிறார் ஆசிரியர்.

இன்னம் பலவுரு வேற்று யிருங்கதி யீந்தருள்வாய்
முன்னம் பலபொருண் முன்னவ னேமுச் சுடர்முதலே
யன்னம் பலபயின் மாவலி கங்கை யணிபவனே
துன்னும் பழவினைச் சுற்றற நோக்கித் துகள்படுத்தே.

பரை: பல அன்னம் பயில்—அதிக அன்னங்கள் வினையாட்டயர் கின்ற. மாவலி கங்கை அணிபவனே—மாவலிகங்கா நதியைத் திருச் சடையின் கண் தரிப்பவரே, முச்சுடரே—முன்று சுடர்களாயும் உள்ளவரே, முன்னம் பல பொருள் முன்னவனே—முன்னர்த் தோன்றிய பல பொருள்களுக்கும் முற்பட்டுத் தோன்றியவரே, இன்னம் பல உரு ஏற்றும்—மேலும் பல வடிவங்களைத் தாங்கியவரே, துன்னும் பழமை வினை சுற்று அறநோக்கி துகள் படுத்து—நெருங்கி வரும் முன்னை வினையாகிய பாசங்கள் அழிந்து போகும் படியாகத் திருக்கண் சாத்தியும் அவற்றைக் கெடுத்தும் அருள்க, இரும் கதி ஈந்தருள்வாய்—பெரும் பேருகிய சிவகதியினை அடியேனுக்கு அருள்க. எ.ம்.

விளக்கம்: முன்னர்த் தோன்றியன—ஓம் என்னும் மூல ஒலியும் வான், வளி, தீ, நீர், மண் என நிரலே தோன்றியனவும் பிறவும். முச்சுடர்—ஞாயிறு, திங்கள், தீ என்பன, அன்றி, ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தக்கிணக்கினியம் என்னும் வேள்வித் தீக்களுமாம்

வடக்கயிலைப் பெருமானுக்கு, கங்கை அணியானுற்போல
மாவலியும் தென்கயிலைப் பிரானுக்கு அணியாயிற்று.

நோக்கினு நோக்கரி யார்திரி கூடர் நுவலுமறை
வாக்கினு மாமனத் திற்குமெட்டார்தம் வரைவிடுதேர்
தேக்கினு மேல்விளை வாய்விழி வேலுறை சிந்தமலர்த்
தாக்கி னுளந்தரி யாள்வல வா வென் றனிப்பிரிவே.

பரை: வலவா—தேர்ப்பாகனே, நோக்கினும் நோக்கு அரி
யார்—தேடினும் தேடுதற்கு அரியவரும்; திரிகூடர்—திரிகோணமலை
யில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், நுவலும் மறை வாக்கிலும்—விதந்து
கூறப்படும் வேதவாக்கியங்களுக்கும், மாமனத்திற்கும் எட்டார்
தம் வரை விடு தேர் தேங்கின்—மாண்பு சேர் மனங்களுக்கும் அப்
பாற்பட்டவருமாகிய இறைவரது தென்கயிலை மலையில் செலுத்தி
வரும் நமது தேரானது காலந்தாழ்க்குமாயின், நும் மேல்விளைவு
ஆய்—அது நும்மிடத்தில் தோன்றிய செயல்விளைவாகி, மலர்தாக்கி
நின்—அதனால், காம வேளது மலர் அம்புகள் தாக்குமாயின், விழி
வேல் உறைசிந்த—கண்களென்னும் வேல்கள் நீர்த்துளிகளைச்
சொரிய, என் தனி பிரிவு உளம் தரியாள்—என்னால் தோன்றிய
தனிமையில் இருக்கும் பிரிவை உள்ளத்தில் தாங்கமாட்டாள்.
எ.ம்.

விளக்கம்: வரைவு இடைவைத்துப் பொருள் வயிற்பிரிந்த தலை
வன் தனது கால நீடிப்பினால் தலைவியானவள் விரகத்தீயால் வருந்து
வாள் என்பதை மனத்துட் கொண்டு, தேரினை விரைந்து செலுத்து
மாறு பாகனொடு கூறுதலால் இச்செய்யுள் 'மீண்டுவருங்காலத்துத்
தலைவன் பாங்கனொடு கூறல்' என்னும் துறையாயிற்று.

'திருமாலொடு நான் முகனுந் தேடித் தேடொனாத் தேவன்'
என்பது குறித்து நோக்கினும் நோக்கரியார் என்றார். சொல்
என்னும் பொருள் தரும் வாக்கு, வாக்கியத்தைக் குறித்தலின்
கருவியாகுபெயராயிற்று.

மாமனத்திற்கும் எட்டார்—சிந்தையும் செல்லாச் சேட்சியன்;
அவன் மனதீதன்; விழிவேல்—உருவகம்; உறை—நீர்த்துளி, தேங்
கின் என்பது தேக்கின் என விகாரம் பெற்றது. தலைவியின் விரக
வேதனைக்கு, பாகனது தேர் செலுத்துதலைக் காரணமாக்கித் தான்
தவறிலகை நிற்கிருள் தலைவன்.

பிடியன்ன மென்னடைப் பெண்ணரை சேயுணர் பேரரவின்
வடிவன்ன காந்த ளலர்ந்த வனமயி லாடியவாற்
கொடிமன்னு தென்கயி லாய ரிறைபுரி கோலமொடே
நொடிதன்னி லெய்துவ ரஞ்சலை யேழ்புவி நோவுமன்றே.

புரை: பிடி அன்னம் மெல் நடை பெண் அரசே—பெண்யானையும் அன்னமும் ஒக்கும் மென்மை நடையினையுடைய பெண்கள் தலைவியே, பேர் அரசின் வடிவு அன்ன காந்தள் அலர்ந்த—பெரும் பாம்பின் வடிவொத்த காந்தள் மலர்களோ பூத்துள்ளன. வனம் மயில் ஆடிய—அழகிய மயில்களுமோ ஆடாநின்றன. வால் கொடி மன்னும்—ஒளிபொருந்தும் இடபச் கொடிகள் நிலைக்கின்ற, தென்கயிலாயர்—தென்கயிலைமலைப் பெருமானது. இறைபுரி கோலமொடு—முதன்மை பொருந்திய அழகிய தோற்றத்தோடு, நொடி தன்னில் எய்துவர்—ஒருகணப் பொழுதுக்குள் எங்கள் தலைவர் வந்து சேருவார். அஞ்சலை—எனவே, நீ அஞ்சற்க, ஏழ்புவி இன்றே நோவும்—அஃதின்றி நீ அஞ்சவாயானால் ஏழுலகங்களும் இற்றைப் பொழுதே வருந்தும், உணர்க — இதனை நன்றாக அறிந்து கொள்க. எ.ம்.

விளக்கம்: இச்செய்யுள் ஆவர் தூதாதி அடைந்தது இப்பொழுது எனத் துணைவி சாற்றல்' என்னும் துறை, வரைவு இடைவைத்துப் பொருள் வயிற்சென்ற தலைவன், கார்காலத்துக்கு முன் மீண்டு வருவேன் என்றனன். கார்ப்பருவ முகில் கண்டபாங்கி அதனை வம்பு என்றளாக, காந்தள் மலர்தலும் மயில்கள் ஆடலும் நோக்கிய தலைவி, பாங்கி கூற்றினை மறுத்து, இஃது உண்மைக் கார்ப்பருவம் என்றும், தலைவர் வருவதை முன்னரே அறிவிக்கும் அவர் அனுப்பிய தூது என்றும் கூறுகின்றார்.

பிடியன்ன—பெண்யானை போலும் எனப் பொருள் கொள்க. ஆடிய ஆல் எனப் பிரித்து ஆல் என்பதனை அசையாகக் கொள்ளலும் சாலும். வனமயில்—காட்டு மயிலுமாம், இறைபுரிகோலம்—அருள் சேர்ந்த முதன்மைக் கோலம். தலைவியைக் காத்தலின் இறைவன் கோலம் அருட்கோலமாயிற்று.

இன்றோ பினைய தோசில வைக விறந்தபினே
 வென்றோ பகலிர வெக்கண மோகயி லைக்கிறைவா
 கன்றோ டலாவிள வைக்கொலை கண்டவர் காணரியாய்
 குன்றோ டரவக் குணச்சிலை யாய்கதி கூடுவதே.

புரை: கயிலைக்கு இறைவா—தென்கயிலைப் பதிக்கு நாயகரே, கன்றோடு அல்லா விளவை—பசுக்கன்றையும் அவ்வினம் அல்லாத விளாமரங்களையும் கொலைகண்டவர்காண் அரியாய்—கொன்றவராகிய திருமாலும் தேடி அறிதற்கு அரியவரே, குன்றோடு அரவம் குணம் சிலையாய்—மேருமலையும் வாசுகிப் பாம்பு என்னும் நாணும் இணைந்த வில்லையுடையவரே, கதிகூடுவது—சிலவகதி அடியேனைச் சாருவது, இன்றோ—இற்றைத் தினமோ, பின்நானையதோ—பின்னர் நாளைத் தினமோ, சிலவைகல் இறந்த பிள்ளே—சிலபகற் பொழுது

கள் கழிந்த பின்னரோ என்றோ—எப்பகலோ, பகல் இரவு எக் கணமோ—பகலிலும் இரவிலும் தோன்றும் எந்தக் கணப் பொழுதோ? சொல்லியருள்க. எ.ம்.

விளக்கம்: கன்றோடு அல்லா விளவைக் கொலைகண்டவர் திரு மாலாகிய கண்ணன், மேய்ச்சல் நிலத்தில் கன்றின் உருவாகத் தோன்றிய வஞ்சனாகிய வதஸாகரனைக் கரங்களாற் பற்றி, அங் கேயே திய எண்ணத்துடன் விளாமரவடிவாகி நின்ற கபித்தாகரன் மேல் எறிந்து இருவரையும் ஒரு சேரக் கொன்றவர் திருமால். இதனை 'கன்று குணிவாக் கனியுதிர் த்த மாயவன்' என்பர் இளங்கோ வடிகள், குணச்சிலை—நாண்பூட்டியவில்; காண்—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

கூறரு மானவ ராயுமெய் யன்பர் குலமடைந்தே
யூறரும் பாச மலமறுத் தொண்கதி யொன்றிடுவார்
தேறருஞ் செல்வமண் சேயிழை நச்சித் திரிந்தழிவா
ரீறக நென்கயி லாயரை யெண்ணில ரெண்ணமென்னே.

பரை: கூறு அரும் மானவர்—இத்தன்மைத்தென்று சொல்லு தற்கரிய பெருமையுடையவராகிய தொண்டர்கள், ஆயும் மெய் அன்பர் குலம் அடைந்து—இறைவன் பெருங்குணங்களை ஆராய் கின்ற மெய்யடியராகிய ஞானிகள் கூட்டத்தைச் சார்ந்து, ஊறு அரும் பாசம் மலம் அறுத்து—பெருகிவருகின்ற அழித்தற்கரிய பாசங்களாகிய மும்மலங்களையும் அழித்து, ஒள்கதி ஒன்றிடுவார்— ஒளிபுகின்ற சிவகதியுடன் சேர்வார்கள் ஈறு அகல் தென்கயிலாயரை எண்ணிலார்—அழிதல் இல்லாத தென்கயிலைப் பெருமானைச்சிந்தை செய்யாதவர்கள். தேறு அரும் செல்வம் மண்சே இழை நச்சி— உறுதிப் பொருள்கள் என்று தெளிதற்கரிய பொன் நிலம் என்ப வற்றோடு செவ்வணிகளை அணிந்த பெண்களையும் விரும்பி; திரிந்து அழிவார்—அதற்காக அலைந்து முடிவில் அழிவார்கள். எண்ணம் என்னே—அவர்தம் நினைவுதான் எதுவாகும். எ.ம்.

விளக்கம்: கூறு—சொல்லல்—முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மான வர்—பெருமையுடையோர்; நச்சுதல்—விரும்புதல். எண்ணம் என்னே என்பது யாது மில்லை என்னும் சொல்லெச்சங்கொண்டது.

எண்ணு மிருவுரு வெய்தா விருசெய லேறுவினை
யெண்ணு மிருபல மெய்தி யெறிவந் திருஞ்சுழலின்
நண்ணு மிருபிறப் பொன்ற நகக்கயி லாயரடி
நண்ணுமி னென்று மனதி வணக்க நலமுறவே

பரை: என்றும் மனம் ஆதி வணக்கம் நலம் உற—எக்காலத் தும் மனம் முதலாகிய வழிபாடு நன்மை பொருந்த, நகம் கயி லாயர் அடி நண்ணுமின்—தென் கயிலைமலைப் பிரானது திருவடி

களைச் சென்றடையுங்கள், எண்ணும் இரு உரு எய்தா—அதனால், கணிக்கப்படுகின்ற இரண்டு பிறப்பு வடிவங்களும் நம்மை வந்து அடையா, இரு செயல் ஏறும் வினை—நல்வினை தீவினை என்னும் இரண்டு வினைகளும். எண்ணும் இருபலம் எய்தி—கருதப்படும் இரண்டு மடங்கு வலிமையடைந்து. இரும் சுழலின் எறிவந்து நண்ணும்—பெரும்புயலை யொத்து வீசி நம்மை அடைதலால் வரும், இருபிறப்பு ஒன்று—இம்மை மறுமை என்னும் இரண்டு பிறப்புக்களும் நம்மோடு சேரமாட்டா. எ.ம்.

விளக்கம்: இருவுரு—ஆண் பெண் பிறப்பு வடிவங்கள்; எறிவரு தல்—வீசுதல். சுழலின்—சுழலை ஒத்து. மனோதிவணக்கம்—மனம், வாக்கு, காயவணக்கங்கள். அனாதி வணக்கம் நலம் உறவே எனப் பிரித்து தொடக்கமில்லாத என்று முள்ள வணக்கம் நன்மையடைய' என்று பொருள் கொள்க.

நலமுறு மெண்கிரி நற்றரி சாமணி ஞாலமிசை
பலமுறு யாவுமுட் கொள்பெரு நூபுரப் பாதரென்பர்.
பலமுறு வார்கடற் றென்கயி லாய மலைப்பெருமான்
தலமுறு மன்னுயிர் சாருங் கதியோர் சலனமின்றே.

பரை: பல உறும் வார்கடல்—வலிமை பொருந்திய நீண்ட கடல் சூழ்ந்த. தென்கயிலாயம் மலை பெருமான்—தக்கிணகயிலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கடவுளை; நலம் உறும் என்கிரி—நன்மை பொருந்திய அட்டதிக்கு மலைகளும், மணி ஞாலம் இசை—அழகிய பூமியோடும் இணைந்துள்ள, பலம் உறும் யாவும்—வலிமை பொருந்திய எல்லாப் பொருள்களும், நல்தரிசுஆ—நல்ல உள்ளிடு பரலாக, உள்கொள்ளும்—தன்னுள் அடக்கியிருக்கும், நூபுரம் பாதர் என்பர்—சிலம்பணிந்த திருவடிகளையுள்ளவர் என்பார்கள். தலம் உறும் மன் உயிர்சாரும் கதி—பூமியின்கண் உள்ள நிலை பெறும் ஆன்மாக்கள் சென்றடையும் புகலிடமும் ஆவர், ஓர் சலனம் இன்றே—எனவே நமக்கு இனி ஒரு சஞ்சலமும் இல்லை. எ.ம்.

விளக்கம்: நூபுரம்—மகளிர்காலணி. பெருமான் உமையோடுங் கூடிய அம்மை அப்பர் வடிவினர். அதனால் நூபுரமும் பெருமானுக்குக் காலணியாயிற்று. 'நிரைகழல் அரவம் சிலம்பொலி அலம் புலம் நிமலர்' என்பர் சம்பந்தப்பிள்ளையார். தரிசு—சிலம்பினுட்கிடக்கும் மணிகள். அவை இறைவர்சிலம்பில் எட்டுத் திசைமலைகளும் புவியின் வலியுடைப் பொருள்களுமாக இடம்பெறுகின்றன. என்பர் என்னும் முற்றுவினை ஞானியர் என்னும் தோன்றா எழு வாய் பெற்றது. தரிசு ஆக—என்பதன் ஈறு குறைந்தது. மணி ஞாலம் — அழகிய பூமி; மணி — உருண்டைவடிவுமாம்.

சலந்தர ங்கம் பிளவாழியர் புலி தன் டெடகச்
 சலந்தர நாகந் தொழமன்றி லாடிய தாளர்கடச்
 சலந்தர நாகந் திரிகோண வெற்பர் தனிமன்சச்சு
 சலந்தர நாகந் தழைத்தார் முகம்புகல் சாற்றுவதே.

பரை: தனி மனம் சஞ்சலம் தர-துணையில்லாத மனமானது துன்பத்தைக் கொடுக்க அவ்வேளையில், சலந்தரன் ஆகம் பிள ஆழியர்-சலந்தராசரனுடைய உடலினைப் பிளவு செய்த சக்கரப் படையினரும், புலிதன் டெடு-வியாக்கிரபாத முனிவரோடும், அகம் சலம் தர நாகம் தொழ-உள்ளத்தில் நடுக்கமானது தோன்ற, பதஞ்சலி முனிவரானவர் வணங்கி நிற்ப, மன்றில் ஆடியதாளர்-பொற்சபையில் நடம்புரிந்த திருப்பாதங்கள் உள்ளவரும், கடம் சலம் தர-மதநீரானது தோன்ற, நாகம் திரிகோணம் வெற்பர்-யானைகள் உலவுகின்ற திரிகூடமீயரும், நாகம் தழைத்தார் முகம்-திருமேனியில் ஆபரணங்களாகப் பாம்புகள் பொலியப் பெற்ற வருமாகிய இறைவரது திருமுகமே, புகல் சாற்றுவது-அஞ்சே லென்று தஞ்சம் கூறுவதாகும். எ.ம்.

விளக்கம்: அகம் சஞ்சலம் தர ஆழியர் தாளர் வெற்பர் தழைத் தார் முகம் புகல் சாற்றுவது என வினைமுடிபு கொள்க. சலந்தரன் ஆகம் பிளந்தவரலாறு: முன்னொருகால் இந்திரனிடத்துப் பெருஞ் சினம் தோன்றியது. அதனைச் சிவபெருமான் கண்டு கையாற் பற்றிக் கடலில் வீசி எறிந்தார். அது மீண்டும் மிக்க வலிமை பெற்று சலந்தரன் என்னும் அசுரவடிவமடைந்து உலகங்களை அழிக்க முற்பட்டதுமன்றிச் சிவனையே அழிக்கவும் தொடங்கியது. அப் பொழுது; பெருமரன் நிலத்தில் ஒரு சக்கரத்தை வரைந்து 'அதனைத் தாங்கி நின்வலிமையைக் காட்டு' என்றார். அவ்வாறே அவன் அதனைத் தாங்கியதும் அச்சக்கரமே அவனை இருபிளவாக்கிக் கொண் டது. 'தருப்பமிகு சலந்தரன்றன் உடல்தடிந்த சக்கரத்தை வேண்டி யீண்டு ஈரூப்பொடு மால்வழிபாடு செய்யவிழிவிமானஞ் சேர் மிழலை. 'என்பர் சம்பந்தர். இறைவனது அட்டவீரங்களுள் இது வும் ஒன்றாகும். அதனைக் குறிக்கும் தலம் திருவிற் குடியிரட்டம். ஆழி-சக்கரம், பிளவாழி-வினைத் தொகை, புலி-புலிக்கால் உள்ள வியாக்கிரபாதர்; நாகம்- பாம்பின்பாதங் கொண்ட பதஞ்சலி முனிவர், கடம்-யானைமதம்; நாகம்-யானை.

சாற்றுப் புவரி தருதிரைக் கோணச் சயிலரைமா
 லேற்றுப் புரிசடை யெம்பெரு மாணையுள் ளெண்ணியுற்றேன்
 கூற்றுப் புரவலர்க் கஞ்சே விழலிற் கொளுங்கலியுந்
 தோற்றுப் புரிவினை முப்பிணி யோடுந் தொலைந்ததுவே.

ப ரை: சாற்று உப்பு உவரி தரும் திரை கோணம் சயிலரை—விதந்து கூறப்படும் உப்புப் பொருந்திய கடலை சூழ்ந்த திரிகூட மலைப் பெருமானை, மால் ஏறு புரி சடை எம் பெருமானை—திருமாலாகிய இடபத்தினையும் முறுகிய சடா முடியையும் உள்ள எங்கள் கடவுளரை, உள் எண்ணி உற்றேன்—மனத்திற் சிந்தித்து அவரை அடைந்தேன். கூற்று புரவலர்க்கு அஞ்சேன்—அதனால் யமராசனுக்கும் இனிப்பயப்படமாட்டேன், நிழலில்—எம் பெருமான் நீழலினால், கொள்கலியும்—அடியேனைப் பற்றிக் கொள்ளும் வறுமையும், புரிவினை மு பிணியோடும் தோற்று தொலைந்தது—செயல் வினைகளாகிய மும் மலங்களோடும் தோல்வியுற்று முற்றாக அழிந்தது. எ.ம்.

விளக்கம்: மால் ஏறு—திருமாலாகிய இடபம்: உள்—உள்ளம்: புரவலன்—அரசன். முப்பிணி—பிராரத்தம், ஆகாமியம், சஞ்சிதம், உவரி—உவர்ப்புடையது: கூற்று—யமன், உயிர்களின் வாழ்நாள் களைக் கூறுசெய்பவன் என்பது பொருள்.

தொலைக்கு மயிலம் புரைசாயல் கண்சொற் நுணைமுலைநேர் மலைக்கு முரக விடையானை வானிதி வைப்பில்வைத்தார் கலைக்கு மலைமுனி காண மணவெழியில் காட்டினர்கார் நிலைக்கு மணிக்களத் தார்கயி லாய நெடுமலைக்கே.

ப ரை: கலைக்கு மலை முனி காண—கலைகளுக்கிரிமை பூண்ட பொதிகைமலை முனிவராகிய அகத்தியர் காணும்படியாக, மணம் எழில் காட்டினர்—தமது திருக்கல்யாண அழகினைக் காட்டியருளிய வரும், கார் நிலைக்கும் மணிக்களத்தார்—கருமை நிலைக்கின்ற நீல மணிபோலும் திருக்கண்டத்தினையுள்ளவருமாகிய கோணப்பிரானது, கயிலாயம் நெடும் மலைக்கு—நெடிதாகிய தென்கயிலை மலையினில், தொலைக்கும் மயில் அம்பு உரை — அழிக்கின்ற மயிலும் அம்பும் உவமையாகச் சொல்லப்படும், சாயல் கண்—மென்மை, விழி என்பவற்றையும், சொல் துணை முலை — சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் இரண்டு கொங்கைகளையும், நேர் மலைக்கும் உரகம் இடையானை—நேராகப் பொருகின்ற பாம்பின் படம் போலும் இடையினையும் உடைய தலைவியை, வான் நிதி வைப்பில் வைத்தார்—தேவலோகத்துச் செல்வம் போல ஊரின் கண்ணை இற செறிப்பாக எம்மவர் வைத்துள்ளார்கள். எ.ம்.

விளக்கம்: தலைவன், வேலிப்புறமாக, தோழி குறிப்பிட்ட குறியிடத்துவர தோழி தங்களுக்குற்ற இல்லக்காவலைக் கூறுதலால் இச்செய்யுள் இற செறிப்புணர்த்தல்' என்னுந் துறையாகும். தொலைத்தல்—பகையினங்களை அழித்தல்; மயில், அம்பு என்பன முறையே சாயல், கண் என்பவற்றோடு நிரல் நிறையாயின. சாயல்—மயிற்

கழுத்தின் தூவி மென்மை; அன்றி, அழகுமாம்; மலைதல்—பொருதல்; இங்கு இடையோடு உவமைக்காகப் பொருதல்; பாம்பு என்னும் பெயர்ச்சொல் அதன் சிணையாகும்படத்தைக் குறித்தலால் பொருளாகுபெயர் ஆயிற்று; களம்—கழுத்து, நெடுமலைக்கு என்பது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் உருபு மயங்கிற்று.

மலைக்கும் பனக வணிபூ னுறுப்பினர் மாதுமையாள்
மலைக்கும் பனக்க மணிமா லையன்சுடர் மாமதிகண்
மலைக்கும் பனவ னணிதிகழ் கோண மலையிலெங்ஙன்
மலைக்கும் பமீற வளைசோரச் செய்களை வைகியதே.

ப ரை: மலைக்கும் பன்னகம் அணி பூண் உறுப்பினர்—மயக்கம் செய்யும் பாம்பாகிய ஆபரணத்தைப் புனைகின்ற அங்கங்களை உள்ளவரும், மாதுமையாள் மலைக்கு உம்பன்—உமாதேவியார் தோன்றிய இமயமலைக்குரிய கடவுளரும்; அக்கம் மணிமாலையன்—உருத்திராக்க மணிமாலையும், சுடர் மாமதி கண்மலைக்கும் பனவன்—ஞாயிறு, மாண்புடைய சந்திரன் என்பவற்றைத் திருக் கண்களாகக் குடும் வேதியரும், ஆகிய கோணநாதர் எழுந்தருளியீக்கும், அணி திகழ் கோணமலையில்—அழகு விளங்கும் திரிசூடமலையில், மலை கும்பம் மீற—மலையையும் கலசத்தையும் தனங்கள் தம் அளவிற் கடந்து விம்மவும், வளைசோரச் செய்களை—கைவளைகள் கழலவும் செய்கின்ற நீரூற்றானது, எங்ஙன் வைகியது—எவ்விடத்தே உள்ளது. எ.ம்.

வினக்கம்: தலைவனைக் கூடிய தலைவியின் தோற்றத்தில் வேறு பாடுகளைக் குறிப்பினால் நோக்கியபாங்கி அதற்குக் காரணம் கேட்கின்றாள். சணையாடியதே காரணம் என்கிறாள் தலைவி. அப்படியாயின், கொங்கைகள் விம்மிப்புடைக்கவும், கைவளைகள் சோரவும் செய்கின்ற நீர்ச்சுனை எங்குளது? அச்சுனையில் யானும் நீராடல் வேண்டும். அதனைக் காட்டுக. என்று பாங்கி வினவுதலால் இச்செய்யுள் 'சுனைநயப்புரைத்தல்' என்னுந் துறையாகும். மலைத்தல்—மயக்கஞ் செய்தல்; மலைதல்—குடுதல், பன்னகம்—பனகம் என நின்றது. மலை, கும்பம் என்பன உவமைகள்; அவை இரண்டும் தலைவியின் கொங்கைகளை எடுத்துக்காட்டின.

வையா ரனந்த வயற்கயி லாயர் மருவடியார்
செய்யா ரனந்த பவந்துக னாக்கித் திகழுமுத்தி
பையா ரனந்த னவிலரு மின்பருள் வார்பதஞ்சேர்
கையா ரனந்த மலர்சொரி தக்க கருத்தனவே.

ப ரை: வை ஆரல் நந்தம் வயல் கயிலாயர்—கூரிய ஆரல் மீன் களும் சங்கினங்களும் உலவுகின்ற வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள தென்கயிலைப் பதியினரும், மருவு அடியார்—தம்மைச் சரணடைந்த

மெய்யடியாரது, செய்யார் அனந்தம் பவம் துகள் ஆக்கி-பகை வராய் அமைந்த அளவற்ற பாவங்கள் யாவுமே பொடியாகும் வண்ணம் அழித்து, திகழும் முத்தி-விளங்கும் விடு பேருகிய, பை ஆர் அனந்தன் நவில் அரும்-படம் பொருந்திய ஆதி சேட னும் விதந்து சொல்லுதற்கரிய, இன்பு அருள்வார்பதம்-பேரின் பத்தை அருளுபவராகிய கோணேஸ்வரப் பெருமானின் திருவடி கள், சேர்கை ஆர் அனந்தம் மலர் சொரிதக்க-இணைந்த கரங் களிற் பொருந்திய அளவிலா மலர்களால் சொரியப்படும் தகை மையை உடையன, கருத்தன - அடியார் நினைப்பிலும் உள்ளன. எ.ம்.

விளக்கம்: வை-கூர்மை; ஆரல்-மீன்வகை; 'கூர் ஆரல் இரை தேர்ந்து குளம் உலவி வயல்வாழும் தர்ராவே மடநாராய் தமி யேற் கொன்றுரையீரே' என்பது சம்பந்தர் காட்டும் செங்காட்டங் குடிப்பதிகப் பேச்சு, நந்தம்-சங்கு, அம் சாரியை பெற்றது. செய்யார் என்பதனை; செய் ஆர் எனப் பிரித்து வினை பொருந் தும் எனப் பொருள் கொள்ளலும் அமையும் சேர்கை-வினைத் தொகை; தக்க - அன்சாரியை கெட்டது.

கருமந்தி வாயிற் கடுவனன் மாங்கனி கையினிடக்
கருமந்தி கண்படுக் குங்கயி லாயரைக் கண்டிறைஞ்சார்
கருமந் திரிபு செய்யும்பா முடலுயிர் கைக்கொளவக்
கருமந் திகளெதிர் காலையென் செய்வர் கருத்துரையே.

ப ரை:கரும் அந்தி வாய்-காரிருள் சேரும் மாலைக்காலத்தில், இல் கடுவன்-இல்லத்துள்ள ஆண்குரங்கானது, நல்மா கனி கையின் இடி -நல்லமாம்பழத்தைக் கையிற் கொடுக்க, அதனை வாங்கி யுண்டு, கரும் மந்தி கண்படுக்கும் கயிலாயரை-கரிய பெண் குரங்கானது துயில் கொள்ளுகின்ற தென்கயிலை மலைநாதரை, கண்டு இறைஞ்சார்-இவ்வுலக மக்கள் தரிசனஞ்செய்து துதிக்க மாட்டார்கள், அகரும் மந்திகள்-அந்தக் கருங்குரங்குகள் போலும் யம் தூதர்கள், கருமம் திரிபு செய்யும்-செய்வினைகளை மாறுபடச் செய்கின்ற, பாழ் உடல் உயிர்கைக்கொள-விண்ணு உடம்போடியைந்த, உயிரைக் கவர்ந்து செல்ல, எதிர்காலே-முற்பட்டுவரும் போது, என் செய்வர்-உலகமக்கள் யாது செய்வார்கள், கருத்து உரையே-ஏ மனமே அதன் பொருளை எனக்குச் சொல்லுவாயாக. எ.ம்.

விளக்கம்: இச் செய்யுளில் தமது மனத்தை முன்னிலையாக்கு கின்றார் ஆசிரியர். மந்தி-பெண்குரங்கு, பகலிற் பறித்த மாங் கனியை அந்திப்பொழுதில் தம் மனையாளுக்குக் கொடுப்பதில் மகிழ்ச்சி கொள்ளுகின்றது கடுவன். இதனால் இவ்வாழ்க்கைச்

சிறப்பினை அஃறினை உயிர்களிடத்தும் காட்டுவதில் திருப்தியடைகின்றார் ஆசிரியர். கண்படை-துயில் கொள்ளல்; கருமந்திரிபு செய்தல்-நல்வினையின்றித் தீவினை செய்யத் தூண்டுதல், கருமந்திகள்-குறிப்பினால் யம தூதுவர்களைக் குறித்தது.

உரைக்கரு மைவள ரோதியைக் காரென வுன்னிமயி
லுரைக்கருங் கூரயி லொண்விழி யாய் நட முற்றனகந்
தரைக்கரு னாகரத் தானக் களிற்றினைத் தந்தவர்பொன்
றரைக்கரு நீண்முடித் தென்கயி லாயவிண் டானலதே.

ப ரை: உரைக்கு அரும் கூர் அயில் ஓள் விழியாய்-சொல்லற் கரிய கூரார்ந்த வேல் போலும் ஒளி பொருந்திய கண்களை உடைய தலைவியே, மயில்-மயில்களானவை, உரைக்கு அரும் மை வளர் ஓதியை-உரைத்தற்கரிய கருமை வளருகின்ற நினைது கூந்தலை, கார் என உன்னி-கருமுகில்களென நினைத்து, நடம் உற்றன-ஆடாநின்றன, கந்தரை-முருகப்பெருமானையும், கருணாகரர் தான தானம் களிற்றினை தந்தவர்-கருணைக்கு உறைவிடமானவராகிய மதஞ் சொரியும் ஆணைமுகப் பெருமானையும் நமக்குத் தந்த கோண நாதரது, பொன் தரை கரு நீள்முடி-மேருமலையின் கருப்பமும் உயர்ந்த சிகரமுமாகிய, தென்கயிலாய விண்தான் அலது-தட்சிண கயிலாய மலையில் தோன்றும் கார்கால முகிற் கூட்டம் அன்று எ.ம்.

விளக்கம்: வரைவு இடைவைத்துப் பொருள் வயிற் சென்ற தலைவன் கார்காலத்துக்கு முன் மீள்வேன் என்று கூறிப் போந்தனன். ஆனால், கார்ப்பருவமோ வந்துவிட்டது. அதுகண்டு மயில்கள் ஆடின. அவற்றை நோக்கிய தலைவி, 'தலைவர் வருவார்' என்று பாங்கிக்குக் கூறினாள். அது கேட்டபாங்கி 'நின்கூந்தலை முகில் என்று மாறுபட நினைத்து மயில்கள் ஆடினவேயன்றி, அவை உண்மைப் பருவங்கண்டு ஆடவில்லை; அதுவம்பு எனக் கூறுதலால் இச் செய்யுள் 'இருளைவம்பென்றல்' என்னும் அகத்துறையாயிற்று.

ஆகரம்-உறைவிடம்; கருணாகரன்-கருணைக்கு உறைவிடமானவன், பொன் தரை-மேருமலை;

தானந் தவழல வன்புழை சார்ந்திரை தண்வயல்கூழ்
தானந் தவமுயர் கோணவெற்பார்விழி சாய்த்தமதன்
முனந் தகரந் தருவம் பகலநஞ் சாளரத்திற்
முனந்த மென்கத வந்தா ளிடுமெங்க டையலரே.

ப ரை: தானம் தவழ் அலவன்-வயற்பரப்புக்களில் உலவும் ஆண் நண்டானது. புழைசார்ந்து இரை-அளையினை அடைந்து ஒலி செய்கின்ற, தண்வயல் கூழ்-குளிர் ந்தவயல்கள் சூழ்ந்த, தானம்

தவம் உயர் கோணம் வெற்பார்—அறமும் தவமும் மேலோங்கிய திரிகூடமலைப் பெருமானானவர், விழி சாய்த்த மதன்—தமது திரு நோக்கினால் அழித்த மன்மதன், அந்தகரம் தரும் வம்பு அகல—இரவுக்காலத்தில் கொடுக்கும் புதிய விரகநோய் நீங்கும் வண்ணம், எங்கள் தையலர்—எங்கள் தலைவி, நம் சாளரத்தில் தான் அந்த மென் கதவம் தாளிடும்—எங்கள் பலகணிகளிலே உள்ள அந்த மென்மையான கதவுகளுக்குத் தாழ்ப்பானினை இடுவாள். எ.ம்.

விளக்கம்: இச்செய்யுள் 'காமம் மிகவுரைத்தல்' என்னுந் துறையாகும். குறிப்பினாலும் வெளிப்படையாலும் திருமணம் செய்தலைத் தலைவனுக்கு உணர்த்த விரும்புகின்றாள் பாங்கி, அவ்வாறு விரும்பியவள் தலைவியின் விரகநோயையும் தெரிவிக்கின்றாள் என்க. காமன் தூண்டும் மலரம்புகள் இல்லத்துள் நுழையாவாறு தலைவி மென்கதவுகளுக்குத் தாழிடுவது காமம் மிகுதலைக் குறித்தது.

புழை—துவாரம்; அஃது ஈண்டு அவற்றை உடைய அனைகளைக் குறித்தது. தானம், தவம் உயர்த்தற்குத் தண்வயல் ஏதுவாயிற்று. விழிசாய்த்த—மூன்றும் வேற்றுமை ஆல் உருபு தொக்கது. மதன்—முதற்குறை, மன்மதன்—மதன் என நின்றது; அந்தகாரம்—அந்தகரம் எனக் குறுகியது. வம்பு—புதுமை. ஈண்டு குறும்பால் தோன்றும் விரகதாபம் ஆயிற்று.

தையலின் மையலி றக்க னணிமுடி சாரெரிநாக்
கையரு ணன்விழி காலன் குலிச னுயிர்களைந்தோன்
றய்யவெண் கண்ணன் ரொழுங்கயி லாய ரடிதுதியார்
மையலின் மாழு மனிதரைப் பாடுவர் மாண்பிலரே.

புரை: தையலின் மையல் இல் தக்கன்—பெண்டிரது மயக்க மில்லாத தக்கப் பிரசாபதியும், அணி முடிசார் எரி நா கை அரு ணன்—அழகிய மகுடம் பொருந்தும் தீ நாக்குகள், கிரணங்கள் என்பவற்றையுடைய ஞாயிறும், விழிகாலன் குலிசன்—உடலில் கண்கள் தோன்றுபவனும் வச்சிரப்படையினுமாகிய இந்திரனும், உயிர்களைந்தோன்—ஆன்மாக்களைக் கவர்வனாகிய கூற்றுவனும், துய்ய எண் கண்ணன் தொழும்—தூய எட்டுக்கண்களைத் தாங்கிய பிரமனும் 'வணங்கப் பெறும், கயிலாயர் அடிதுதியார்'—தென்கயி லாயரது திருவடிகளைப் புகழாத மாந்தர்கள், மையலின் மாழும் மனிதரை பாடுவர் மாண்பிலரே—உலக மயக்கத்தில் மயங்கும் மனிதரைப் புகழ்ந்து பாடுபவர்கள் எத்தகைய பெருமையும் இல் லாதவர்களே. எ.ம்.

விளக்கம்: குற்றம் புரிந்து தொழுது பேறுபெற்றவர்கள் தக்கன், இந்திரன், யமன். பிரமன் ஆதியோர். இவர்களுள் கூற்றுவன்,

மார்க்கண்டேயர் உயிர்கவர்ந்தமையாலும், ஏனையோர் தக்கன் வேள்வியில் பங்குகொண்டமையாலும் தண்டிக்கப்பட்டவர்கள். விழிகாலன்—உடம்பில் விளிகள் தோன்றுபவன், அந்தநிலை விசுவாமித்திரர் சாபத்தால் தோன்றியது. கை அருணன்—கிரணங்களை யுடைய சூரியன். கை—கிரணம், மாழ்குதல்—மயங்குதல். மனிதரைப் பாடுவார் மாண்பிலரே எனவே தென்கயிலாயரைப் பாடுபவர் மாண்புளரே என்பதும் பெறலாயிற்று.

பிள்ளைக் கறிதரு கென்றுரை யாவுரை பேசிவைவேல்
கொள்ளக் கரந்திரு நீறுகற் றுணை குலவுகொங்கார்
வெள்ளைக் குருந்த நிழற்சபை தங்கு கயிலைவெற்பா
ருள்ளக் கருத்துணர் வோரெவர் கொள்புரி வோதிடவே..

பரை: பிள்ளைக் கறி தருக என்று—பிள்ளையைச் சமைத்த கறியைத் தருவீராக என்று, உரையா உரை பேசி—எவருமே கூறவொண்ணாத வாக்கியத்தைக் கூறி, கரம் வை வேல் கொள்ள—திருக்கரமரனது கூரிய குலத்தைக் கொண்டிருக்கவும், கொங்கு ஆர் வெள்ளை குருந்தம்நிழல் சபை தங்கும்—நறுமணம் நிறைந்த வெண்ணிறக் குருந்தமர நிழலில் அமைந்த சபையில் எழுந்தருள்பு பெற்ற, திருநீறு கல்தாளை குலவும்—திருநீறும் காவியாடையும் விளங்கும், கயிலை வெற்பார்—தென்கயிலைமலை நாதரது, உள்ளம் கருத்து உணர்வோர் எவர்கொல்—திருவுள்ளக் கருத்தினை அறிபவர் யாவர்? புரிவு ஓதிட எவர்கொல்—அவருடைய பேரன்பை எடுத்துக் கூறவும் யாவருளர்? எ.ம்.

விளக்கம்: பிள்ளைக் கறி தருக எனச் சிறுத்தொண்டர் வரலாற்றில் மறத்தொடு நின்று இறைவர், குருந்தமர நிழலில் திருநீறும் காவியும் தரித்து மணிவாசகருக்கு அருட்குரு வடிவாகி நின்றமை தோன்ற “கயிலை வெற்பார் உள்ளக் கருத்து உணர்வோர் எவர் கொல்” என்றார். வேல்தாங்கிய வடிவம்—வடநாட்டுப் பைரவ மூர்த்தம். பிள்ளை—ஆண்மகவு. கொல் என்னும் பொருள் தரும் உரை, அதலாகிய வாக்கியத்தைக் குறித்துக் கருவியாகு பெயராயிற்று. தாளை—ஆடை, கற்றூளை—கல்லாடை, அது காவியுடை. கொங்கு—வாசனை அன்றி, தேன், மகரந்தம் என்பனவுமாம். புரிவு—அன்பு. ‘எவர்கொல்’ என்பது இரண்டிடத்தும் தழுவித் தாப்பிசைப் பொருள் கோளாயிற்று.

ஓதா மறைய வுணராவுருவ வொருவபவ
பூதாதி யெண்வகைப் பூரண காரண போதபுகன்
மூதா விளமை முடிவில் தென்கயி லாயமுக்க
ணதா வெணையினி வேதா கரம்புக நல்கலையே.

பரை: ஓதா மறைய—படித்து அறிய முடியாத வேதவடிவினரே, உணரா உருவ—இத்தன்மைய் ரென்று எவராலும் அறிதற்கரிய திருவுருவத்தினரே, ஒருவ—ஏகவடிவினரே, பல பூதாதி—பல்வேறு பௌதிகங்களோடும் இயைந்த முதல்வரே, எண்வகை பூரண—எண்வகைப்பட்ட குணங்களோடு மியைந்த நிறைவுவடிவினரே, காரண—பிரபஞ்சகாரணரே, போத—ஞானசொரூபரே, புகல் மூதா—விதந்து கூறப்படும் தொன்மையானவரே, இளமை முடிவு இல்—என்றும் மாருத இளமையை உள்ளவரே, தென்கயிலாய—தக்கிணகயிலாயரே, முக்கண் நாதா—மூன்று திருவிழிகள் உள்ள எங்கள் தலைவரே, இனி எனை வேதாகரம்புக நல்கலை—இனிமேல் அடியவனாகிய என்னைப் பிரம தேவனுடைய கைகளிலே புகுமாறு கொடுத்தருளற்க. எ.ம்.

விளக்கம்: ஓதா மறைய—பிறரிடம் படித்து அறியாது தாமே உணர்ந்த மறைவடிவினரே என்பதும் பொருள். ஆதி—விளிப்பெயர், எண் குணங்கள்—தன்வயத்தனாதல், தூய வுடம்பினனாதல், இயற்கை உணர்வினனாதல், முற்றுமுணர் தல், இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை, என்பன. எண்வகைப்பூரணர்—அட்டமூர்த்தியுமாம். ஒருவ—ஒப்பில்லாதவரே எனினும் அமையும்.

கலையா வரசு முகவினுக் கீந்த கயிலையர் முன்
 நிலையா மதிமலி யென்பாட லீந்தனர் நீடுசெங்கண்
 மலையா வரும்தி யாக்கின ரோது மகவுபெற
 வுலையா வொளிச்சிவி கைப்பந்த ரிட்டா ரொருமையினே.

பரை: கலையா அரசு—அழியாத அரசு போகத்தை, முகவினுக்கு ஈந்த கயிலையர்—முககுந்தச் சக்கரவர்த்திக்கு வழங்கிய தென்கயிலை நாயகர், முன்னிலை ஆக—தமது முன்னிலையிலேயே, மதிமலி என்பாடல் ஈந்தனர்—அடியேனது கருத்து நிறைந்த பாடலாகிய இந்த அந்தாதிப் பிரபந்தத்தையும் உலகினர்க்கு வழங்கியருளியுள்ளார். நீடு செம்கண்—நீண்ட சிவந்த திருக்கண்களில் ஒன்றாக, மலையா வரும் மதி ஆக்கினர்—மலைப்பின்றி வருகின்ற சந்திரனையும் படைத்தனர். ஓது மகவு பெற—திருக்கடைக்காப்புக்களை ஓதிய குழந்தையாகிய திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பெற்றுக் கொள்ள, உலையா ஒளிச்சிவிகை பந்தர்—அழியாத ஒளியை உடைய முத்துப்பல்லக்கு, முத்துப்பந்தர் என்பவற்றையும். ஒருமையின் இட்டார்—மன ஒருமைப்பாட்டினால் வழங்கியருளியவராவர். எ.ம்.

விளக்கம்: முக—எலினகை; ஈண்டு முககுந்தனைக் குறித்தது. முககுந்தன் பழம் பிறப்பில் முகவாக இருந்து அபுத்தி பூர்வமாகச்

சிவனைப் பூசித்தவன். ஓதுதல்—பாடுதல், ஒருமை—மன ஒருமை. அது பேரன்பு.

ஒருவ னுருவ னுருவீ ருளனென்று முள்ளவளே தருவ னவனது வங்கிங் கெனநிறை தற்பரன்பூ மருவ—னகம்புற மேகல வாவினன் வாண்கயிலைக் கருவ.னுதய மிறலில னெஞ்சங் கருதுகந்தே.

ப ரை: நெஞ்சம்—நெஞ்சமே, ஒருவன்—ஒப்பில்லாதவரும், உருவன்—பல்வேறு மூர்த்தங்களைக் கொண்டிருப்பவரும், உரு சுர் உள்ள்—இரண்டு மூர்த்தங்கள் உள்ளவரும், என்றும் உள்ளவன்—எக்காலத்தும் அழியாதிருப்பவரும், ஓது அருவன்—சொல்லப்படும் அருவ வடிவினரும், அவன் அது அங்கு இங்கு என நிறைதற்பரன்—அவன் என்றும் அது வென்றும் அங்குள்ளான்; இங்குள்ளான் என்றும் சுட்டுதற்கரிய மேலானவரும், பூ மருவன்—மலரில் மணமான வரும், அகம் புறமே கலவா வில்லன்—அகத்தும் புறத்தும் கலந்து கொள்ளாத ஒளிவடிவினரும், வான் கயிலை கருவன்—பெருமையினை உடைய தென்கயிலையில் தோன்றியிருப்பவரும், உதயம் இறல் இலன்—பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவருமாகிய கோண நாயகரை, உகந்து கருது—மகிழ்வோடும் சிந்தனை செய்வாயாக எ.ம்.

விளக்கம்: சுர் உரு—சிவம். சக்தி என்பன. அன்றி அருவுருவமாம். அஃறிணை உயர் திணை இரண்டினையும் கலந்தவர் இறைவர் என்பது தோன்ற அவன் அது என்றார். தற்பரன்— தானே மேலானவன். வில்—ஒளி; அங்கிங்கென நிறை தற்பரன்—சர்வவியாபகன். நெஞ்சம்—அண்மைவிளி; கரு—தோற்றம்.

கந்தநந் தாதகி சிந்தறு கங்கி கனிவிடமா
கந்தனந் தாமதி நீறர வந்தரி காயபொன்னு
கந்தனந் தாவெ னடமிடு பாத கமலவங்கைக்
கந்தனந் தாதைய தென்கயி லாய கலந்தருளே.

ப ரை: கந்தம் நம் தாதகி—நறுமணத்ததாகிய எங்கள்திரு வாத்திமலரையும், சிந்து அறுகு அங்கி—கங்காநதி, அறுகு அக் கினி என்பவற்றையும், கனிவிடம்—கருமை முதிரும் நஞ்சினையும். மாகம் தன் நந்தா மதி—ஆகாயத்தினது ஒளிகுன்றாத சந்திரனையும் நீறு அரவம் தரிகாய—விபூதி, பாம்பு என்பவற்றையும் அணிகின்ற திருமேனி உள்ளவரே, பொன் நாகம்—கழுத்தில் அணிந்த அழகிய பாம்பானது, தனம் தா என் நடம் இடும் பாத—தனம் தா என்னும் படியாக இசைக்கும் கூத்தினைச் செய்கின்ற திருவடியினரே, கமலம் அங்கை கந்தன் அம் தாதைய—தாமரை போலும் அழகிய திருக்கரங்

களுள்ள முருகப் பெருமானுக்குத் தந்தையே, தென்கயிலாய—தக்கிண கயிலாயப் பெருமானே, கலந்து அருள்—அடியேன் உள்ளத்தில் கலந்து நின்று திருவருள் பாலிக்குக, எ.ம்.

விளக்கம்: சிவபூசைமலர்களுள் தாதகிக்குச் சிறப்புடைமையின் அதனை நம்தாதகி என்றார். சிந்து—கடல்; ஈண்டு நதியைக் குறித்தது. சிந்து அறுகு என்பதனை வினைத் தொகையாகவும் கொள்க. கனிதல்—முதிர்தல்; அங்கி கனிவிடம் எனக் கூட்டி நெருப்புக் கனியும் விடம் எனவும் பொருள் கொள்க, மாகம்—ஆகாயம், நந்துதல்—ஈண்டு குறைதல் என்னும் பொருள்தந்தது.

அருவுரு நான்கரு வாசுப மொன்றரு எஞ்சலிசெய்
குருவுரு வோடிரு பாணந்து கேவல முங்குறிக்கும்
மருவுரு வொன்று மலைக்கயி லாய வகையறுப்பி
லொருவுரு வென்று முளரென்ப ரொண்முத லுன்னையன்றே.

ப ரை: அரு உரு நான்கு—சிவம். சக்தி, நாதம், விந்து ஆகிய நான்கு அருவத்திருமேனிகளும், அருவாம் ரூபம் ஒன்று—சதா சிவம் என்னும் அருவுருவத் திருமேனியும், அருள் அஞ்சலி செய்குரு உருவோடு—அருள் நிறைந்ததும் வணக்கஞ் செய்வதற்குரியதுமாகிய தட்சிண மூர்த்தம் என்னும் ஞானசாரியவடிவத்துடன், இருபான்ஐந்து கேவலமும் குறிக்கும் மரு உரு ஒன்றும்—ஓப்பில்லாத இருபத்தைந்து மூர்த்தங்களைக் காட்டி இணைகின்ற மகேசுவரவடிவமும் பொருந்துகின்ற, மலைக்கயிலாய—தென்கயிலைப் பெருமானே, ஒண்முதல் உன்னை—ஒளிரும் முதற் பொருளாகிய நினை, வகை உறுப்பு இல்—பல்வேறு பாகுபாடுகளைக் கொண்ட அங்கங்கள் இல்லாத, ஒரு உரு—ஓப்பற்ற ஞானவடிவத்தையும், என்றும் உளர் என்பர்—எக்காலத்தும் உள்ளவர் என்பார்கள். எ.ம்.

விளக்கம்: கேவலம்—தனிமை; அஃது ஓப்பின்மையாயது. இறைவன் இரண்டு நிலைகளில் உள்ளவர். அவற்றுள் ஒன்று சொருபம் (அகளம்) மற்றொன்று தடத்தம் (சகளம்) ஆகும். இச்சகளநிலையே திருமேனி தாங்குவது. இது அருவம் உருவம் அருவுருவம் என விரியும்; இவற்றுள் அருவம் அலகில் சோதியாயிருப்பது; யோகியர் காண்பது. ஏனைய இரண்டும் பிறர்க்குரியது. அருவுருவத் திருமேனி சதாசிவ மூர்த்தம். அதுவே சிவலிங்கவடிவம். உருவத் திருமேனி மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், அயன் என்பன கொண்டது. அவற்றுள் மகேஸ்வரமூர்த்தி பஞ்ச கிருத்திய அதிகாரியாய், சதா சிவமூர்த்தியின் அம்சம் கொண்டவராய் இருப்பவர். அவர் ஈசானம் தற்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சக்தியோசாதம் என்னும் திருமுகங்களொவ்வொன்றிலிருந்தும் ஐவைந்து மூர்த்தங்

களைத் தோற்றுவிப்பர். அவ்வடிவங்கள் சபாபதி முதல் இலிங்கோற்பவர் ஈராக இருபத்தைந்தாம். வகை உறுப்பு இல் ஒருவரு— ஞானவடிவம்; அதனை 'அறிவாம் உரு' என்பர் உமாபதி சிவா சாரியார்.

'என்பர்' என்னும் பயனிலைக்கு ஞானியர் என்னும் தோன்றா எழுவாய் கொள்க.

அன்றே மறலி யகந்தெறு பாத ரருங்கயிலைக்
குன்றே யுளர்செம் புலியேன மானீன் குருளையுணர்ச்
சென்றே யளித்தனர் பாற்கட லாங்கு செறிமுலைப்பால்
வன்றேய் மருப்புள தாயி னவரெமை வாழ்விப்பரே.

பரை: அன்றே மறலி அகம் தெறும் பாதர்—அன்று ஒரு தினம் யமனது மார்பினை அழித்த திருவடிகள் உள்ளவரும், அரும் கயிலை குன்று உளர்—எவர்க்கும் அரிய தென்கயிலை மலையினை உடைய வரும், புலி குருளை உண—வியாக்கிரபாதரின் குழந்தையாகிய உபமன்னியமுனிவர் பருகுவதற்காக, ஆங்கு சென்று பாற்கடல் அளித்தனர்—அவ்விடஞ் சென்று பாற்கடலை ஈந்தவரும், ஏனம் குருளை உண—பன்றிக் குட்டிகள் பருகுவதற்காக, வந்தேய் மருப்பு உள தாய் இன் சென்று—வன்பகைகளை அழிக்கின்ற எயிற்றினை உடைய தாய்ப் பன்றி போலச் சென்று, செறிமுலை பால் அளித்தனர்—மிகுதியான முலைப்பாலை ஈந்தவரும், மான் குருளை புலிமுலை பால் உண சென்று—மான்கன்று புலியின் பாலைப் பருகும் வண்ணமாகச் சென்று, செறிமுலைப்பால் அளித்தனர்—மிகுந்த பாலை ஈந்தருளிய பெருமானுமாகிய கோணப்பிரான், எமைவாழ்விப்பர்—அடியோமாகிய எங்களையும் உய்தியடையச் செய்வார். எ.ம்.

விளக்கம்: புலி — புலியடியுடைய வியாக்கிரபாதர் — குருளை — குட்டி; ஈண்டு குழந்தை குறித்தது.

வியாக்கிரபாதரின் குழந்தை உபமன்னியர். அவர் தமது தாய் மாமனார் வசிட்டர் ஆச்சிரமத்தில் காமதேனுவின் பாலை உண்டு வளர்ந்தவர். பின்பு தந்தையார் ஆச்சிரமத்துக்கு வரநேரிட்டது. ஆனால் அத்தகையபால் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அதனால் குழந்தை அழுதது. அதுகண்ட வியாக்கிரர் அது பெருநாராய், குழந்தையை நோக்கி 'குழந்தாய் எம்பெருமானை நினைந்து தவஞ் செய்து' என்றார். குழந்தை அவ்வாறே செய்தது. அதுகண்ட பெருமான் இரங்கிப் பாற்கடலையே அவருக்கு அளித்தனர். இவ்வரலாற்றினை 'ஆவின பால் கண்டளவில் அருந்தவப்பாலன் வேண்டலும் செல்லென்று பாற்கடல் கூவினான். என்பர் அப்பர், தவம் செய்த முனிவர் ஒருவருக்குக் குறும்பு செய்தவர்கள் பன்னிரண்டு அரச குமாரர்கள். அதனால், அவர்களுக்கு முனிவரின் சாபம்

கிடைத்தது. அவர்கள் பன்றிக் குட்டிகளாக மதுரைக் காட்டில் பிறந்தனர். ஒருதினம், தாய்ப்பன்றி வேடன் அம்பால் இறக்க அக்குட்டிகள் தவித்தன. அதற்கிரங்கிய சோமசுந்தரர் தாய்ப்பன்றி வடிவில் வந்து பால் கொடுத்தார் என்பது திருவிளையாடற்புராணச் செய்தி.. 'எனக்குருளைக்கு அருளினை போற்றி' என்பது மணி வாசகம். கடப்பங்காட்டில் வாழ்ந்த பெண்மான் ஒன்று தன் கன்றைப் புதரில் மறைத்து விட்டுச்சிறிது தூரம் சென்று நீர் பருகியது. அப்போது அந்த மான் வேடனொருவனால் இறந்தது. தாயை இழந்த கன்று வருந்தவே சிவபெருமான் அருளால் அங்கிருந்த பெண்புலி பால் கொடுத்து வளர்த்தது. 'புலிமுலை புல்வாய்க்கு அருளினை போற்றி' என்பர் வாத்தலூர்.

அன்று-பண்டறிகட்டு; அகம் - மார்பு, பாற்கடல் ஆங்கு செறி முலைப்பால் எனவும் கூட்டி, பாற்கடல் போலும் மிகுந்த பால் எனப் பொருள் கொள்க. ஆங்கு-அவ்விடம், உவமைஉருபு; தாய் இன்-தாய்போன்று, மருப்பு-கொம்பு, இங்கு, பன்றியின் பல் ஆயிற்று.

பணிப்பட மாமயி ல்கு றழைத்தமென் சாயல்பைம்பொன் மணிப்பட மார்முலை கொண்மணக் கோல மகிழ்ந்தடியேன் கணிற்பட மாவருள் கால்வதெப் போது கயிலையமுன் னணிப்படர் மாறவிண் னாதரைக் காத்தரு னாயகனே.

ப ரை: கயிலைய-தென்கயிலைப் பெருமானே, முன் படர் மாற நண்ணி-முன்னொரு காலத்தில் துன்பம் நீங்கும்படியாகச் சென்று. விண் நாதரைகாத்து அருள் நாயகனே-தேவர்களைக் காத்து அருள் புரிந்த தலைவரே, பணி படம் அல்குல்-பாம்பின் படம் போன்ற நிதம்பத்தினையும், மா மயில் தழைத்த மென் சாயல்-அழகிய மயில் போலும் மென்மையான சாயலையும், பைம் பொன் மணி படம் ஆர் முலை கொள்-பசிய பொன்னும் நவமணிகளும் கொண்டிழைத்த ஆடையோடும் பொருந்தும் தனங்கள் உள்ளவராகிய மாதுமைப் பிராட்டியைச் சக்தியாக வரிந்து கெடள்ளும், மணம் கோலம்-திருமண அழகுக் காட்சியானது, அடியேன் கண்ணிற்பட்-தொழும்பனான எனது கண்களில் தோன்றும்படி, மகிழ்ந்து மா அருள் கால்வது எப்போது-தேவரீர் உள்ளம் களிப்பெய்திப் பெரிதாகிய அருளைத் தோற்றுவிப்பது எப்பொழுதாகும்? எ.ம்.

விளக்கம்: பணிப்படம், மாமயில் என்பன அல்குல், சாயல் என்பவற்றை முறையே தழுவி நிரல்நிறையாயின. படமார்முலை-அன்மொழித் தொகை. இமயமலை அரசன் மகளாக, பத்மை என்னும் தடாகத்தில் பத்மாசனத்தில் தோன்றியவர் மாதுமையார், அவர் பின்னர் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ் செய்தார். அது

கண்டு மகிழ்ந்த பெருமான், அங்குச் சென்று பெருமாட்டியாரை மணந்தார். அப்பொழுது, திருமணக் கோலங்காணவந்த தேவர் கூட்டம் பெரிதாகவே வடக்குத் தாழ்ந்து தென்பூமி உயர்ந்தது. அதனால் தேவர்கள் பயந்தனர். அதற்கிரங்கிய கயிலை நாதர் அகத்தியரைத் தென்கயிலைக்குச் செல்லுமாறு பணித்தார். அவர் அதற்கு வருந்தினார். அவ்வருத்தம் நோக்கிய பெருமான் அகத்தியரை நோக்கி 'நீ கவலற்க. இத் திருக்கல்யாணக் காட்சியைத் தென்கயிலையில் காண்க' என்றார். அதற்கு மகிழ்ந்த தமிழ் முனிவர், இங்குவந்து பெருமான் புகன்றவாறே திருமணக் கோலக்காட்சியைக் கண்டு களித்தனர். இது தட்சிணகயிலாய புராணவரலாறு. அக் காட்சியைத் தாமும் காண விழைகின்றார். ஆசிரியர்.

தேவர்களைக் காத்தளித்த வரலாறுகள் கயாசுரன், சலந்தரன், முப்புரவசுரர், சூரபத்மன் ஆதியோருடன் இணைந்துள்ளன.

கண்ணில வம்பு மாயிர மோர்தினங் காப்புளசெங்
கண்ணினர் சூட்டு கழலினர் காமர்முத் தாகவரை
கண்ணிலந் திப்புள காரணர் சேர்கயி லாயமலை
கண்ணி லவமறுத் தேகதி நல்குங் கணவரைக்கே.

ப ரை: காப்பு உள செம் கண்ணினர்—காத்தல் தொழிலையுடைய சிவந்த கண்ணினராகிய திருமால், ஓர் தினம்—ஓவ்வொரு நாளும், கள்ளிலவு அம்புயம் ஆயிரம் சூட்டு கழலினர்—தேன் பொருந்திய ஆயிரம் தாமரை மலர்களைச் சாத்துகின்ற வீரக்கழலணிந்த திருப்பாதத்தினரும், முத்து ஆக வரை கண்ணில்—முத்துப் போலும் ஒளியுடையதாக எழுதப்படும் திருக்கண்ணில், காமர் அந்திப்பு உள காரணர் சேர்—மன்மதனது முடிவு நாளை உடைய பிரபஞ்ச காரணருமாகிய கோணேசப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும். கயிலாயம் மலை கண்ணில்—தென்கயிலை மலையை எப்போதும் நாம் சிந்திப்போமானால், கணவரைக்கு அவம் அறுத்து கதி நல்கும்—ஒரு கணப்பொழுது எல்லைக்குள் எமது தீவினைகளை அழித்துக் சிவப்பேற்றினைக் கொடுக்கும். எ.ம்.

விளக்கம்; திருமால் ஆயிரம் மலர் சூட்டி வணங்கியது சலந்தரனைக் கொன்ற சக்கரப்படையைப் பெறுதற்காகும். காமர்—உயர்வுப் பன்மை; அந் திப்பு—முடிவுறுதல். சிவன் தனது நெற்றிக்கண்ணால் மன்மதனைக் கொன்றமையால் மன்மதனது முடிவு நாள் அவர்தம் கண்ணிடத்தாயிற்று. கணம்—கணப்பொழுது, வரை—எல்லை, வரைக்கு என்பது ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள் தந்து மயங்கிற்று.

வரையரி யாதியர் வாழ்வருள் கோண மலையரிசை
வரையரி பாகர் சொன் மாணிக்க வாசகன் மாணுளத்த

வரையரி வேல்விழி மையல ரீயுண் மதிக்குமிக்க
வரையரி தாமுத்தி மாநில மாக்குவர் வண்மையினே.

ப ரை: வரை அரி ஆதியர் வாழ்வு அருள் கோணம் மலையர்—
ஆகாயத்தில் சஞ்சாரஞ் செய்த மலைகளது சிறகுகளை அரிந்து
வீழ்த்திய தலைவனாகிய இந்திரனது; தேவலோக வாழ்வின் வழங்
கிய திரிகூடமலையரும், இசைவு அரை அரி பாகர்—பொருந்து
கின்ற பாதிவடிவில் திருமலைப் பாகமாகவுள்ளவரும், சொல்
மாணிக்கவாசகன் மாண்உளத்தவர்—சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும்
மணிவாசகப் பெருமானது சிறந்த நெஞ்சத்தில் எழுந்தருளியிருந்த
வருமான கோணநாயகர், ஐ அரி வேல் விழிமையலர்—அழகிய
செவ்வரி படர்ந்த வேல் போலும் கண்களால் மயக்குபவராகிய
பெண்கள் வழங்கும். உள் மதிக்கு மிக்கவரை—நெஞ்சத்தில் தோன்
றும் சிந்தனையைக் கடந்த துறவியர்க்கு, அரிது ஆம் முத்தி மாநிலம்
வண்மையின் ஆக்குவர்—அடைதற்கரிய வீட்டுலகத்தைப் பேரீகை
யால் தோற்றுவிப்பர். எ.ம்.

விளக்கம்: மாண்உளம்—மாண்புசேர் உளம்; இறைவன் அங்கு
ஒன்றியிருந்தமையால் அது மாண்உளமாயிற்று. மதிக்குமிக்கவர்,
மிக்கவரை என்பன உருபு மயங்கின. முத்திப் பேற்றுக்குத் தையலர்
மையல் கடத்தல் அவசியம் என்பது ஆசிரியர் கருத்து. ஐ—அழகு,
அரி—மகளிர் விழிகளில் அழகாகத் தோன்றும் சிவந்த ரேகை. அது
வெண்விழியில் தோன்றுவது.

வண்ணநந் தம்படை யாவொரு பான்றலை மன்வலியைத்
திண்ணநந் தம்புரிந் தோன்செங்கை யாலிசை செய்யமகி
ழண்ணநந் தத்திமி தாநடஞ் சார்கயி லாயத்தனைக்
கண்ணநந் தந்தந் திலண்காண வேவெண் கமலத்தனே.

ப ரை: வண்ணம் நந்தம் படையு—நல்லியல்பாகும் ஆக்கத்
தைத் தோற்றுவிக்காத, ஒருபான் தலைமன் வலியை—பத்துத் தலை
களுடையவனாகிய இராவணவேந்தனது ஆற்றலை, திண்ணன் அந்
தம் புரிந்தோன்—கலங்கா நிலை யுடையவராய் முடிவு செய்தவரும்,
செம்கையால் இசைசெய்ய மகிழ் அண்ணல்—சிவந்த கரங்களால்
யாழிசைக்க அதற்கு மகிழ்ந்த கடவுளரும், நந்தம் திமி தா நடம்
சார் கயிலாயத்தனை காண—நம் தம் திமி தா என்னும் தாள அறுதி
களைக் கொண்ட கூத்துடன் பொருந்தும் தென்கயிலைப் பெருமா
ளைக் கண்டு தரிசிக்க, வெண் கமலத்தன் அனந்தம் கண் தந்திலன்—
வெண்டாமரை ஆசனஞன் பிரமா அளவில்லாத கண்களைப் படைத்
திலன். எ.ம்.

விளக்கம்: வண்ணம்—இயல்பு. அஃது இங்கு நற்பண்புநறித்தது;
நந்தம்—ஆக்கம், நந்தம் என மெலிந்தது. திண்ணம்—கலங்கா

நிலை. தோள்ஒன்றை அறுத்தமையால் இராவணன் கை செங்கையாயிற்று.

தர்க்கம் புரிபல சமயிக னோதுந் தனிப் பொருண்மா
சொர்க்கம் புகுபல பொருளியு மாமணி தொல்வினைதீர்
தற்கம் புவனி வெளிபா தலத்தர் தழைக்குமுக
வர்க்கம் புசுழ்ந்துட் கொளுவர்கை லாயத்து வாழ்கரும்பே.

ப ரை: கைலாயத்து வாழ் கரும்பு—தென்கயிலைப் பதியில் நிலைக்கின்ற கரும்பாகும் கோணேஸ்வரப் பெருமான், தர்க்கம்புரி—வாதங்களைச் செய்கின்ற, பல சமயிகள் ஓதும் தனி பொருள்—பல மதத்தினரும் புகழ்ந்து சொல்லும் ஒப்பில்லாத பரம் பொருளுமாவர், மா சொர்க்கம் புகும் பல பொருள் ஈயும் மாமணி—சிறப்பமைத்த முத்தியுலகில் இடம் பெறும் பல்வேறு பேரின்பப் பொருள்களை நல்கும் அழகிய இரத்தின மணியுமாவர், தொல் வினை தீர்தற்கு—ஆன்மாக்களின் பழவினைகள் நீங்குவதற்காக, அம்புவனி வெளி பாதலத்தர்—அழகிய மண்ணுலகம், தேவருலகம், சீழ் உலகம் என்பவற்றோடும் கலந்திருப்பவருமாவர், தழைக்கும் முகவர்க்கம் புகழ்ந்து உள் கொளுவர்—விரிகின்றபல்வேறு மூர்த்தங்களையும் போற்றித் தம்முட் கொண்டிருப்பவருமாவர். எ.ம்.

விளக்கம்: தர்க்கம் புரிபல சமயிகள்—உண்மைப் பதியிலக்கணம் காணவாதமிடும் சமயவாதிகள், சொர்க்கம் புகும் பல பொருள்—நால்வகை முத்தியின்பங்களும் பிறவும்; தொல்வினை தீர்தற்கு அம்புவனி வெளிபாதலத்தர்—பழவினை நீங்கக் கொடுக்கும் தனுசுரண புவன போகங்களோடியைந்த மூவுலகத்தர், தழைக்கும் முகவர்க்கம்—பல்வேறு உருவத்திருமேனிகள்; மாமணி—மாண்புமிகும் இரத்தினமணி, அது சிந்தாமணி. இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு இனிமை செய்தலாலும் என்றும் உள்ளவராதலாலும் வாழ்கரும்பு ஆயினார்.

கரும்பருந் தித்தியின் பாகொடு தேன்பல கனிகலந்தொன்றரும்பருந் திஞ்சவை மேலா மமுத மருள்வதெப்போ திரும்பரும் பொன்னிடு வோனி லுவந்தெனக் கின்பருள்பூஞ்சரும்பருந் தும்பொழில் சூழ்கோண மாமலை தோய்மணியே.

ப ரை: பூ கரும்பு அருந்தும் பொழில் சூழ்—அழகிய வண்டுகள் தேனைப் பருகுகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த, கோணம் மா மலை தோய்மணியே—திரிகூடம் என்னும் மாண்புமிகு மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் இரத்தின மணி போன்றவரே, கரும்பு அரும் தித்தி இன்பாகொடு—கரும்புதருகின்ற அரியதும் இன்பமானதுமாகிய இனிய வெல்லத்தோடு, தேன்பல கனி கலந்து ஒன்றும்—தேனும் பல்வேறு பழங்களும் கலந்து ஒன்றாகச் சேரும், அரும் பரும் தீம் சுவை

மேல் ஆம் அமுதம்—அரியதும் பருத்ததும் ஆகிய இன்சுவையினும் உயர்ந்ததாகும் முத்தியின்ப மென்னும் தேவாயிர்த்ததை, அருள் வது எப்போது—ஈந்தருளுவது எக்காலமாகும், இரும்பு அரும் பொன் இடு வோணில் உவந்து—இரும்பினையும் பெறுதற்கரிய பொன்னையும் ஒக்க நோக்கி அணிபவனை நிகர்த்து, எனக்கு இன்பு அருள்— அடியேனுக்குப் பேரின்பப் பேற்றை அருளுக. எ.ம்.

விளக்கம்: தித்தி—இன்பம், பொன்னிடுவோணில்—இல் உவம்பி பொருள் தந்தது. பொன்னையும் இரும்பையும் சமமாக நினைப்பவர்கள் இருவினை ஒப்புநிலையினர். அவர்போல, தேவாரும் அந்த நிலையில் நின்று, அடியேன் பொன்னுகலாம், அன்றி, இரும்பாகலாம், அதனைத் திருவுள்ளத்துட் கொள்ளாது என்னை ஆட்கொள்ளுக' எனவேண்டுகின்றார். இருவினை ஒப்புநிலை மனிதர்க்கேயுரியது. ஆனால் அந்த நிலையில் நிற்குமாறு வேண்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

தோயா வடிவுந் தொலையா வருவுந் துலங்கொளியு
மோயாச் செயலு முலையா நிலையு மொப்பிலன்பு
மாயா வலியு மறவா நிலைவுமெவ் வான்வளமுந்
தேயா வருளு முளார்திரி கூடந் திகழ்சிவனே.

ப ரை: திரி கூடம் திகழ் சிவன்—திரிகோணமலையில் விளங்கும் சிவபெருமான், தோயா வடிவும்—மாயையுடன் கலந்து கொள்ளாத சொரூப வடிவத்தினையும், தொலையா உருவும்—எக்காலத்தும் நீங்காத ஞான வடிவத்தினையும், துலங்கு ஒளியும்—விளங்கும் பேரொளியையும், ஓயா செயலும்—ஒழியாத பஞ்ச கிருத்தியச் செயல்களையும், உலையா நிலையும்—சலனமற்ற உறுதிநிலையினையும், ஒப்பு இல் அன்பும்—நிகரில்லாத பேரருளையும், மாயா வலியும்—அழியாத பேராற்றலையும், மறவா நிலைவும்—முக்கால ஞாபகத்திறனையும், எ வான் வளமும்—நீண்ட செல்வங்கள் யாவற்றையும், தேயா அருளும் உளார்—சிதையாத திருவருளையும் உள்ளவர். எ.ம்.

விளக்கம்: இறைவனது சொரூப, தடத்த நிலைகளையும் என்ன குணங்களையும் பிறவற்றையும் விளக்குவது இச் செய்யுள்.

சிவமெனு மக்கரஞ் சேரார் குலாலன் றிகிரிகதிப்
பவமெனு மக்கரப் பல்யோனி புக்குழல் பலவினையா
லவமெனு மக்கர நாட்கழித் தாழ்வ ரதன்பலத்தோர்
நவமெனு மக்கணஞ் சூழ்கயி லாயரை நண்ணுவரே.

ப ரை: சிவம் எனும் அக்கரம் சேரார்—இவ்வுலக மக்கள் சிவம் என்று குறிக்கப்படும் சொல்லோடு இணைந்து கொள்ளார்கள், குலாலன் திகிரி கதி—குயவனது சக்கர வேகத்தை நிகர்க்கும், பவம் எனும் அக்கரம் பல் யோனி புக்கு உழல்—தீவினை என்னும் சொல்லாற் குறிக்கப்படும் பல பிறவிகளிலும் சென்று வருந்துகின்ற,

பல வினையால்—பலகன்மங்களால், அவம் எனும் அக்கரம் நாள் கழித்து ஆழ்வார்—வீண் என்னும் சொல் குறிக்கும் நாள் களைப் போக்கி அவற்றுள் அமிழ்ந்துவார்கள், அதன் பலத்து—அதன் வலிய தாக்கத்தினால், ஓர் நவம் எனும் அ கணம் சூழ் கயிலாயரை நண்ணு வார்—ஒப்புமை இல்லாத ஒன்பது பேதங்களாகிய அந்தச் சக்திகணங் கள் இணையும் தென்கயிலைப் பெருமானைத் தஞ்சமென்று அணுகு வார்கள்.

விளக்கம்: நவகணங்கள்—ஒன்பது சக்திகணங்கள். வாழ்நாளே வீணாகக் கழித்தவர்கள் விருதாப்பிய பருவத்தில் கோணநாதரைத் தஞ்சம் அடைவார்கள் என்பது சுருக்கம். அக்கரம்—எழுத்து. அது சொல்லிலைக் குறித்தவின் கருவியாகு பெயராயிற்று. பல்யோனி—எண்பத்து நான்கு நூராயிரம் பிறப்பு வகைகள்.

நண்ணும் பவுத்த னசைபுறங் கூற நடுங்குமொலி
 விண்ணு முகவுய்த்த மேதையர் மேல்விசு வாமித்திரன்
 பண்ணு மலரின் பலமுறை பூசித்த பங்கயத்தா
 டிண்ணங் கதிதருந் தென்கயீ லைக்கிறை தேறுவிரே.

ப ரை: நண்ணும் பவுத்தன்—வாதஞ் செய்வதற்கு அண்மிய புத்த நந்தியானவன், நசை புறம் கூற—தம்மதப்பற்றினால் புறத்தே தூற்ற, நடுங்கும் ஒலி—அதிர்ச்சியைத் தருகின்ற இடிமுழக்கத்தை விண்ணும் உக உய்த்த மேதையர்—ஆகாயமும் உதிரும்படியாகச் செலுத்திய பெரும் ஞானியராகிய சம்பந்தப் பிள்ளையாரும் மேல் விசுவாமித்திரன்—மேம்பட்ட விசுவாமித்திரமுனிவரும், பண்ணும் மலரின் பல முறை பூசித்த பங்கயம் தாள்—பூசைக்கென ஆயத்தம் செய்யும் பூக்களால் பலதரம் பூசிக்கப்பட்ட தாமரை போலும் பாதங்கள், திண்ணம் கதி தரும்—நிச்சயமாகச் சிவப் பேற்றினை நல்கியருளும், தென்கயிலைக்கு இறை தேறுவிரர்—அதனால், தட்சிண கயிலைமலைப் பிரானையே துணைப்பொருள் என்று தெளிந்து கொள் ளுங்கள். எ.ம்.

விளக்கம்: போதிமங்கையில் வாழ்ந்த புத்தநந்தி, சாரிபுத்தர் வரலாறுகள் சம்பந்தர் வரலாற்றுடன் இயைந்தமையைப் பெரிய புராணக் காப்பியத்தில் காண்க. நசை—விருப்பம்; நடுங்கும் என் னும் விசேடணத்தில் ஒலி முழக்கத்தைக் குறித்தது. வசிட்டரிலும் தாம் மேம்பாடு பெற, தம் அரசு துறந்து தவஞ் செய்து பூசித்தவர் விசுவாமித்திரர். அதனை இராமாயணத்துக் காண்க.

தேறுவை நைஞ்சதிர் சிற்றுண வுண்டடி சேர்ந்துவந்திக்
 காறுவை கைத்துறை யன்றடைத் தாரலை யிற்கலைமே
 லேறுவை யோட மெனவிடுத் தார்கயி லாயரிசைப்
 பேறுவை செஞ்சடைக் கொன்றையந் தார்வசம் பெற்றனமே.

ப ரை: வந்திக்கு—மகப்பேறில்லாத மூதாட்டிக்காக, அடிசேர்ந்து—திருவடிகளால் நடந்து சென்று, நைஞ்சு உதிர்சிறு உணவு உண்டு—நசிந்து உதிரந்த சிற்றுண்டியாகிய பிட்டினைத் திருவமுது செய்து, வைகை ஆறு துறை அன்று அடைத்தார்—வைகை நதிக்கரையினை அன்றொருநாள் அடைத்தவரும், ஓடம்—ஓடமே! அலையிற்கு அலைமேல் ஏறுவை என விடுத்தார்—நீ, உயர்ந்துவரும் திரைகளுக்கு மேலாக இவர்ந்து செல்வாயாக என்று கூறி அதனைச் செலுத்தியவரும் கயிலாயர்—தென்கயிலை மலையருமாகிய பெருமானது, செம் சடை கொன்றை அம் தார்—சிவந்த சடா முடியின் கண் உள்ள அழகிய கொன்றை மாலையை, வசம் பெற்றனம்—நாம் எங்கள் வசமாகப் பெற்றுள்ளோம். உவை இச்சபேறு—உந்த மாலைகள் புகழமைந்த பேரூகும். தேறுவை—அதலை, தலைவியே நீ கலக்க மொழிந்து உள்ளம் தெளிவாயாக. எ.ம்.

விளக்கம்: இச்செய்யுள் 'தலைவியைப் பாங்கி ஆற்றுவித்தல்' என்று துறையாகும். திருமணம் புரிதலே நலமாகும் என வரைவு கூறிய பாங்கிக்கு வரைவுடன்பட்ட தலைவன், சில பொழுது தலைவியைப் பிரிந்து தம் மூர்க்குச் செல்ல, அச் செலவு காலம் நீடிக்கவே தலைவி ஆற்றொளாய் நெஞ்சொடு பும்புகின்றாள். அது நோக்கிய பாங்கி தலைவியிடம் 'கையுறையாக, நாம் மாலை பெற்றமையின் தலைவர் ஒருபோதும் எம்மைத் துயருறச் செய்யார் என்று பாங்கி தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள்.

வைகைத்துறை அடைத்தவரும், முள்ளிவாய் என்னும் ஆற்றில் ஓடத்தைச் செலுத்தியவருமாகிய கயிலைப் பெருமானே பிரிந்து சென்றதலைவர் சம்பந்தர் அற்புதச் செயல் இறைவன் செயலாதலின் ஓடச் செயல் இறைவன் மேல் ஏற்பட்டது.

'ஓடம் வந்தணையும் கொள்ளம் பூதார், ஆடல் பேணிய அடிகளை உள்கச் செல்லவுந்துக. சிந்தையார் தொழ நல்குமாறாள் நம்பனே' என்பர் சம்பந்தப் பெருமான்.

ஓடம்—முன்னிலை அண்மைவிளி, ஏறுவை—முன்னிலை ஒருமை ஏவல்வினை, நைஞ்சு—நைந்து என்பதன் போலி. வந்தி—மலடி அவளைச் செம்மனச் செல்வி என்பார் கடவுள் மாமுனிவர்.

பெற்றம் புலியரி கைம்மா விலங்குப் பெருவனம்போ
யுற்றம் புல்லிய விலைகனி காயுண் ளுயிரடக்கிக்
கொற்றம் புலிய படையார் கதிபுக நோன்பு கொள்வார்
சிற்றம் புலிதவ டென்கயி லைப்பதி சேர்கிலரே.

ப ரை: கொற்றம் புலிய் படை ஆர் கதி புக—வீரம் பொருத்தும் புலி நிகர்த்தனவாம் படைகள் இணையும் பதவிகளைச் சென்று

சேர, பெற்றும் புலி அரிகைம்மா விலங்கு—காட்டெருது, புலி, சிங்கம், யானை என்பனவும் பிற மிருகங்களும் வாழும், பெரும் வனம் போய் உற்று—பெரிய காடுகளைச் சென்றடைந்து, அம் புல்லிய இலை கனி காய் உண்டு—ஆழ்கியனவும் சிறியனவுமாகிய இலைகள், பழங்கள், காய் என்பவற்றை அருந்தி, உயிர் அடக்கி—உயிர்ப்பிணையும் அடக்கி, நோன்பு கொள்வார்—தவத்தினை மேற் கொள்ளும் யோகியர்கள், சிறு அம்புலி தவழ்—பிறை விளங்கும், தென்கயிலை பதி, சேர்கிலர்—தக்கிண கயிலை மலையைச் சேர்கின் றிலர். எம்.

விளக்கம்: வனம்புகுந்தும் கந்தமூல பலாதிகள் உண்டும் மூச் சினை அடக்கியும் செய்யும் தவத்தினால் வரும் பேற்றைத் தென்கயிலை மலைக்குச் சென்று எளிதில் பெறலாம் என்பது ஆசிரியரது உபாய வழி.

பெற்றும்—மாடு, வனம் என்றமையால் அது காட்டெருதைக் குறித்தது. கைம்மா—யானை; புல்லிய—சிறியன, உயிர் அடக்கல் அட்டாங்க யோகங்களுள் ஒன்றாகிய பிராணயாமம், மலையின் உயர்வு அம்புலிதவழ்தலாற் பெறப்பட்டது.

சேருறு கைவலச் செப்பென முப்புல வோருரைசெய்
நேருறு செந்தமி மூர்முத னீன்வட நூலினிதழ்த்
தாருறு திண்புயர் சார்நுண் மதியிலி சாற்றுமிந்நாற்
சீருறு கண்ணியுங் கொள்வர்கை லாயர் சிலம்பியொத்தே.

பரை: சேர் உறும் கைவலம் செப்பு என—யாவும் வந்து நிரம்பும் கைவல்லியோபநிடதமாகிய அருங்கலப் பேழை என்று, மு புலவோர் உரை செய்—தேவார முதலிகளாகிய மூவர் சொல்லி யருளிய, நேர் உறும் செந்தமிழ்—திருந்திய செவ்வியதமிழை, வடநூல் இன் ஆர் முதல்—வடமொழி வேதங்களுக்குச்; சமான மாக அருந்துகின்ற முதற்பொருளும், இதழ்தார் உறும் திண்புயர்—கொன்றை இதழ் பூத்த மாலையணிந்த திண்ணிய தோளரும், கைலாயர்—தென் கயிலையருமாகிய கோணப்பிரான், சார் நுண் மதி இலி சாற்றும்—பொருந்துகின்ற நுண்ணறிவில்லாதேன் கூறும், இ நூல் சீர் உறும் கண்ணியும்—இந்த அந்தாதியாகிய சிறப்பமைந்த மாலையையும், சிலம்பி ஒத்து கொள்வர்—சிலந்தியாக நினைந்து ஏற்றுக் கொள்வார். எம்.

விளக்கம்: கைவலம்—கைவல்லியோபநிடதம். கைவல்லியம் என்பது திரிந்து கைவலம் ஆயிற்று. கைவலம்—வீடுபேறுமாம். அவ்வாறு கொள்ளின் கைவலச் செப்பு என்பது வீடு பேராகிய அருங்கலப் பேழை எனப் பொருள்தரும். கைவலம்—கைவன்மையுமாம். முப்புலவோர்—இங்கு தேவார முதலிகள். அவர்தம் தேவாரங்கள்

கைவல்லியோப நிதமும் வீடுபேறுமாக நின்றன. வடநூல் இன்—
இன் உவமம் குறித்தது. வடமொழிக்குச் சிறப்பு நூல்—வேதங்
கள்; தென் மொழிக்குச் சிறப்பு நூல் மூவர்தமிழ். இரு மொழி
நூல்களையும் இறைவன் ஒப்ப நோக்குவான் என்பதை 'ஆரியந்
தமிழோடிசையானவன்' 'ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்'
என்னும் அப்பர் பேச்சுக்கள் வலியுறுத்தும். இதழ்—கொன்றை
இதழ். சாதிபத்திரியுமாம்; கண்ணி—மாலே, செய்யுள் அடியையும்
குறிக்கும்.

சிலம்பி—சிலந்தி; சிலந்தி இழிந்த தாயினும் அதன் நூல் பட்
டாடையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுதல் போல அடியேன் தாழ்வுடை
யனையினும் என்பாடல் பெருமானையே புகழ்ந்துபாடப் பெற்ற
தால் அதனைக் கோணமலைப் பெருமான் தள்ளாது ஏற்பார் என்பது
ஆசிரியரது விநயமான பேச்சு. அன்றி கோச்செங்கட் சோழ
கைப் பிறந்த, திருவானைக் காவில் நின்ற வெண்ணைவல் மரத்துச்
சிலந்தியுமாம். அச்சிலந்தியின் நூல் சிவலிங்கத்துக்கு மேற்கட்டி
யாக அமைந்தமை. காண்க.

ஓத்துத் திரிசங் கொளிமணி நாரை யொதுக்கியடை
வைத்துத் திரிபின்றி வைகுதென் கோண மலையரடி
பத்துத் திரி லை மேலேற்றி யைம்புலப் பற்றுமற
வைத்துத் திரியொளி காண்பார்க் கிலையுற் பவவனமே.

ப ரை: நாரை—நாரைக் குலங்கள், ஓத்து திரி சங்கு ஒளி மணி
ஒன்று பட்டு உலவும் சங்கினங்களின் பிரபை வீகம் முத்துக்களை,
ஓதுக்கி அடைவைத்து திரிபு இன்றி வைகும்—சிறகுகளால் ஒன்று
சேர்த்து அடையா வைத்து வேறுபாடுகாணாது அமர்ந்து அடை
காக்கும், தென் கோணம் மலையர் அடி—தட்சிணகயிலை என்னும்
திரிகூடமலைப் பெருமானது திருப்பாதங்களை, பத்து திரிகலை மேல்
ஏற்றி—பதின்மூன்றுவது கலையாகப் பரவெளியில் ஆன்மாவை ஏற்றி
ஐம்புலம் பற்றும் அற வைத்து—ஐந்தறிவுகளால் நிலைத்த பாசங்
கள் யாவும் நீங்கும் படியாக மனத்தினை இலயஞ் செய்து, திரி
ஒளி காண்பார்க்கு—நாடிகள் மூலம் ஞான ஒளியைக் காண்கின்ற
யோகியர்க்கு, உற்பவ வனம் இல்லை—பிறவிக்காடு இல்லை. எ.ம்.

விளக்கம்: ஒத்தல்—ஒன்றுபடல்: இடம்புரி, வலம்புரி, சலஞ்சலம்
என்பன தம்முள் ஒன்றுபடுதல்; முத்துக்கள் பெரிதாக அமைகின்
றன. அதனால், நாரைகள் தம்முட்டைகளுக்கும் முத்துக்களுக்கு
முள்ள வேறுபாட்டை அறிந்தில. எனவே அவற்றை ஒதுக்கி அடை
காக்கின்றன என்க.

ஆசிரியர் இச் செய்யுளில் யோகக்காட்சி காண்கிறார். இடை
கலை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்பன நிரலே சந்திரகலை, சூரியகலை,

அக்கினிகலைகள் தோன்றும் இடங்கள். இவற்றுக்கு மேல் துவாத சாந்தக்கலை உள்ளது. அது புருவ நடுவின் மேல் மூன்று அங்குலத் துள்ளது. இது நிரோசாதம், நாதம், நாதாந்தம் சக்தி, வியாபினி, சமனை, உன்மனை, வியோமரூபின, அநந்தை, அநாதை, அநா சிருதை, சாக்கிராதி என்னும் பன்னிருகலைகளாக மேல் விரியும். இதற்குமேல் உள்ளது பரவெளி. அங்கேதான் இறைவனது ஆனந்தத் தாண்டவமும் சிலம்பொலியும் தோன்றும். பன்னிருகலைகளும் அவற்றிற்கு மேல் தோன்றும்பரவெளியுள் சேர்ந்து பத்துத் திரிகலைகளாகின்றன. திரியொளி—நாடிகள் மூலம் காணும் ஒளி. அன்றி, இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்னும் மூன்று ஒளிகளுமாம். உற்பவம்—பிறப்பு.

வன்னம் பலவ னவபேத னுதன் மனோதிகளா
 வின்னம் பலவ ருணர்வரி யானெழிற் கோணமலை
 முன்னம் பலவ னொளியருள் வோன்முகக் குணமகல்வோன்
 பொன்னம் பலவன் புரிவெள்ளி மன்றுள பூரணனே.

ப ரை: எழில் கோணம் மலை—அழகிய திரிகூடமலையில், முன்னம் பலவன்—முன்னர்த் தோன்றிய பேராற்றலராகிய கோணப்பிரானே வன்னம் பலவன்—வன்னங்கள் பலவாகி இருப்பவரும், நவம் பேதம் நாதன்—ஒன்பது பேதவடிவங்களைக் கொண்டுள்ள தலைவரும், மனம் ஆதிகளால்—மனம் முதலாகிய அந்தக்கரணங்களால், இன்னம் பலவர் உணர்வு அரியான்—இன்னமும் பலரால் அறிதற்கு அரிய வரும், ஒளி அருள்வோன்—பாச நீங்கிய ஆன்மாக்களுக்கு ஞான ஒளியினை வழங்குபவரும், முக்குணம் அகல்வோன்—மூன்று குணங்களினின்றும் நீங்கியவரும், பொன் அம்பலவன்—கனகசபையினரும், புரி வெள்ளி மன்று உள பூரணன்—மதுராபுரிக்கண்ணுள்ள வெள்ளியம்பலத்தையுமுடைய பரிபூரணருமாவர். எ. ம்.

விளக்கம்: வன்னம்—அத்துவாக்கள் ஆறனுள் ஒன்று, மந்திரம், பதம் வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என்பன ஆறு அத்துவாக்கள், அத்துவா என்பது வழி. அது புண்ணியபாவங்கள் வரும் வழிகளும் ஆன்மாசிவனை அடையும் வழிகளுமாம். வன்னம் என்பது அக்கரமாகிய எழுத்து. அக்கரத்தால் பதமும் பதங்களால் மந்திரங்களும் தோன்றும். எனவே, அக்கரங்களாக நிற்பவரும் இறைவனே என்பது தோன்ற வன்னம் பலவன் என்றார். நவபேதங்கள் சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து, மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், அயன், சதாசிவன் என்பன. இவற்றுள் சிவம், சக்தி, நாதம் விந்து என்பன சக்தி பேதங்களுமாம், அவற்றுடன் மனோன்மனி, மகேசை, உமை, இலக்குமி, சரஸ்வதி என்பன சேரச் சக்தி பேதங்களும் ஒன்பதாதல் காண்க. முக்குணங்கள் — ஆன்மாக்களுக்குரிய மூன்று குணங்கள்.

பூவா ரணமுறை போற்று பராபரன் பொன்னடியே
 மாவா ரணவொலி பெற்றபொற் காஞ்சி வரனடியே
 கோவா ரணமுர சார்தில்லை மன்றிற் குலாவடியே
 காவா ரணம்பயி நென்கயி லாயர் கழலடியே.

ப ரை: கா வாரணம் பயில்—சோலையின்கண் யானைகள் உலாவு
 கின்ற, தென் கயிலாயர் கழல் அடியே—தட்சிண கயிலைப் பிரானது
 வீரக்கழல் புனைந்த பாதங்களே, பூ ஆரணம் முறை போற்றும்—
 அழகிய வேதங்கள் முறையே துதிக்கும், பராபரன் பொன் அடியே—
 யாவற்றிற்கும் மேலாம் இறைவரது பொற்பாதங்களே, மா ஆர
 ணம் ஒலி பெற்ற—மாட்சிமையுடைய வேதவொலியைக் கொண்
 டுள்ள, பொன் காஞ்சி வரன் அடியே—செல்வம் பொருந்தும்
 ஏகாம்பரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் வரதராகிய ஏகாம்பரநாத
 ரது பாதங்களே, கோ வாரணம் முரசுஆர்—சிறந்த சங்கு, முரசுப்
 பறை என்பவற்றின் ஒலிகள் நிறையும், தில்லை மன்றில் குலாவு
 அடியே—தில்லையம்பலத்தில் நடனம் செய்கின்ற பாதங்களே. எ.ம்.

விளக்கம்: இச்செய்யுள் அடிமறி மண்டிலமும் கண்ட முரண்
 யாப்பும் உடையது. பரம்—மேலானது, பராமரம்—எவற்றினும்
 மேலாயது. வரன்—வரம் அருளுபவன், கோவாரணம்—சிறந்த சங்
 கினங்கள். அவை வலம் புரி, சலஞ்சலம், பாஞ்ச சன்னியம்
 என்பன. பிரணவ ஓசையை எழுப்புவது சங்கு அதனாலும் அவ்
 வொலி ஓடுங்கும் இடம் சிதம்பரம் ஆதலாலும் தில்லைக்குக் கோவா
 ரணம் சிறப்பென்க.

அடியா ரிறைஞ்சு பதப்பொரு டென்கயி லாயரன்பா
 யடியா ரிறைஞ்சல் ரானல முய்ப்பவ ரன்றரிதே
 டடியா ரெனதென்ப வர்க்கரி யார்பிரம் பங்கைவில்லி
 னடியாற் றழும்புகொண் டார்செயல் யாவ தகத்ததுவே.

ப ரை: அடியார் இறைஞ்சு பதம் பொருள்—தொண்டர்கள்
 வணங்கும் மந்திரப் பொருளாய் உள்ளவரும், அடியார் அன்பால்
 இறைஞ்சும் அலரான்—தொழுபவர்கள் பக்தியினால் வணங்கும்
 மலர்கள் காரணமாக, நலம் உய்ப்பவர்—அவர்களுக்கு எல்லா
 நன்மைகளையும் வழங்குபவரும், அன்று அரிதேடு அடியார்— முன்
 நெருகால் திருமால் தேடிய திருத்தாளினரும், எனது என்பவர்க்கு
 அரியார்—மமகாரம் உடையவர் காண்பதற்கு அரியவரும், பிரம்பு
 அம்கைவில்லின் அடியால்—பிரம்பு, அழகியகையில் தாங்கிய வில்
 என்பவற்றின் தாக்கத்தால், தழும்பு கொண்டார்—வடுப்பெற்ற
 வருமாகிய, தென் கயிலாயர் செயல் யாவது அகத்தது—தட்சிண

கயிலைப் பெருமானது செயல்களுள் எதுதான் நெஞ்சத்தினால் உணரும் பான்மையை உடையது. எ.ம்.

விளக்கம்: அடியவர்களுக்கு நலம் வழங்க அவர்கள் இட்டுவணங்கும் மலர் ஏதுவாயிற்று. நலங்கள்—இம்மை, மறுமை, அம்மை நன்மைகள், அன்று—பண்டறிசுட்டு, பிரம்புவடு, வரகுணபாண்டியனாலும், வில்வடு அருச்சுனனாலும் தோன்றியவை. அலர்—இகர விசுவாக்ஷன் வினை முதற் பொருள்தந்தது. யான்—அகங்காரம், எனது—மமகாரம், இவையிரண்டும் ஆணவத்தின் புறத்தோற்றங்களாதலின் அவற்றை உடையார்க்கு இறைவன் அரியரென்க.

கத்தாறு கால்பயில் கான்மண மேறலர் காணியபூ
கத்தாறு கமடை மீனேறு பாய்கவின் காட்டிடுநா
கத்தாறு தோய்முடித் தென்கயி லாய கதிர்மதிமு
கத்தாறு பாயுங் கலைமுலை மாதுக் கருள் கண்ணியே.

பரை: கத்து ஆறுகால் பயில்—முரலுகின்ற வண்டுகள் பழுகின்ற, கான் மணம் ஏறு அலர் காணிய—நந்த வனத்தின் கண்ணுள்ள வாசனை மிகும் மலர்களைக் காணும் பொருட்டு, மடை ஏறுமீன்—நீர்மடைகளில் எதிரேறிவரும் மீன்கள், பூகம் தாறு உக பாய்கவின் காட்டிடும் நாகத்து—கமுகம் பாளைகள் சிதறும் வண்ணம் தாவிப்பாயும் அழகினைக் காட்டுகின்ற திரிகூட மலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆறு தோய் முடி தென்கயிலாய—கங்கா நதி பழுகின்ற சடா முடியுள்ள தக்கணிகயிலைப் பெருமானே, கதிர்மதி முகத்து—ஒளிவீசும் சந்திரன் போன்ற முகத்தில், ஆறு பாயும் கலை முலை மாதுக்கு—ஆறானது பாய்கின்ற ஆடை மறைத்த தனங்களை யுடைய எங்கள் தலைவிக்கு, கண்ணி அருள்—நினது மாலையினை வழங்குக. எ.ம்.

விளக்கம்: ஆராக்காதல் கொண்ட தலைவியின் விரகந்தீர்தற் பொருட்டுத் தலைவனது மாலையைப் பாங்கி வேண்டுகலால் இச் செய்யுள் மலை வேண்டல் என்னும் அகத்துறையாகும். தலைவன் பிரிவு தாங்காத தலைவியின் அழகைநீர் மிக அதிகம் என்பது தோன்ற 'முகத்து ஆறுபாயும்' என்றமையால் அது உயர்வு நன்றிசியாயிற்று நாகம்—மலை, நீரோடைகள், மீன்களின் கொழுமை, அவற்றால் பாளைகள் உதிர்தல், வண்டுகள் மொய்த்தல், என்பன திரிகூடத்தின் சிறப்புக்களாயின. கத்து—ஒலித்தல், விசுவாக்ஷன் முதலையாயிற்று. ஆறுகால்—வண்டு அடையடுத்த ஆகுபெயர், காணிய—செய்யிய என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினை எச்சம்

கண்ணிய மாதி புரியுமெய் யன்பர் கருத்துளனெண்
கண்ணிய மாவறு பாளவு தாடல்செய் காமன்மதி
கண்ணிய மாமுடிக் கைலாயர் கால்புக லாயினவன்
கண்ணிய மாவ துணரா தெதுசெயக் கற்றனையே.

ப ரை: கண்ணியம் ஆதி புரியும்—மலமே! . இரக்கம் முதலாகிய நற்பண்புகளைச் செயற்படுத்தும், மெய் அன்பர் கருத்து உள்— உண்மைத் தொழும்பரது உள்ளத்தில் நீங்காதிருப்பவரும், எண் கண்ணிய—மதிப்பாகக் கருதப்பட்ட, மா அறுபான் நால் அது ஆடல் செய் காமன்—மாண்புடைய அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல் களைச் செய்த யாவரும் விரும்பும் கடவுளரும், மதிகண்ணி அம் மா முடி கைலாயர்,—சந்திரனாகிய மாலையை அழகும் பெருமையும் உள்ள சடா முடியில் தரித்தருளிய தென்கயிலைப் பெருமான் ஆகியகோண நாதரது, கால் புகல் ஆயின்—திருவடிகளே உனக்கு அடைக்கலமானால், அவன் கண்ணியம் ஆவது உணராது—அவர் தம் பெருங்கருணையை ஒருசிறிதும் நீசிந்தியாது, எது செய்கற்றனை— வேறு எதனைத் தான் செய்து கொள்ளக் கற்றுக் கொண்டாய். எ.ம்.

விளக்கம்: கற்றனையே என்னும் முன்னிலைவினை மனம் என்னும் விளிப்பெயரோடு இணைந்தது. எண்—மதிப்பு, காமம்—விருப்பம், காமன்—விருப்பத்திற்குரியவன்.

கற்றா விழலிற் கருதன்பர் நால்வர் களிக்கநன்னால்
சொற்றார் புகலியிற் றேணிவைத் தார்விண் டொடருவிந்தஞ்
செற்றா றிறைஞ்சு திரிகூட நாயகர் சிற்றடியா
ருற்றார் பிறப்பு வரித்துறை யாமுத்தி யொப்பறவே.

ப ரை: ஆல் நிழலில்—கல்லால் மரநீழலில், கருது அன்பர் நால் வர் களிக்க—பக்குவான்மாக்களாகக் கருதப்பட்ட அடியவர் நால் வரும் மகிழ்வெய்த, நல்நூல் கற்று சொற்றார்—நல்ல அறநூல் களைத் தாமே ஓதாது உணர்ந்து, அவர்களுக்கு உபதேசித்தவரும், புகலியில் தோணி வைத்தார்—சீர்காழிப் பதியில் பிரணவத்தைத் தோணியாக வைத்தருளியவரும், விண்தொடரும் விந்தம் செற் றார் இறைஞ்சும் திரிகூடம் நாயகர் — ஆகாயம் வரை நீண்டவிந்த மலையை அழித்தவராகிய அகத்தியர் வணங்கும் திரி கோணமலைப் பெருமானாகிய இறைவர், பிறப்பு வரித்து—பிறப்பினை முற்றாக வரிந்து கட்டி, உறை ஆம் முத்தி—வீடு பேராகிய மோட்ச இன்பத் தினை, ஒப்பு அறசிறு அடியார் உற்றார்—நிகரில்லாதவண்ணம் சிற் றடிமைத் தொழும்பர் களுக்குச் சேர்த்துள்ளார். எ.ம்.

விளக்கம்: அன்பர் நால்வர்—சனகர், சனந்தரர், சனாதனர். சனற்குமாரர், என்போர் நன்னூல்—ஈண்டு அறநூல் குறித்தது. 'பண்டுநால் வருக்கற முரைத்தருளி' என்பர் சம்பந்தப் பெருமான். நன்னூல் சொல்லிய வடிவம் தட்சிணாமூர்த்தம், தோணி—பிரணவம் என்னும் தோணி, பிரளயந் தோன்றியபோது பிரணவமே தோணியாக, இறைவன் உமையுடன் சீகாழியில் எழுந்தருளின ராதலின் பிரமபுரம் தோணிபுரமாயிற்று.

தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியர் இறைவன் திருக்கல்யாணத்தின்போது தென்னுடு வந்தனர். அவர் வரும்வழியில் முனிவர்களை வஞ்சித்துக் கொல்லும் அசுரன் ஒருவன் விந்தமாகி நின்று அவர் வழியைத் தடை செய்தான். உண்மை அறிந்த அகத்தியர் மலைமீது கைவைத்து அதனை முற்றாக அழித்தனர். என்பது கந்தபுராணச் செய்தி. உறை—இருப்பிடம். அது வீடாயிற்று.

ஒப்பி லயோத்தி யுயர்காஞ்சி மாயா புரிதுவரை
தப்பி லவந்திநற் காசி மதுரை தருங்கதியென்
செப்பல மானவை தென்கயி லாய மலைதிகழும்
வைப்பல தேதெணு மாநில மாதி மருவிடத்தே.

ப ரை: ஒப்பு இல் அயோத்தி—நிகரில்லாத அயோத்தியாபுரியும், உயர்காஞ்சிமாயாபுரி துவரை—மேன்மை பொருந்திய காஞ்சி, மாயைப்பதி, துவாரகாபுரி என்பனவும், தப்பு இல் அவந்தி நல் காசி மதுரை—குற்றமில்லாத அவந்தி, நன்மை மிகுந்த காசி மாநகர், வடமதுரை என்னுந் தலங்களும், தரும்கதி என்—தருகின்ற சிறந்த பேறு எதுவாகும். செப்பு அலம் ஆனவை—அவை சொல்லப்படும் சஞ்சலங்கள் உள்ளவை. எண்ணும் மா நிலம் ஆதி மருவு இடத்தும்—சிறப்பாகக் கருதப்படும் பெருமையினைபுடைய அயோத்தி முதலாம் பதிகளை நாம் சென்று அடையினும், தென்கயிலாயம் மலை திகழும் வைப்பு அவது ஏது—தக்கிணகயிலைமலையில் விளங்கும் பெருமானாகிய சேமநிதியன்றி வேறு எத்தலந்தான் கதிதரவல் லது. எ.ம்.

விளக்கம்: அயோத்தி, காஞ்சி, மாயை, துவாரகாபுரி, அவந்தி, வடமதுரை, காசி என்பன சப்த புண்ணியதலங்கள், காசியில் இறக்க முத்தி என்பர் ஆன்றோர். இவை எவையும் தென்கயிலைக்கு ஈடாகா எனவே, அங்குச் சென்று காலத்தை வீண் செய்யாது தென்கயிலை சென்று கதி பெறுக என்பது அருத்தாபத்தி, மருவிடத்தும் என்பதன் ஈற்றும்மை தொக்கது. வைப்பு—சேமவைப்பு அலம்—சஞ்சலம்.

மருவிய நந்து மணியொளி மாவலி மாநதியிங்
 கருவிய னந்த வெறிபாவ நாசக் கதிநதியுஞ்
 சருவிய கண்ணொளி தந்த வருட்கண் தளாய்நதியுந்
 திருவிய லுங்கயி லாயர் பெற் றங்கருள் சிக்கினவே.

ப ரை: மருவிய நந்து மணி ஒளிர் மாவலி மாநதியும்—அலை
 களோடு வந்திணையும் சங்கினது முத்துக்கள் பிரகாசிக்கும் மகா
 வலி கங்கை என்னும் சிறப்பமைந்த நதியும், கரு இயல் நந்த எறி—
 பிறவியின் இயல்புகள் யாவும் வலி குறையும் படியாகத் திரைகளை
 வீசும், பாவநாசம் கதி நதியும்—பாவநாசம் என்னும் உயர்ந்த
 தகுதியையுடைய நீர்ச்சீனையும் சருவிய கண் ஒளி தந்த—பழகிய
 கண்ணொளியினை மீண்டும் ஈந்தருளிய, அருள் கண்தளாய் நதியும்—
 அருள் பொருந்தியகண்தளாய் என்னும் ஏரியும், திரு இயலும்
 கயிலாயர் பெற்று—கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மையினை
 உடைய கயிலைநாதரைத் தமக்குத் தலைவராக அடையப்பெற்று.
 அங்கு அருள்சிக்கின—அவ்விடத்தில் அருளில் தலைப்பட்டுநின்றன.

விளக்கம்: கஜபாகு மன்னன் கோணேசுவரப் பெருமானை வணங்
 கத் தவறவே, அம்மன்னன் கண்ணொளி இழந்தனன். பின்னர் தனது
 பிழையுணர்ந்து பெருமானிடம் குறையிரந்து நிற்ப, பெருமான்
 மன்னனுக்கு மீண்டும் கண் ஈந்தனன். அவ்வாறு மீண்டும் கண்
 தழைத்த இடமே கண்தளாய் எனமருவியது. அதுவே இன்று
 கந்தளாய் எனவழங்குவதாயிற்று. கரு இயல்—பிறவிப்பண்புகள்.
 அவை மும்மலப்பிணிப் போடியைந்தபண்புகள், சருவுதல்—பழகு
 தல், கண்தளாய், பாபநாசம் என்பவற்றையும் நதி என்றார்
 அவற்றின் நீர்ப் பெருக்கு நோக்கி; திரு—கண்டாரால் விரும்பப்
 படும் தன்மை. அருட்சிக்கினவே என்பது இயல்பாயிற்று.

சிக்கத் திருக்கு வளைக்கண் ணியருளந் தேர்ந்தவர்நே
 சிக்கத் திருக்கனந் தம்புரி வோன்றிரி கூடநெரி
 சிக்கத் திருக்கழ லேத்த வருளினன் றில்லைநற்கா
 சிக்கத் திருக்கு வனமா தியபதி சேரிறையே

ப ரை: தில்லை நல்காசி—சிதம்பரம், நன்மைதரும் காசி என்
 பனவும், கத்து இருக்குவனம் ஆதிய பதி சேர் இறையே—ஒலித்தலை
 யுடைய மறைக்காடும் முதலாகிய தலங்களில் எழுந்தருளியுள்ள
 பெருமானே, சிக்கதிருக்கும்—ஆடவரைத் தம் வலையில் அகப்படுத்து
 வதற்கு வஞ்சகம் புரியும், வளைகண்ணியர்—குவளை மளர் போலும்
 கண்களையுடைய பெண்களது, உளம் தேர்ந்தவர்—உள்ளங்களை

மெய் என்று நம்பித் தெளிந்தவர்கள், நேசிக்க-பெருமானிடத்தில் அன்பு செலுத்த, அனந்தம் திருக்கு புரிவோன்-அவர்களுக்கு அளவில்லாதவஞ்சகங்களைச் செய்கின்றவரும், திரிகூடல் தெரிசிக்க-திரிகோணமலையினை வணங்கவும், திருகழல் ஏத்த அருளினை-அழகிய பாதங்களைத் துதிக்கவும் அருள் செய்தவருமாவார்.

விளக்கம்: பெண்மயக்குடையவர்களுக்குத் திரிகூடரிடம் உண்மை அன்புதோன்றுவதில்லை என்கிறார் ஆசிரியர். சிக்கத்து இருக்கும் வளைகண்ணியர் எனப்பிரித்து, குழலின் கண் இருக்கின்ற குவளை மாலையையுடைய பெண்கள் எனவும். குழலின்கண் இருக்கும் குவளை போலும் கண்ணினர் எனவும் பொருள் கொள்க. சிக்கம்-குடுமி. வளை-குவளை. முதற்குறையாயிற்று. சிக்க-அகப்படுத்த; திருக்குதல்-வஞ்சித்தல்; திரிகூடல்-மூன்று கோணங்கள் கூடுதல். அது திரிகோணம் என்க.

கத்து-முதலிலைத் தொழிற்பெயர்; கத்துதல்-ஒலித்தல்; இருக்கு-வேதங்குறித்தது. 'இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்' என்பர் திருவாசகத்தார். இருக்குவனம்-மறைக்காடு, அது வேதாரணியம். சிதம்பரம், காசி, மறைக்காட்டிறைவரே திரிகூடத்திலும் அருள்புரிகிறார் என்க.

இறையா மரியய விந்திரன் நென்முனி யெண்குளக்கோட்டிறையா மதிக்குல ராச விலக்குமி யேயினுமந்
றறையா மடியர் தொழுங்கரை சைப்பதியங்குறையு
மறையார் கலிக்கயி லாயரென் றுலெவ ரஞ்சலரே.

பரை: இறை ஆம் அரி அயன் இந்திரன்-கடவுளராய திருமால், பிரமா, இந்திரன் என்பவர்களும், தென்முனி-அகத்தியரும், எண் குளக்கோட்டு இறை-உயர்வாக மதிக்கப்படும் குளக்கோட்டு வேந்தனும், ஆம்மதி குலராசன்-சிறப்பாகும் சந்திரகுலத்து மன்னனாகிய பாண்டியனும், இலக்குமி-திருமகளும், இன்னும் அறை ஆம் மற்று அடியர் தொழும்-மேலும் வியந்து சொல்லும் தகுதி வாய்ந்த வேறு அடியவர்களும்-தொழுகின்ற, கரைச பதி-திருக்கரைசைத் தலத் தெழுந்தருளியிருக்கும் இறைவரும், அங்கு உறையும்-அவ்விடத்தில் தங்கி இருக்கும், அறை ஆர்கலி கயிலாயர் என்றால்-முழங்கும் கடல்கூழ்ந்த தென்கயிலையரும் என்று நாம் பக்தியோடு சொல்லுவோமாயின், எவர் அஞ்சலர்-எவர்தாம் நமக்குப் பயப்படாதவர் ஆவார். எ.ம்.

விளக்கம்: மதிக்குலராசன்-குளக்கோட்டு மன்னனுக்குப்பின் ஈழத்தில் அரசு புரிந்து கோணநாயகர் திருப்பணிகளும் செய்வித்த

சுந்தரபாண்டியன் மற்று அடியார்—இராவணன், கயபாகு, சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், திருமுறைப்பட்டினத்தடிகள், அருணகிரிநாதர் ஆகியோர்.

பதி—கடவுள்; கரைரைப்பதி—கரைசைத்தலத்துக்குரிய கடவுள், கரைசை அகத்தியர் தாபித்த மூதூர்த்தலமாகும். அஃது இன்று அகத்தியர் தாபனம் என வழங்கும்.

அறை—சொல்லுதல்—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; அறை—திரையுமாம், ஆர்கலி—சமுத்திரம். மறை ஆர்கலி கயிலாயர் எனப் பிரித்து வேத ஓலி பொருந்திய தென்கயிலை எனவும் பொருள் கொள்க.

அஞ்சல ராணை யடர்த்தாணை யஞ்ச னடியரஞ்ச
வஞ்சல ராக மழித்தாணை யைந்தகத் தாணையன்றீ
ரஞ்சல ராமுக னுழச் செய் தாணை யருட்கயிலை
யஞ்சல ராமெழுத் தாணைத் தொழும்வினை யஞ்சறமே.

ப ரை: அஞ்சலர் ஆணை அடர்த்தாணை—பகைவர்களாகிய சமணர்கள் எவிய யானையைக் கொன்றவரும், அஞ்சன் அடியர் அஞ்ச—அன்னவாகனனாகிய பிரமனும் அவன் அடியவர்களும் பயந்து நிற்க. அஞ்சலர் ஆகம் அழித்தாணை—பகைவர்களாகிய முப்புரவசுரர்களது உடல்களை நீருக்கியழித்தவரும், ஐந்து அகத்தாணை—ஐவகை இடங்களாகிய சபைகளை உடையவரும். அன்று இரண்டு அஞ்ச அலராமுகன் ஆழ செய்தாணை—முன்னொருகால், தசமுகனாகிய இராவணனை நிலத்துள் அழுந்துமாறு செய்தவரும், அருள்கயிலை—திருவருள் பொலிகின்ற தென்கயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும், அஞ்ச அலர் ஆம் எழுத்தாணை—ஐவகையாக மலருகின்ற பிரணவமாகும் எழுத்தினை உள்ளவருமாகிய கோணைசுவரப் பெருமானை, தொழும்—வணங்குங்கள், வினை அஞ்சம் அறும்—ஐவகை வினைகளும் ஒழியும். எ.ம்.

விளக்கம்: அஞ்சலர்—பகைவர்; ஒருகால், சோழன் வேண்டு கோளுக்கிணங்கிய சமணத்துறவிகள் பாண்டியனுக்குத் தீங்கு செய்ய நினைந்தனர். அதனால் அபிசார வேள்வியொன்றை இயற்றினர். அதிலிருந்து தோன்றிய யானை பாண்டி நாட்டை அழிக்கத் தொடங்கவே. அதற்கு அஞ்சிய பாண்டியன் மதுரைச் சோமசுந்தரப் பெருமானிடம் முறையிட்டான். அதற்கிரங்கிய பெருமான், வீரனாகத் தோன்றி யானையைக் கொன்று பாண்டியனைக் காத்தருளினார். இவ்வரலாறு திருவிளையாடல் தருவது. இஃதன்றி பகைவனாகிய கயாசுரனைக் கொன்றமையும் அமையும்.

அஞ்சம்—அன்னம்; அஞ்சன்—பிரமன், பிரமனை வேண்டித் தவஞ்செய்து அவனருளாற் முப்புரங்களை ஆக்கி உலகுக்குத் தீமைபுரிந்

தனர் முப்புர அசுரர் அவர்களை இறைவன் அழித்தான். அதன் பின்னரும் அறுபதினாயிரம் அசுரர்கள் தப்பிச் சென்று மீண்டும் பிரமனை நினைந்து தவஞ் செய்தனர். என்பது புராண வரலாறு. இதனை 'அஞ்சன் அடியர் அஞ்ச, அஞ்சலர் ஆகம் அழித்தான்' என்கிறார் ஆசிரியர்.

ஐந்து அகம்—ஐவகை இடங்கள். அவை இறைவன் நடஞ் செய்யும் பஞ்சசபைகள். இரத்தினசபை (திருவாலங்காடு) கனக சபை (சிதம்பரம்) வெள்ளிச்சபை (மதுரை) தாமிரசபை (திரு நெல்வேலி) சித்திரசபை (குற்றாலம்) என்பன ஐந்து சபைகள்.

ஈரஞ்சலராமுகம்—பத்துமுகம், அஞ்சுஅலர் ஆம் எழுத்து—பிரண வம் 'வினை அஞ்சு அறும்' என்பதனை 'அருவினைகள் ஐந்தும் அறும்' என்பர் பிற்காலத்து ஔவையார்.

அறுசம யப்பொரு ளாயரு ளேயுரு வாயமரு
மறுமுக வாதிப ராயடி யீறி மலருமா
யறுகுண மைந்தொழி லாளரு மாய்க்கயி லாயருமா
யறுபதந் தோயு மவரெமை யானு மருளத்தனே.

ப ரை: அறு சமயம் பொருளாய்—ஆறுவகை மதங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளும் முதற் பொருளாகியும், அருளே உருவாய் அமரும் அறுமுக அதிபராய்—கருணையேவடிவமாகக் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்டுள்ள முருகப் பெருமானாகியும், அடி ஈறு இல் அமலருமாய்—தொடக்கமும் முடிவு மில்லாத நிர்மலவடிவினராகியும். அறுகுணம் ஐந்தொழிலாளரும் ஆய்—ஆறு குணங்களையும் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் உடையவராகியும், கயிலாயருமாய்—தென்கயிலைப் பிரானாகியும், அறுபதம் தோயும் அவர்—அறுவகை அத்துவாக்களோடும் இணையும் கோணப்பிரான், ஈமை ஆளும் அருள் அத்தன்—அடியோமாகிய எங்களை ஆட்டுகொள்ளும் அருள் நிறைந்த கடவுளாவர். எ.ம்.

விளக்கம்: அறுசமயம்—அகச்சமயங்கள் ஆறு. அறுகுணம்—சர்வஞ்சுத்துவம் முதலாம் எண் குணங்களில் இரண்டை நீக்கி அறு குணமுடைமையும் பேசப்படும் அது சுத்தஷாட் குண்ணியும் எனப்படும். அன்றி, இறைவனுக்குப் பகவன் என்னும் திருநாமமும் உண்டு. அப்பெயர் பகம் என்னும் பெயரில் தோன்றியது. தைரியம், வீரம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களுமே பகம் என்னும் சொல்லாற் குறிக்கப்படும். இதனை 'ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு' என்பர் வள்ளுவர். அறுபதம்—அறுவகை நிலைகள். அவை ஆறு அத்துவாக்கள். மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை என்பன. இவற்றுடன் சிவசக்தி கலந்து உலகத்தை இயக்கும். இவ்வாறு இயக்கும் வடிவம் அத்துவா

மூர்த்தம் எனப்படும். பதம் என்னும் சொல் மந்திரங்களையும் குறிப்பது. பதினொரு மந்திரங்களுள் ஈசானம் முதலாம் ஐந்து மந்திரங்களும் சிறப்புடையவை. அவை பஞ்சப்பிரம் மந்திரங்கள் என்பர். அவை ஒழிந்த ஆறு மந்திரங்களுடனும் இறைவன் கலந்தவர். அதனைச்சுட்ட 'அறுபதம் தோயும்' என்றார்போலும்.

அத்தனந் தாதி யறிதற் கரிய வணையிருபு
யத்தனந் தாத லரும்பொழிற் றில்லை யனகனுமை
யத்தனந் தாத வொளிப்பரஞ் சோதி யணிகயிலை
யத்தனந் தாதியுஞ் சூடுவர் கண்ண ரருட்கண்ணினே.

பரை: அத்தன்—எங்கள் கடவுளரும், அந்தம் ஆதி அறிதற்கு அரியவன்—முடிவும் தொடக்கமும் அறிந்து கொள்ளுதற்கு அரியவரும், ஐ இருபுயத்தன்—பத்துத் திருத்தோள்களை உள்ளவரும், அம் தாது அலரும் பொழில்நிலை அனகன்—அழகிய மகரந்தம் விரிகின்ற சோலைகள் சூழ்ந்த தில்லையம்பலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தீவினையற்றபிரானும், உமை அத்தன்—மாதுமை நாயகியாருக்குத் தலைவரும், நந்தாத ஒளிப்பரம் சோதி—குன்றாத ஞான ஒளிபொருந்திய மேலாம் கடவுளரும், அணிகயிலை அத்தன்—அழகிய தென்கயிலைத் தந்தையாரும், கண்ணர்—நெற்றிக்கண்ணருமாகிய கோணப்பிரான், அருள் கண்ணின் அந்தாதியும் சூடுவர்—அருள் நோக்கத்தினால் எனது அந்தாதிப் பிரபந்தத்தினையும் மாலை யாகச்சூடிக்கொள்வர். எ.ம்.

விளக்கம்: சிவபிரானுக்கு ஈசானம் முதலாம் மந்திரங்கள் ஐந்தும் திருமுகங்களாக அமைதலின் புயங்கள் பத்தாயின. அனகன்—பாவமற்றவன்; கண் அருளொடு கூடியிருத்தலே எம் போலியர் ஆக்கும் குற்றம் நிறைந்த பாமாலையையும் சூடுதற்குக் காரணம் ஆயிற்று என்கிறார் ஆசிரியர். நெற்றியில் கண் அமைந்தமை புதுமை ஆதலின் இறைவர் கண்ணர் ஆயினார் போலும்.

கண்டங் கரியர் கயம்புலி மாவுரி கையிடையிற்
கண்டங் கரிய பதியெப் பொருட்குங் கயிலைமலைக்
கண்டங் கரிசன மென்முலை யின்சொல் கவின்றிடலுள்
கண்டங் கலந்த நறையுட னுண்டகல் காவலனே.

பரை: காவலனே—தலைவிக்குக் காவலாய் அமைந்த தலைவனே, கண்டம் கரியர்—திருக்கழுத்தானது கறுக்கப் பெற்றவரும், கை இடையில்—ஒளிவீசும் திருவரையில், கயம்புலி மா உரி—யானை புலி என்னும் விலங்குகளின் தோலும், கண்—நெற்றியில் அக்கினிக் கண்ணும், தங்கும்—பொருந்தியிருக்கின்ற, எ பொருட்கும் அரிய பதி—பொருள்கள் யாவற்றினும் அரிய தலைவருமாகிய கோணேசுவரப் பெருமானது, கயிலைமலை கண்—தென்கயிலை மலையினிடத்து,

அரிசனம் மென்முலை இன் சொல் கவின்றிட—மஞ்சள் பூசப் பெற்ற தனங்களை யுடைய தலைவியின் இனிய மொழியானது செவிகளுக்கு அழகு செய்ய, தங்கு—நீ சில பொழுது தங்குக, ஊன்கண்டம்—தசைத்துண்டங்களையும், கலந்த நறை உடன் உண்டு அகல்—அவற்றிற்கலந்த நறுமணத்தோடு அருந்திப் பின்னர்ச் செல்வாயாக.

விளக்கம்: தலைவனுடன் பாலை நிலத்து உடன்போக்குச் செய்த தலைவியின் மென்மை நோக்கியபாலை நில மக்கள், இருவரையும் சில பொழுது தங்கி உண்டி அருந்திச் செல்க என வேண்டுகலால் இச் செய்யுள் 'சுரத் திடைக்கண்டவர்கடர்க் குழைமா தொடும் சுரத்தனி வேலோய் தங்குகென்றது' என்னும் அகத்துறையது. அவர்கள் பாலைநில மக்களாதலின் ஊனே உணவாயிற்று. ஊனுக்கு நறுமணம் கலந்தமை அவர்தம் விருந்தோம்பலைப் புலப்படுத்துவ தாயிற்று. தலைவியின் மென்மை அவளது இன் சொல்லுக்கு ஏது வாயிற்று. மேலும், தலைவியின் மென்மையைக் காப்பது தலைவனுக் குக் கடன் என்பது தோன்ற 'காவலனே' என்றார் ஆசிரியர், கண்டம்—பெருந்துண்டம் கயம்புலி—உம்மைத் தொகை.

வலம்புரி யானே யுரிதரித் தார்மற வேற்றர்தக்கன்
வலம்புரி யாக மழியச்செய் தார்மறை மைந்தனைய
வலம்புரி யாம னுருமறைத் தாருறை வான்கயிலை
வலம்புரி யாரச ரத்துயிர் யாவினு மாண்பிலரே.

ப ரை: வலம்புரி யானே உரி தரித்தார்—வலிமையைச் செய்த கயாசுரனாகிய யானைத் தோலைப் போர்வையாகத் தரித்துக் கொண்டவரும், மறம் ஏற்றர்—வலிமையான இடபவாகனரும், தக்கன் வலம்புரி யாகம் அழியச் செய்தார்—தக்கனது வெற்றியைத் தருகின்ற வேள்வியை அழித்தவரும், மறை மைந்தன் நைய—பார்ப்பனச் சிறுவனாகிய மார்க்கண்டேயன் வருந்தும்படியாக, வலம்புரி யாமன் உரு மறைத்தார் உறை—வன்கண்மையைச் செய்த இயமனது வடிவத்தை ஒளித்தவருமாகிய கோணநாயகர் எழுந்தருளியிருக்கும், வான்கயிலை வலம்புரியார்—உயர்ந்த தென்கயிலை மலையை வலஞ் செய்து வணங்காதவர்கள். அசரத்து உயிர் யானினும் மாண்பு இலர்—நிலைத்திணை உயிர்கள் எவற்றினும் சிறப்பு இல்லாதவர்கள். எ.ம்.

விளக்கம்: மறைமைந்தன்—வேதங்கள் பயின்ற மகன். யமன்—யாமன் என நீண்டது. இறந்த கூற்றுவன். மீண்டும் வெளிப்பட்டவன் என்பது தோன்ற மறைத்தார் எனப்பட்டது. மறைதல்—ஒளிதல்; அசரவுயிர் நிலைத்தலன்றி நடத்தலின்மையால் வலஞ் செய்யார் அதனினும் மாண்பிலரென்பது அருத்தாபத்தியாயிற்று. வலம்புரிதல்—வலம்பருதல்.

பித்தரை வெண்படி கத்தரை நாதவிந்தம்பிறங்கு
மத்தரை யாறெதி ராறகன் றுரையனந்தகலைச்
சுத்தரைச் சத்த விடங்கரை மாயாச் சுடரையெண்ணில்
வித்தரைக் கோண மலையரை நோக்குநர் வீய்கிலரே.

ப ரை: பித்தரை - உலகிய லோர்காணும் பைத்தியரை, வெண்
படிகத்தரை—வெண் பளிங்கு போலும் திருமேனியரை, நாதம்
விந்தம் பிறங்கும் அத்தரை—நாதவிந்த வடிவங்கள் தோன்றும்
கடவுளரை, ஆறு எதிர் ஆறு அகன்றுரை—முப்பத்தாறு தத்துவங்
களினின்றும் நீங்கிய வரை, அனந்தம் கலை சுத்தரை—அளவில்லாத
கலைகளோடும் கூடிய தூயவடிவினனரை, சத்தவிடங்கரை—
சத்தவிடங்கத்தலங்களில் எழுந்தருளியிருப்பவரை, மாயா சுடரை—
அழியாத ஒளிவடிவினரை, ஏன் இல் வித்தரை—அளவிறந்த ஞானங்
களோடு மியைந்தவரை, கோணம் மலையரை—திரிகூடமலையில்
எழுந்தருளியிருப்பவரை, நோக்குநர் வீய்கிலரே—தரிசிப்பவர்கள்
எக்காலத்தும் இறவாதவர்களேயாவர். எ. ம.

விளக்கம்: தூய்மை நோக்கி இறைவர் வெண்படிகத்தர் ஆயி
ரார். உயிர்த்தோற்றங்கள் யாவும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களோடும்
இயைந்தவை. அவ் வியைபு ஈசனுக்கு இல்லையாதவின் இறைவனை
'ஆறு எதிர் ஆறு அகன்றார்' என்றனர். ஆறு எதிர் ஆறு—முப்பத்
தாறு: கலை—ஞான ஒளிக்கலைகள், அன்றி அறுபத்து நான்குகலைகள்
எனினும் அமையும்.

சப்தம்—ஏழு. விடங்கம்—உளிமுதலாயவற்றால் குடைந்து செய்
யப்படாத இயற்கை மூர்த்தம். இத்தகைய ஏழு மூர்த்தங்கள்
எழுந்தருளப் பெற்ற தலங்கள் சத்தவிடங்கத்தலங்கள் எனப்படும்.
அவை திருவாரூர், திருநாளைக்காரோணம், திருநள்ளாறு, திருக்
காரூயல், திருக்கோளரியூர், திருவான்மியூர், வேதாரணியம், என்
பன இவையாவும் சோமால்கந்த மூர்த்தங்கள், இவற்றுள் திரு
வாரூர் மூர்த்தம் விஷ்ணுவினாலும், ஏனையவை இந்திரனாலும்
பூசிக்கப்பெற்று, முசு குந்தச் சக்கரவர்த்திக்குக் கொடுக்கப்பெற்
றவை. நோக்குதல்—தரிசித்தல், அது வணக்கங்குறித்தது.

இல்லாமை யேற்ற விறலின்பு துன்பயர் வேங்கலவால்
செல்வாமை சென்மம் பிணிபகை சீற்றந் திகைப்புறவு
கல்லாமை மூப்புக் கதமதங் கேதங் கலங்குறயி
லொல்லாமை யென்றிவை யில்லார் கயிலை யுறைபதியே.

ப ரை: கயிலை உறைபதி—தென்கயிலை மலையில் எழுந்தருளியிருக்
கும் கடவுளானவர், இல்லாமை—வறுமையும், ஏற்றல்—அதுகாரண

மாகப் பிறரிடத்தில் ஒன்றை இரத்தலும், இறல்—அழிவும், இன்பு துன்பு அயர்வு—மகிழ்வு, துயர், சோர்வு என்பனவும், ஏங்கல் அவால்—ஏக்கம், பேராசை என்பனவும், செல்லாமை—வலியின்மையும், சென்மம் பிணி பகை—பிறப்பு, நோய், பகை என்பனவும், சீற்றம் திகைப்புறவு—கோபம், திகைத்தல் என்பனவும், கல்லாமை மூப்பு—அஞ்ஞானம், முதுமை என்பனவும், கதமதம்—வலிமையோடு கூடிய செருக்கும், கேதம்—இளைப்பும், கலங்கல் துயில் என்று இவை இல்லார்—மனக்கலக்கம், உறக்கம், செயலின்மை என்று சொல்லப்பட்ட இப்பண்புகளை எக்காலத்தும் இல்லாதவராவர். எ.ம்.

விளக்கம்: இவை உயிர்ப்பண்புகள். எனவே இறைவன் உயிரின் வேருனவர் என்பதாம். இக்கருத்துக்களால் இறைவனே ஆன்மா என்னும் ஏகானம்வாதம் மறுக்கப்பட்டது. கேதம்—துக்கமுமாம்.

உறையும் பராசர ஞெண்குரு வேணு வுறைமகவா
 னறையும் பிரசா பதிமுனி தூர்வா சனுமரவக்
 குறையுஞ் சிரங்க ஞளவினை சாடிக் குறித்தவருட்
 கறையுங் கழீஇக்கயி லாயர்செய் தாருரை காண்கலையே.

பரை: உறையும் பராசரன்—புகழ்நிலைக்கின்ற பராசர முனி வரதும், ஞெண்குரு—ஞான ஒளிதரும் வியாழபகவானதும், வேணு உறை மகவான்—மூங்கிலாகக் கரந்துறைந்த இந்திரனதும், அறையும் பிரசாபதி — சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் பிரமனதும், முனி தூர்வாசனும்—தூர்வாச முனிவரதும், அரவம் குறையும்—இராகு கேது என்பவர்களதும், சிரங்கள் உளவினை சாடி—தலையில் எழுதப்பட்ட பழைய ஊழ்வினைகளை அழித்து, குறித்தவர் உள் கறையும் கழீஇ—மேலே குறிப்பிட்டவர்களது மனக்குற்றங்களையும் கழுவி, கயிலாயர் உரை செய்தார்—தென்கயிலைநாதர் அவர்களுக்கு ஞானே பதேசமும் செய்தருளினார், காண்கலை—நெஞ்சமே நீ அறிந்தாயல்லைப்போலும். எ.ம்.

விளக்கம்: குரு—தேவகுருவாகிய வியாழன், வேணு—மூங்கில்; சூரபதுமனுக்கு அஞ்சியோடிவந்த இந்திரன் சீர்காழியில் மூங்கில் வடிவில் கரந்துறைத்தான் அதனால் சீர்காழி வேணுபுரம் ஆயிற்று. இது கந்தபுராணம் தந்தது. சிரங்கள் உளவினை—முதன்மைவாய்ந்த பழவினைகளும்.

கவிக்குந் திரையொளிர் தென்கயி லாயர் கருதுமன்பால்
 நலிக்குந் தருதந்தை.தாளடு தண்டிக்கு நாடுதவப்

புலிக்கு மொருபதப் போகிக்கு நீடருள் பூட்டினரோ
ரெலிக்குந் திரிபத மீந்தா ரெமக்கரு ளீகுவரே.

ப ரை: கலிக்கும் திரை ஒளிர் தென்கயிலாயர்—முழங்கும் அலை யானது திகழாநிற்கும் தக்கிணகயிலைமலைப் பெருமானும், கருதும் அன்பால்—உயர்வாக நினைக்கப்படும் பக்தியினால், நலிக்கும் தரு தந்தை தாள் அடும் தண்டிக்கும்—தன்னை வருத்தும் சுன்ற தந்தை யாரின்காலை வெட்டிய சண்டிசருக்கும், நாடும் தவம்புலிக்கும்— ஆத்மீகரால் விரும்பப்படும் தவத்தினையுடைய வியாக்கிரபாதருக் கும், ஒருபதம் போகிக்கும்—ஒற்றைப் பாதத்தினையுடைய சிவ போகியாகிய பதஞ்சலி முனிவருக்கும், நீடு அருள் பூட்டினர்— நீண்ட திருவருளைச் சேர்த்தவரும், ஓர் எலிக்கும்—ஒரு முசவுக்கும், திரிபதம் சுந்தார்—மூவுலக அரச பதவிகளை வழங்கியவருமாகிய கோணப்பிரான், எமக்கு அருள் ஈகுவர்—எங்களுக்கும் தமது திரு வருளை சுந்தருளுவார். எ.ம்.

விளக்கம்: கலித்தல்—ஒலித்தல்; அது முழக்கம் குறித்தது. ஒரு பதப் போகி—பதஞ்சலி, பதஞ்சலி முனிவர்க்குப் பாதம் பாம்பு வடிவாதலின் அவர் ஒருபதப்போகி ஆயினர், அன்றி, ஒரு பதப் போகி என்பதற்கு ஒப்புற்ற இந்திரபதத்துள்ள தெய்வேந்திரன் என்றும் பொருள் கொள்க. போகி—இந்திரன்; போகங்கள் யாவற றையுமே அனுபவிப்பவன் என்பது பொருள்.

எலி—முசுக்குந்தனாகியஎலி, திரிபதம்—இம்மை, மறுமை, அம் மைப் பேறுகள். தந்தைதாள் அடு தண்டிக்கும், ஒரு பதப் போகிக் கும் புலிக்கும் எலிக்கும் என்பன இழிவு சிறப்பும்மைப் பொருள் தந்தன. அதனால் எமக்கு அருள் கிடைக்கும் என்பது ஆசிரியரின் நம்பிக்கை. உயர்ந்தோர் வழங்குவதாகலின் சுந்தார் என்னும் வினையால் செய்யுள் முடிந்தது.

வரபுர நாமமொ ராயிரஞ் சூடர் வரைக்கயிலைச்
சிரபுர நாவல ரின்மாலை பெற்றவர் செய்யிழைபா
விரபுர வென்றிரு சந்தே கினர்வினை யாவுமறுத்
துரபுர கேவல முய்த்தருள் வாரெண்ணி யுட்டுதியே.

ப ரை: வரம் புரம் நாமம் ஓர் ஆயிரம் சூடர்—வரம் அருளு வனவும் தலங்களுடன் இணைந்தனவும் ஆகிய ஆயிரம் திருப் பெயர்களைத் தரித்தவரும், கயிலை சிரம்புரம்—திருக்கயிலை மலையின் உச்சியில் அமைந்த திருக்கோவிலின் கண்தொண்டு புரிந்த, நாவலர் இன் மாலை பெற்று—புலவராகிய சுந்தரரது இனிய பாமாலையைத்

தமக்கு அணியாகப் பெற்று. அவர் செய் இழைபால்—அவருக்கு வாழ்க்கைத் துணையாய் அமைந்த செம்மையான ஆபரணங்களைச் சூடிய பரவையாரிடத்து, இரா புர என்று இரு சந்து ஏகினர்—இரவு வேளையில் 'காத்தருள்வாய்' என்று இரண்டு முறை தூது சென்ற வரும், வினை யாவும் அறுத்து—எமது பழவினைகள் முழுவதையும் போக்கி, உரம் புரம் கேவலம் உய்த்து அருள்வார்—உறுதியாகிய வீட்டுலகின் கண் மோட்சத்தினை ஈபவருமாகிய தென்கயிலை நாதரை, உள்துதி—நெஞ்சமே! உள்ளத்தின் கண் துதித்து வணங்குவாயாக. எ.ம்.

விளக்கம்: வரநாமம், புரநாமம் எனத் தனித்தனி கூட்டுக. புரம்—கோயில், நாவலர்—நாவன்மையர், அன்றி, நாவல் ஊரினரு மாம். சந்தரரது பிறந்தலூர் திருநாவலூர் என்க. 'இராபுர' என்பது ஆகாரம் பெற்றது. சந்து—தூது புரத்தல்—சந்தரரது உயிர் மாளா வண்ணம் காத்தல். கேவலம்—மோட்சம் செய்யிழை. அன் மொழித்தொகை. இச் செய்யுள் நெஞ்சத்தை முன்னிலையாக்கியது.

துத்திப் படப்பணி மாலைய ரெண்டிசை தோயுறுப்பார்
பத்திப் படப்பணிந் தோதியுட் கொள்ளப் படுபவர்மேற்
றத்திப் படரப் பணித்தகம் பேசாத் தமதடியார்
பித்துப் படரப் பணித்தார் கயிலைப் பிரானவனே.

ப ரை: கயிலை பிரானவன்—தென்கயிலைப் பெருமானும், துத்தி படம் பணி மாலையர்—பொறியினை உடைய படம் பொருந்திய பாம்பாகிய மாலையை அணிந்தவரும், எண் திசை தோய் உறுப்பார்—எட்டுத் திக்குள் பொருந்தும் அங்கத்தினையுள்ளவரும், பத்தி பட பணிந்து ஒதி உள் கொள்ளப்படுபவர்—அடியவர்களால், பத்தியானது தோன்றும் வண்ணமாக வணங்கித் துதித்து நெஞ்சத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுபவருமாகிய கோணைகவரர், அகம் பேசாதமது அடியார்—பாவமே பேசாத தமது மெய்யன்பர்களை, மேல் தத்தி படர பணித்து—மேலும் பக்தியானது தாவிப் பரக்கு மாறு கட்டளையிட்டு, பித்து படர பணித்தார்—பைத்திய நிலை கிளைக்குமாறும் ஆணையிட்டனர். எ.ம்.

விளக்கம்: எண்திசை தோய் உறுப்பார்—திசைகளே தோள்களாகும் உறுப்பினர். 'எண் தோள் வீசி நின்றோடும் பிரான்' என்பர் நாவேந்தர் 'பத்திபட' என்பது விகாரம் பெற்றது. படுதல்—தோன்றுதல்: எல்படுகாலை என்பர் நாற்கவிராஜ நம்பியார். அகம்—பாவம்: அன்றி செருக்கு எனினும் அமையும்.

பக்தியின் முதிர்வுநிலை பித்து நிலை, பித்தரும் பாலரும் பத்தரும் ஒருநிலையினர் என்பர் ஆன்றோர். இந்நிலையில் நின்றவர் மணி வாசகர் முதலாயினோர். வாதலூர் திருப்பெருந்துறையில் நின்ற நிலையை நிறையழிபித்தராரார்' என்கிறார் கடவுள் மாமுனிவர்.

பின்னே யெனாதிடப் பேற்று மாறிரு போர்நிதியும்
பொன்னே யணையுநற் பூஉந்தா ராயுமுன் பூசித்தபா
தன்னேய மாக்கய வாகர செண்ணி யருந்துதிசெய்
தின்னே யருளென் நிறைஞ்சகை லாயத்தி லெம்பரனே.

ப ரை: இரு போர் நிதியும்—சங்கநிதி, பதுமநிதி என்னும் இரண்டு தெய்வங்களும், பொன்னே அணையும் நல் பூந்தாராயும்— திருமகள் தழுவும் நல்ல திருமாலும், முன்பூசித்தபாதன்—முன்னர் வணங்கப் பெற்ற திருவடியினரும், கயவாகு அரசு—கயவாகு மன்னன், நேயம் ஆ எண்ணி அரும் துதி செய்து—பக்தியாக நினைந்து அரிய வழி பாட்டிணைப்புரிந்து, இன்னே அருள் என்று இறைஞ்சும்—இப்பொழுதே அருள்புரிக என்று வணங்கும், கைலாயத்தில் எம் பரனே—தென்கயிலையில் எழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய எங்கள் மேலான கடவுளே, பின்னே எனாது—பின்னர் வழங்குவோம் என்று கூறுது அ பேறு உறுமாறு இரு—அந்தச் சிவ கதி அடியேனைக் கூடுமாறு அருள்புரிக. எ.ம்.

விளக்கம்: இரப்போர் வேண்டும் வரங்களை அளிப்பதற்காகச் சீர்காழியில் இறைவனைப் பூசித்த தெய்வங்கள் சங்கநிதி, பதும நிதி என்பன. பூந்தாராய்—திருமால் பூ—பூமி; தராய்—தரித்தவர்; திருமால் பன்றி உருவெடுத்துப் பூமியைத் தனது கொம்பில் தரித்து உலகங்களை வருத்தினார். அப்பழி நீங்கச் சீர்காழியில் பிரமபுரீசரை வணங்கினார். அதனால் சீர்காழி; பூந்தராய் என்னும் பெயர் பெற்றது. தராய் என்பது தாராய் எனச் செய்யுள் விகாரம் பெற்றது. கண்ணிழந்தமையால் கயவாகுமன்னன் நேயமா அருந் துதி செய்தனன். நேயமா—ஈறு தொக்கது;

எம்பர னாமென் றிருமூ வகையரு மேத்துமவர்
தம்பர னாமெனுஞ் சார்பில ராகந் தரித்தவலிச்
சம்பரகை முறவடர்த் தார்சந் தனவனமீ
தம்பர னாகவி னஞ்சார் கயிலை யதிபதியே.

ப ரை: சந்தனம் வனம் மீது—சந்தன மரங்கள் நிறைந்த காடு களில், அம்பரல் நாகம் இனம்சார்—அழகிய இரத்தின மணிகளை யுடைய நாகபாம்புக் குலங்கள் வந்து கூடுகின்ற, கயிலை அதிபதி—தென்கயிலை நாயகரே, எம் பரன் ஆம் என்று—எங்கள் கடவுளர் என்று, இரு மூவகையரும் ஏத்தும் அவர்—அறுவகைச் சமயத் தினரும் துதித்து வணங்கப் பெறும் அவரே, தம்பரன் ஆம் எனும்

சார்பு இலர்—அவர்களது கடவுளர் என்று கூறும் பக்கமும் இல்லாத வராய், ஆகம் தரித்தவலி சம்பரன் நாசம் உற அடர்த்தர்—உடற் பலம் வாய்ந்த சம்பராசரன் அழியும் வண்ணம் பொருது வென்றார். எ.ம்.

விளக்கம்: சந்தனவனமும், மணிநாகங்களும், தென்கயிலையைச் சிறப்பித்தன. பரல்—சிறுகல்; ஈண்டு இரத்தினக் கற்கள் குறித்தது. சம்பரன்—ஒருகால் தேவர்களை வருத்திய அசுரன். அவன் ஈசுவரனால் தண்டிக்கப்பட்டுப் பின்னர் இறைவன் அருள்பெற்றவன் என்பதை 'சம்பரற் கருளிச் சலந்தரன் வீயத் தழலுமிழ் சக்கரம் படைத்த எம்பெருமானார்' என்பார் சம்பந்தர். 'தம்பரன் ஆம் எனும் சார்பிலர்' என்றமையால் இறைவர் சமயாதீதர் என்பது பெறப்பட்டது.

புதியே யெவைக்கும் பரவொளி யேபர மானந்தமாங்கதியே மதிக்கருங் காரண னேகலந் துங்கலவாமதியே பலதத் துவபுவ னம்பத மாறமுதே யதியே கயிலை யணியர சேகதி யன்பருளே.

ப ரை: எவைக்கும் புதியே—உயிர்கள் யாவுக்கும் நாயகரே, பரம் ஒளியே—மேலான சோதிருபரே, பரம ஆனந்தம் ஆம் கதியே—மேலான இன்பமாகும் சிவகதியே, மதிக்க அரும் காரணனே—அளவிடற்கரிய, பிரபஞ்சகாரணரே, கலந்தும் கலவாமதியே—புணர்ந்தும் புணராத ஞான மூர்த்தியே, பலதத்துவம் புவனம் பதம் ஆறு அமுதே—பலவகைப்பட்ட தத்துவங்கள், புவனங்கள், பதங்கள் முதலாம் ஆறு அத்துவாக்களோடும் இணைந்த அமுதம் போன்றவரே, அதியே—மேம்பாடுடையவரே, கயிலை அணி அரசே— தென்கயிலைக்கு அமுது செய்யும் தலைவரே, அன்பு அருள்—அடியேனுக்குத் தேவரீருடைய திருவருளை வழங்குக. எ.ம்.

விளக்கம்: எவைக்கும்பதி—எவ்வுயிர்க்கும்பதி. அவர் ஆன்மநாயகர்; காரணர்—நிமித்தகாரணர்; கலந்தும் கலவாநிலை—சொருபு தடத்தநிலைகள்; அதி—மேம்பாடு.

அரும்பதி யான குளக்கோ வகத்தினு மாலயத்து மரும்பதி மிக்க தவமெய் யடிய ரவரிதயம்
விரும்பதி பன்மணி தாமிரஞ் சித்திரம் வெள்ளிபொன்மன்
றிரும்பதி தென்கயி லைப்பதி யெண்வர மீய்பதியே.

ப ரை: அரும் பதியான குளக்கோ அகத்தினும்—பெறுதற்கரிய அரசனாகிய குளக் கோட்டனது உள்ளத்தும், ஆலயத்தும்.. அவன் திருப்பணி புரிந்த கோயிலின் கண்ணும், அரும்பு அதி மிக்க தவம் மெய் அடியர் அவர் இதயம்—தோன்றுகின்ற மிகவுயர்ந்த தவத்

தினராய உண்மை அடியவர்களது மலர்ந்த நெஞ்சத்தும், விரும்பு அதிபன்—விரும்புகின்ற நாயகரும், மணி தாமிரம் சித்திரம் வெள்ளி பொன்மன்று இரும்பதி—இரத்தினசபை, தாமிரசபை, சித்திர சபை, வெள்ளிச்சபை, கனகசபை முதலாம் பெருமைதரும் தலங்களிலும், தென்கயிலை பதி—தக்கிணகயிலையின் கண்ணும் ஏழுந்தருளியிருப்பவருமாகிய கோணேசுவரர், எண்வரம் ஈபதியே—யாம் விரும்பும் வரங்களை அருளுகின்ற கடவுளராவர். எம்.

விளக்கம்: அரும்பதி — அரியதலைவன், குளக்கோ — குளந்தோண்டியமன்னன், அலர் இயதம் — நெஞ்சமலர்; அது இருதய கமலம். பஞ்சசபைகளுடன் சமமாக மதிக்கப்படுவது தென்கயிலை என்க. இதயத்தும் என்பது இதயம் எனத் தொக்கது.

எண்ண வலரி விறைஞ்சா முசுருந்த னேத்துமிறை
வெண்ணாவ லாமிறை வேழந் தொழுமிறை வேதவிறை
கண்ணாவ லானிடக் காணு மிறைகயி லாயவிறை
விண்ண வலரு மனநிறை யெம்மிறை வேவிறையே.

ப ரை: எண் நாவலரின் இறைஞ்சா—உயர்வாக மதிக்கப்படும் திருநாவலாரரை நிகர்த்து வணங்கும், முசுருந்தன் ஏத்தும் இறை—முசுருந்தச் சக்கரவர்த்தி துதிக்கும் நாயகரும், வெள்நாவல் ஆம் இறை—வெள்ளை நாவலின் கீழ் தோன்றிய கடவுளும், வேழம் தொழும் இறை—அந்தநாவலின் கீழ் யானையால் வணங்கப் பெற்ற கடவுளும், வேதம் இறை—வேதங்களுக்குத் தலைவரும், கண் ஆவலான் இட காணும் இறை—அகழ்ந்த கண்ணென்றைப் பேராவலோடும் சாத்த அதனைத்திருநோயக்கம்செய்தருளிய நாயகமும், கயி லாயம் இறை—தென்கயிலநாதரும், விண் ஆவலரும் மனன் நிறை எம் இறை—வீட்டுலகிற்கு ஆவல் கொள்ளும் ஆத்மீகரும் தத்தம் உள்ளத்தில் நிறைக்கின்ற எங்கள்—கடவுளும் ஆகிய கோணப்பிரான். வேல் இறையே—சூலந்தரித்த கடவுளுமாவர்.

விளக்கம்: எண் ஆவலர் இன் எனப் பிரித்து மதிக்கப்படும் பக்தர்களை ஒத்து எனவும் பொருள் கொள்க. வெண்ணாவலாம் இறை—திருவானைக்காவில் எழுந்தருளியிருக்கும் அப்புலிங்கம். அதனை வெள்ளானை பூசித்தவரலாற்றைத் தொண்டர் புராணத்துக்காண்க. கண் ஆவலான்—என்பதில் ஆன் உருபு கருவிப் பொருள்தந்தது. ஆவலான் இட்டவர்—திண்ணனார். வேல்—இங்குத் திரிகுலமாயிற்று. மனன்—மனம், மொழியிறுதிப்போலி.

வேலொளிர் வேங்கை விளங்கர சாலணி வெட்டுவன்னி
காலொளி ரத்தி கருமத் திதழி கதிரறுகு
பாலொளிர் வெள்ளெருக் காத்தி கொழுந்தலர் பச்சைமுல்லை
மேலொளி ருங்கயி லாய ரெமதிறை வேறிலரே.

பரை: வேல் ஒளிர் வேங்கை விளங்கு அரசு—குலமும் மிளிரும் பொன்வண்ணமும் திகழும் நாயகரும், ஆல் அணி வெட்டு வன்னி—திருக்கண்டத்தின் கண் நஞ்சும் மும்மலங்களது படைவகுப்பை அழிக்கும் அக்கினியும், கால் ஒளிர் அத்தி—வெண் கிரணம் பிரகாசிக்கும் எலும்பும், கரும் மத்து இதழி—பசிய ஊமத்தமலர், கொன்றைமலர் என்பனவும், கதிர் அறுகு—பிரபைகாலும் அறுகும், பால் ஒளிர் வெள் எருக்கு—பால் நிறம் பிரகாசிக்கும் வெள் ளெருக்கமலரும், ஆத்திகொழுந்து அலர் பச்சை முல்லை—திருவாத்திமலர் மருக்கொழுந்து மலருகின்ற திருநீற்றுப் பச்சை முல்லைமலர் என்பனவும், மேல் ஒளிரும் கயிலாயர்—தமது திருமேனியில் திகழுகின்ற கயிலைப் பெருமானே, எமது இறை—எங்கள் கடவுளாவார். வேறு இலர்—பிற கடவுளர் எவருமிவர். எ.ம்.

விளக்கம்: வன்னி—அக்கினி, அது திருக்கரத்தில் திகழ்வது. வன்னி, கதிர் என்பவற்றை இறைவன் திருக்கண்களாகவுங் கொள்க கதிர் — சூரியன், வேங்கை — பொன் ஆல் — நஞ்சு, அணி — படை வகுப்பு.

இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது, வேல், வேங்கை, அரசு, ஆல், வன்னி, அத்தி, மத்தம், இதழி, அறுகு, வெள்ளெருக்கு, ஆத்தி, கொழுந்து, பச்சை, முல்லை என்பவற்றைக் கயிலை மலைத் தாவரச் சிறப்பாகவும் கொள்க.

இலகு மிவிங்க மெணர்நன் மனோசிலை யேறுகந்தி
குலவு மிரத மரிதாரங் காந்தந் குலக்கவுரி
தலமிகு வெள்ளை தனிவீர பூரமுஞ் சாத்ரவதிப்
பலவுருச் சேர்மன்னர் தென்கயி லாயப் பரம்பொருளே. ர

பரை: இலகும் இலிங்கம்—திகழும் சிவலிங்கமும், எண் ஆர் நல் மனோசிலை—மதிப்புப் பொருந்தும் நல்ல மனமென்னும் உருவச் சிலையும், ஏறு—இடபமும், கந்தி குலவும் இரதம்—மரகதவண்ணம் விளங்கும் மாங்கனிபோலும் யாமனையும், அரிதாரம்—திருமால் வாழ்க்கைத் துணையாகும் திருமகளும், காந்து அம்குலம் கவுரி—ஒளிருகின்ற அழகிய தேவகுலப் பார்வதியும், தலம் மிகும் வெள்ளை—இடங்கள் தோறும் மிகுந்து தோன்றும் பலபத்திரனும், தனிவீரம்—ஒப்பற்ற வீரமென்னும் ஆகமமும், பூரமும்—பகவதிக்குரிய பூரநாளும், சாத்ரவதி—கலாவதியாகும் சரஸ்வதியும், பல உரு சேர்மன்னர்—என்று கூறப்படும் பலவடிவங்களோடும் பொருந்தும் நிலை பேறுடையவர். தென்கயிலாயம் பரம்பொருளே— தட்சிணகயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் மேலான பொருளாகும் கோணேசுவரப் பெருமானே. எ.ம்.

விளக்கம்: கந்தி—மரகதம், அன்றி, நறுமணமுமாம். இரதம்—
 மாமரம்; இங்கு ஆகு பெயராய் அதன் கனி குறித்தது. யாமனை—
 பச்சை நிறமுடையவர். அரிதாரம்—இலக்குமி, அரி—திருமால்,
 தாரம்—மனைவி, கௌரி—வெண்ணிறத்தள்; வெள்ளை—பலபத்திரன்
 சிவமூர்த்தங்களுள் ஒன்று. வீரம்—இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களில்
 ஒன்று. ஆகமமாகி நின்று அண்ணிப்பவன் சிவன் என்க. பூரம்—
 நட்சத்திரவகை சாத்திரவதி—கலைகளுக்கு இருப்பிடமானவள்.

இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது பிரதிட்டையில் சாத்தப்படும்
 பல்வேறு மருந்துகளோடும் இணைந்திருக்கும் தென்கயிலாயர் என்
 றும் பொருள் கொள்க. அவ்வாறு கொள்ளுகையில் இடம்பெறும்
 மருந்துகள் இலிங்கம், மனோசிலை, கந்தி, இரதம், அரிதாரம்,
 காந்தம், கௌரி, வெள்ளை, வீரம், பூரம், சாத்ரவதி, என்பன.

இலிங்கம்—சாதிலிங்கம், முதற்குறைந்தது; கந்தி—கெந்தகம்,
 இரதம்—இதரம், பாதரசம், வெள்ளை—வெள்ளைப் பாஷாணம்,
 வெள்ளி, சாத்ரவதி—சாக்கிரவேதி—திரிந்து சாத்ரவதியாயிற்று.
 அஃது ஒருவகைப்பாஷாணம். மன் — நிலைபேறு.

பொருளாய் பொருளந்த மாய்ப்பல வாசிய போகங்களாய்
 இருளா யொளியெளி யாயிசை யண் டுமா டெவ்வுலகாய்
 மருளா யுணர்வுயிர் மற்றவைய 4 மதிக்கருநின்
 னருளாற் புரிகயி லாயத்த பூங்கழ லன்புதவே.

ப ரை: பொருள் ஆய்—உலகங்களைத் தோற்றுவிக்கும் பரம்
 பொருளாகியும், பொருள் அந்தம் ஆய்—உலகங்கள் ஓடுங்கும்
 இடமாகியும், பல ஆகிய போகங்கள் ஆய்—எண்ணில்லாதனவாகிய
 உயிர்கள் நுகரும் அனுபவப் பொருளாகியும், இருள் ஆய்—இருள்
 வடிவாகியும், ஒளி வெளி ஆய்—ஞான ஒளி மலரும் சிதாகாச
 மாகியும், இசைஅண்டம் ஓடு எவ்உலகு ஆய்—இணைந்திருக்கும்
 வெளியுடன் கூடிய எல்லாப் புவனங்களாகியும், மருள் ஆய்—ஆன்
 மாக்களில் தோன்றும் மயக்கமாகியும், உணர்வு உயிர் மற்றவை
 யாவும்—அறிவிக்க அறியும் உயிர்களையும் மற்றவை எல்லாவற்றை
 யும், மதிக்க அரும் நின் அருளால் புரிகயிலாயத்த—அளவிடற்
 கரிய நினைது கருணையினால் இயக்குகின்ற தென்கயிலையில் எழுந்
 தருளியிருப்பவரே, பூ கழல் அன்பு உதவு—தேவரீரது மலர்போலும்
 பாதங்களுக்குச் செலுத்தும் உழுவல் அன்பினை வழங்குக. எ.ம்.

விளக்கம்: பொருள் இரண்டினுள் முன்னையது பரம்பொருள்,
 பின்னையது பாசப்பொருள், உயிர்களை நல்வழிப்படுத்த, இறை
 வன் புவன போகங்களுடன் இணைந்துள்ளான், அதனால் இருள்,
 மருள், ஒளி, வெளி யாவும் அவனாகின்றான். இக்கருத்துக்களை
 'குற்ற நீ குணங்கள் நீ' என வெளிப்படுத்துவர் சம்பந்தப் பிள்ளை

யார். மருளாய் புரி கயிலாயத்த கழல் அன்பு உதவு என வாக்கிய வடிவம் காண்க.

அன்புள நெஞ்சு னளித்தகண் மாமல ராவகங்கொண் டென்பர வங்கிதரீஇயிரந் தாலமுண்டேறிவிடை முன்பு மலர்பின்பு மாயெவர்க் குந்தனி மூர்த்தியெடு வின்பு முதவினர் தென்கயி லாய ரிறைவனென்றே.

பரை: தென் கயிலாயம் இறைவன் என்று—தட்சிணகயிலை மலையில் எழுந்தருளிய கோணப்பிரான் என்னும் வண்ணம் நின்று. அன்பு உள நெஞ்சன் அளித்த கண்—பக்தி நிறைந்துள்ள மனத்த ராகிய திண்ணனார் சாத்திய ஊனக்கண்ணை, மா மலர் ஆ அகம் கொண்டு—மாண்பு பொருந்திய பூவாகவே திருவுளத்தில் எற்றுக் கொண்டு, என்பு அரவு அங்கி தரீஇ—எலும்பு, பாம்பு, நெருப்பு என்பவற்றைத் தரித்தும், இரந்து—பலியிடுபிச்சைக்கிரந்தும், ஆலம் உண்டு—நஞ்சினை அருந்தியும், விடைஏறி—இடபத்தின்கண் எழுந்தருளியும், முன்பும் அலர் பின்பும் ஆய்—முன்னர்மட்டும் அல்ல ராய்ப் பின்னருமே, எவர்க்கும் தனி மூர்த்தி எடு—எச்சமயத்த வர்க்கும் ஒப்பில்லாத கடவுளராகி, இன்பும் உதவினர்—இம்மை, மறுமை இன்பப் பேறுகளை அருளினர். எ.ம்.

விளக்கம்: அன்புள நெஞ்சன்—திண்ணனார். இரத்தல்—பிரம கபாலத்தில் பிட்சாடண மூர்த்தங் கொண்டு இரத்தல். விடை திருமால் என்னும் இடபம்.

என்றன லிந்தம் பகமழு வாளப யம்வரத
மென்ற னகரமருப்பாக்கந் தாருர மேந்திழைபங்
கென்ற நகரம தாதி மனுவைந் திடங்கயிலை
யென்ற நகவிறை யீவரெண்முத்தி யெனுந்திருவே.

பரை: என்று அனல் இந்து அம்பகம்—ஞாயிறு, தீ, திங்கள் என்னும் திருக்கண்களும், மழுவாள் அபயம் வரதம் என்றன கரம்—மழுவும் வானும் அபயமும் வரதமும் என்று புலப்படும் திருக்கரங்களும், மருப்பு ஆக்கம் தார் உரம்—பன்றிக்கொம்பு, உருத்திராக்க மணி, கொன்றை மாலை என்பவற்றைத் தரித்த திரு மார்பும், ஏந்திழைபங்கு என்ற—சிறந்த ஆபரணங்களைத் தரித்த மாதுமைப்பிராட்டியார் பாகம் என்று கூறும், நகரமது ஆதி மன்னும் ஐந்து இடம்—நகராதியாக நிலைக்கும் திருவைந்தெழுத் தாகியதானமும் கொண்டுள்ள, கயிலை என்ற நகம் இறை—தென் கயிலை என்று கூறும் மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் நாயகராகிய கோணைசுவர்ப்பெருமானே, எண் முத்தி எனும் திரு ஈவர்—உயர் வாக மதிக்கப் பெறும் மோட்சம் என்னும் செல்வத்தை நமக்கு ஈந்தருளுவார். எ.ம்.

விளக்கம்: என்று—சூரியன், அம்பகம்—கண் உரம்—மாப்பு, அபயம்—புகல்தருவது, வரதம்—வரம்அருளுவது. என்றன கரம்—என்பதில் முற்று எச்சமாயது. ஏந்திழை அன்மொழித் தொகை, நகாராதிபஞ்சாட்சரம் உபாயமார்க்கத்தார்க்கூரியது பஞ்சாக்கரத்தில் அடங்குவன சிவம், திருவருளாகிய சக்தி, ஆன்மா, திரோதான சக்தி, மலங்கள் என்பன. திருவருட்சக்தியே மாதுமையாகும். அந்தாதி இலக்கணம் பொருந்து மாறு திருவென்று தொடங்கித் திருவே என நிறைவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர்.

மங்கலம் மலர்க.

